

**ILIE BARNA
ROMULUS BEGNESCU**

**POZIȚIA HISTOLOGILOR VETERINARI FAȚA DE
IMIXTIUNEA MATERIALISMULUI DIALECTIC ÎN
BIOLOGIA ȘI MEDICINA DIN ROMANIA**

23 articole din **Analele Româno-Sovietice** apărute
în perioada totalitară prezentate *in extenso*

**Comisia pentru Biologia celulară, Hematologie, Histologie și
Embriologie
București – ROMANIA 2012**

Ilie Barna • Romulus Begnescu

POZITIA HISTOLOGILOR VETERINARI

FATA DE IMIXTIUNEA

MARIALISMULUI DIALECTIC SOVIETIC

ÎN BIOLOGIA ȘI MEDICINA

DIN ROMÂNIA

**Comisia pentru Biologie celulară, Histologie, Hematologie și Embriologie
(Președinte profesor uiversitar Nicolae Cornilă)**

București – ROMANIA - 2012

1. Bazele teoretice ale materialismului dialectic

Fig.1. Friedrich Engels. Fig.2. Vladimir Ilici Lenin. Fig.3. Iosif Visarionovici Stalin

Bazele teoretice ale materialismului dialectic asupra lumii au fost enunțate de Friedrich Engels (1820 – 1895), cel care a formulat primele ... *legi generale ale mișcării și dezvoltării naturii, ale societății omenești și ale gândirii...* Pornind de la principiul lui Spinoza, ... *omnis determinatio is negatio ...*, Friedrich Engels a postulat așa zisa ... *legea negării negației* ... în care a spus: ...*negația adevărată, materială și statornică este tocmai motorul dezvoltării. Numai scindarea unicului în părți care se opun unele altora va permite rezolvarea contradicțiilor. Experiența dobândită va permite depășirea pe o bază superioară a punctului de plecare inițial ...!?* Vladimir Ilici Lenin (1870-1924) a modificat ... *legea negării negației* ... consacrand pentru ideologia comunistă formularea cunoscută ... *exproprierea expropriatorilor!?* El a lansat ca principiu ideea că progresul societății nu poate fi obținut decât prin lupta contrariilor, văzută ca lupta dintre idealști și materialști, reacționari și progresiti sau dintre proletari și capitalști. Privită dialectic, lupta de clasă devenea motorul evoluției societății. Ea trebuie să aibă învinși și învingători. Cutuma ... *o revoluție bună corectează a dogmă proastă..!?* a folosit-o în practică pentru lichidarea adevăraților revoluției. În teza sa despre ... *interdependență și transfer ...*, I V Stalin (1878-1953), i-a dat o nouă interpretare ideologică afirmând că ... *oriunde apare și se dezvoltă ceva, alceva se distruge și dispare.....!?* Astfel, noua cutumă a justificat masacrarea în perioada stalinistă a cca 20 milioane așa ziși dogmatici, idealști și reacționari. După instalarea bolșevicilor la puetere, *unicitatea materiei, negarea negației și lupta contrariilor* au fost decretate în plenary și sesiuni științifice.... *adevăruri generale, numite plastic și locomotive ale revoluției...!?* În biologie, medicină sau în agricultură, lupta dintre materialști și idealști sau dintre reacționari și progresiști a luat forme noi, cunoscute ca *lupta împotriva rămășițelor wirochoviștilor, weismaniștilor, mendeliștilor și morganiștilor*. În esanță erau fronturi ale confruntării socialismului care trebuia să lichideze exploatarea omului de către om, proprie capitalismului. După cum au prezis în lucrările lor Marx, Engels, Lenin și Stalin ... *orânduirea socialistă este singura cale de urmat pentru așezarea societății pe baze superioare punctului din care a plecat...!?* Lozinca lor *materialismul obligă, iar dialectica se aplică...!?*

adusă la noi în vara anului 1944 de trupele de ocupație sovietice, a fost aplaudată de unii agronomi, biologi și medici, care au promovat rapid în funcții academice pentru devenind marile personalități ale științei și culturii române.

Istoriografii au admis că imixtiunea marxism-leninismului în agricultura, biologia și medicina țărilor socialiste a fost legitimată ca politică de stat a Uniunii Sovietice prin Raportul prezentat de V. M. Molotov (1890 – 1986), în calitatea sa de viceprim-ministru, cu prilejul celei de a 31 – a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 191. La indicația lui I. V. Stalin raportorul a subliniat atunci *.....importanța creatoare a materialismului dialectic care trebuia să se implice activ în lupta împotriva rămășițelor idealiste reacționare de tipul mendeliștilor și weismaniștilor, care au exclus transmiterea caracterelor genetice dobândite sub influența mediului generațiilor viitoare...!?* Un alt moment apropiat care a urmat a fost Sesiunea Academiei de Științe Agricole a Uniunii Sovietice, „Vladimir Ilici Lenin „ (VASHNIL) din anul 1948, care a trasat oamenilor de știință sovietici pașii de urmat pentru a aduce la îndeplinire sarcinile partidului. Atunci s-a auzit lozinca stalinistă potrivit căreia *.....tezele partidului nu se discută, ci se execută.....!?* La noi expresia s-a împământenit sub forma *.....dispoziția se execută, nu se discută ...!?*

În ce privește *Programul de creștere a producțiilor vegetale și animale pus pe baze marxiste și leniniste*, sarcina de aplicare și-a asumat-o în calitatea de președinte al VASHNIL agronomul T.D. Lâsenko. Impresionat de pe băncile Scolii tehnice agricole de personalitatea agrobiologilor Timiriachev și Miciurin, mai târziu le-a fundamentat ideile în așa zisele *..... legi ale vieții și producției plantelor agricole. ..!?* Teoria potrivit căreia ereditatea este dispersată în citoplasmă, *...adică în locul unde mediul își poate pune amprenta favorabilă generând urmași valoroși ce pot fi înmulțiți prin selecție.....*, a devenit dogma centrală a eredității sovietice, !?. Sprijinindu-se pe această dogmă, T.D Lâsenko s-a angajat să sporească producțiile vegetale în colhozurile și sovhozurile care generalizau assolamentele, obțineau soiurile de cereale rezistente la secetă sau le măreau vitalitatea pentru a rodi pe soiuri aride. Pentru scurtarea perioadei de vegetație la plante a introrus iarovizarea, adică cultivarea cerealelor primăvara, *sămănatul porumbului în cuiburi pătrate, plantarea de perdele de protecție* în zone cu vânturi puternice și *fertilizarea pe cale largă* cu îngrășăminte chimice. Toate măsurile prezentat la pachet sunt cunoscute sub numele *Programul Docuceaiev – Williams –Kostâcev*, a cărui realizare a fost urmărită personal de I V Stalin. Acest lucru a fost imortalizat într-o fotografie de mai jos. În concepția lui T.D Lâsenko, autointitulat reformator și creator al neodarwinismului și miciurinismului *Programul* cerea organizarea agriculturii în ferme mari (sovhozurilor, colhozuri, institute de cercetări etc), *.... cu scopul smulgerii roadelor de la natură...!?* Până la urmă academicianul T.D. Lîsenko s-a dovedit a fi un impostor declarat răspunzător pentru dezastrul înregistrat de agricultura sovietică în cele cinci decenii cât a condus-o. Angajamentele lui privind creșterea producțiilor agricole însoțite de vendete personale au confirmat că nu a înțeles importanța descoeririlor din vremea sa , dar mai ales din genetica moleculară, pe care la privit-o cu dușmănie deoarece considera că stătea în calea tezei sale formulată în *.... teoria generală a dezvoltării stadiale a plantelor agricole....!?*

Trebuie precizat că academicianul T. D. Lăsenko a promovat în cadrul materialismului dialectic *miciurismul sovietic*, care a negat *mendelismul, weismanismul, malthusianismul, spațiul vital, malthusianismul și morganismul*. Alături de el O. B. Lepeșinskaia a condamnat *wirchovismului* punând în locul lui *pavlovismul*. Potrivit.... *teoriei pavloviste.... omul sovietic de tip nou poate fi creat și educat prin munca ideologică creatoare de reflexe condiționate, care intrate în subconștient ajung cu timpul reflexe necondiționate*. Pentru reacționari și oportuniști, munca ideologică și educarea neîntreruptă trebuie asociate cu munca forțată, realizată cu prisosință în lagărele de reeducare. Dacă nu aveau rezultate, lozincă leninistă cu*glonte calde, plămânul rece și pneumonia.....* rezolvau problema. După câștigarea celui de al II-lea război mondial, I. V. Stalin a lansat cutuma potrivit căreia ... *din punctul de vedere al metodei dialectice revoluția și evoluția trebuie privite ca schimbări cantitative și calitative produse prin salturi ale materiei!* Deci și în agricultură, biologie și medicină *lupta trebuie să fie necruțătoare împotriva rămășițelor teoriei eredității invariabile și incognoscibile și a localizării liniare a factorilor ereditari pe cromozomi pentru a face loc legilor care dovedesc moștenirea caracterelor dobândite sub influența factorilor de mediu....!?* Investită cu puteri de lege, cutuma a fost aplicată cu strictețe, după ocuparea țării noastre de trupele sovietice.

La noi în țară linia directoare trasată de Moscova a fost preluată de primii conducători pe linie de stat și de partid : profesorul universitar C. I. Parhon (1874-1969), doctorul Petru Groza (1884 – 1958), Gh. Gheorghiu Dej (1901 – 1965), primul secretar al Partidului Muncitoresc Român. Într-o cuvântare ținută în anul 1950, Gheorghiu Dej și-a exprimat convingerea că: ... *Savanții noștri vor găsi în izvoarele marxism- leninismului un izvor călăuzitor, un sprijin pentru eliminarea influențelor culturii burgheze pentru a crea un nou tip al intelectualului care nu disprețuiește problemele ridicate de viața practică...!?* Un astfel de intelectual s-a dovedit a fi biologul Traian Săvulescu, cel care în diferite funcții politice sau în calitatea de Președinte al Academiei Republicii Populare Române, a aplicat *ad literam* materialismul dialectic de tip sovietic sărăcind zestrea științifică și culturală a țării. În plus, Traian Săvulescu a adăugat atitudinea distructivă asupra medicinei veterinare. Criticând realizările înaintașilor săi profesorii Ioan Athanasiu și Dumitru Voinov, Traian Săvulescu a precizat încă din anul 1946 că: *In lumina principiilor materialiste pavloviste sprijinite pe teoria marxist – leninistă despre evoluție trebuie analizate cercetările de fiziologie comparată și învățământul fiziologic animal în Universitatea și în celelalte instituții de învățământ superior* În continuare a spus:*fiziologia nu a dat sprijinul cercetării zootehnic, nu s-a pătruns de învățătura pavlovistă și nu a susținut consolidarea problemelor de cercetare. In fiziologia animală nu s-a produs încă cotitura pe care fiziologia umană a realizat-o cu bune rezultate!?*

O altă situație la care s-a ajuns după ce materia vie acelulară și structurile celulare au devenit locuri de confruntări ideologice, a fost transmisă posterității de profesorul universitar Cornel Crișan în monumentalul său tratat de *Histologie* volumul I, tipărit la Editura Medicală în anul 1957. Cei care nu au aplicat principiile miciuriste și pavloviste ale lui T.D. Lăsenko și Olga Lepeșinskaia demonstau...: a) *lipsa unei gândiri dialectice prin lipsa unei gândiri materialiste ; b) lipsa de*

înțelegere și de aprofundare a fiziologiei pavloviste; c) necunoașterea biologiei miciuriniște; d) moștenirea concepției wirchoviene care ici colo mai persistă în mințile întârziate....! Curajul autorilor tratatului format din profesorii universitari Cornel Crișan (coordonator), discipol al profesorului Ioan Drăgoiu, I Adlsberg, M. Gundischi, I.T. Niculescu, C. Râmnicănu, A Tupa și A. Hași Parashiv, de a nu accepta o bibliografie comună cu numele autorilor români, străini și sovietici poate fi interpretată astăzi ca o contrareacție curajoasă la presiunile politice. De altfel toate cărțile de histologie tipărite în perioada stalinistă, adică între anii 1948 -1962 nu au trimiteri istorice și bibliografice. Dar experimentul cel mai inteligent prin care au reușit să evite imixtiunea materialismului dialectic în histologia veterinară a fost realizat de colectivul de anatomiști, histologi și chimiști de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, care au salvat locația Facultății de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței nr 105 și au blocat intenția academicianului Traian Săvulescu de a o transforma în ce s-a numit între ghilimele ... *Samaia Bolșăia Agronomnaia Instituta .., adică instituția care trebuia să scoată pe bandă rulantă specialiștii în agricultură ..!*? În *Cartea specialistulu în creșterea animalelor* publicată la Editura Ceres în anul 1966, se vorbea despre agronomi, zootehniști și patologi. Singurii la cae s-a acceptat prin derogare titlul de medici veterinari au fost medicii din abatoare. Deoarece aceste probleme nu au ieșit din conul de umbră al totalitarismului stalinist, autorii și-au propus după analiza unui bogat material documentar aflat în Analele Româno – Sovietice și în Bibiliteca Facultății de Medicină Veterinară din București, să aducă o rază de lumină.

2. Teoriile considerate reacționare din periaoda stalinistă (wirchovismul, weismanismul, mendelismul, morganismul).

Aplcarea materialismului dialectic în agricultură, biologie și în medicină a început cu identificarea contradicțiilor ideologice fundamentale dintre comuniști și capitaliști. Comuniștii sovietici au identificat ca teorii reacționare legile, principiile și teoriile formulate de Robert Wirchov, August Weisman, Gregor Mendel, și Thomas Hunt Morgan. Prin anii „ 30 „, conform unor versuri care circulau se spunea că: *... .La masa verde acuzatori și acuzați stau față în față, Unii cer moarte, alții viață,....!*? Acuzatorii au fost V I Lenini, I V Stalin, I.P. Miciurin, T.D. Lâsenko și O. B Lepeșindkiaia, iar acuzații au dispărut fără urmă în gerurile Siberiei. În România anilor „ 50 „, scenariul s-a repetat după același model. La tribuna acuzatolrilor declamau comisarul poporului A Vâșindki, profesorii și viitorii academicieni C I Parhon, Traian Săvulescu, Alice Săvulescu și Vasile Mărza. În sală ascultau crispați floarea științei naționale, alți academicienii și profesori universitar dintre care mulți au fost epurați.. În ce privește medicina veterinară printre alții, acuzații și condamnații au fost profesoarul de genetică Gh. K. Constantinrscu, profesorul de patologie medicală Ion Adameșteanu și conferențiarul în histologie Ghoerghe Borda. Dar înainte de a le prezenta activitatea să nominalizăm teoriile, legile și principiile, inclusiv pe autorii lor demascați de activiștii materialismului dialectic sovietic ca dogmatici, idealilști și reacționari.

1. „ Teoria patologiei celulare „

ROBERT VIRCHOW (1821 – 1902)

Fig.4. Academician profesor universitar Rudolf Virchow.

Celebrul om de știință german, profesorul universitar Rudolf Virchow s-a născut în anul 1821 la Schivelbein – Pomerania în Germania. Numele său a rămas legat de elaborarea... *teoriei patologiei celulare...* prin care a susținut că *primele semne ale bolilor care pot fi interpretate ca leziuni ale suferinței apar în celule, de unde vor porni ca semnalele ce pot fi diagnosticate de clinicieni.* Rudolf Virchow a descoperit leucemia, a fondat histopatologia, a clasificat microscopic tumorile. A participat la cercetările arheologice și a efectuat studii aprofundate de antropologie și sociologie. În anul 1839 s-a înscris la Institutul de Medicină din Berlin pe care l-a absolvit în anul 1843. După terminarea studiilor s-a angajat ca medic prosector la Spitalul Caritas din Berlin. Acolo a publicat lucrări științifice, inclusiv articolul prin care a anunțat lumii medicale descoperirea *leucemiei (weisses blut)* împreună cu doctorul Renno Reihardt au pus bazele revistei *Archiv für pathologische Anatomie und Physiologie, und für klinische Medizin (Arhiva de Anatomie Patologică Fiziologie și Medicină Clinică)*, cunoscută mai mult sub numele de *Archiva Virchoviană*, pe care a condus-o în calitate de director până la sfârșitul vieții. În anul 1849 a predat la Facultatea de Medicină din Würzburg unde a înființat prima catedră de Anatomie Patologică din Germania. Aici a continuat activitatea publicistică, ocazie cu care s-a făcut remarcată lucrarea *Handbuch der speziellen Pathologie und Therapie (Trataul de Patologie Specială și Terapie)*, preluată la scurt timp de Facultățile țărilor cu tradiție medicală. În 1856 a fost numit profesor titular și a preluat conducerea catedrei de Anatomie patologică, Patologie și Terapie generală la Facultatea de Medicină din Berlin. Cartea sa de vizită mai consemna funcția de director al Institutului de Patologie din Berlin, membru corespondent la Institutul Francez și membru asociat al Academiei Imperiale de Medicină Germană. Printre alte activități s-a ocupat cu inspecția programelor de igienă și sănătate publică din Berlin. În timpul războiului

Franco-Prusac a organizat și condus rețeaua spitalelor militare, inclusiv prin folosirea trenurilor spital. După terminarea războiului a intrat în politică ca deputat între anii 1890 și 1893 în Reichstagul German.

La începutul carierei medicale, nemulțumit de imperfecțiunile *teoriei patologiei umorale* transmisă din generație în generație de anticii greci, a admis încă de pe pe când lucra la Wurzburg că.... *celulele, nu umorile sunt primele care exteriorizează semnele suferinței,.....!?* Până la el doar Morgagni și Xavier au indicat ca *locuri sensibile* organele și țesuturile. Tot la Wurzburg a enunțat conceptul.... *omnia cellula ex cellula.....* potrivit căruia *celulele provin numai din celule....*, și că dereglările care apar în țesutul conjunctiva stau la baza formării tumorilor. Celebra sa carte publicată în anul 1858, *Die Cellularpathologie in ihrer Begründung auf physiologische und pathologische Gewebenlehre (Patologia Celulară bazată pe Histologia Fiziologică și Patologică)*, a avut un impact deosebit asupra medicinei și biologiei, care de altfel nu s-a stins nici astăzi. În capitole distincte a postulat diferența dintre migrația celulară, infiltrație și degenerescența grasă și a introdus conceptual de degenerare amiloidă. După cum rezultă din articolele publicate în *Die krankhaften Geschwülste* între anii 1858 – 1867, o atenție specială a acordat tumorilor. A contribuit la cunoașterea morfopatogenezei trichinelozei și tuberculozei și a fost un critic a lui Darwin, cel care a explicat evoluția prin lupta pentru existență. În Germania profesorul Rudolph Virchow a rămas în memoria urmașilor ca fondator al Școlii germane de antropologie, iar alături de Heinrich Schliemann, ca unul din descoperitorii legendarei cetăți antice Troia, În anul 1873 a fost ales membru plin al Academiei Imperiale Germane. S-a stins din viață în anul 1902 la Berlin. Impresii de la întâlnirea aniversală care a avut loc cu un an înaintea dispariției sale ne-au parvenit din raportul profesorului Thoma Ionescu, delegatul oficial trimis de medicina români.

Demascarea lui Rudolph Virchow ca savant reacționar a fost făcută în anul 1935 de biochimista Olga Lepeșinskaia la o Sedință plenară a Academiei de Științe a Uniunii Sovietice. Aceasta, convertită după o activitate revoluționară serioasă la munca de cercetare a afirmat că ... dictonul *omnia cellula ex cellula....* al savantului german susține *nemururea celulelor create de forța divină*, situație care a întunecat gândirea medicilor, chimiștilor și biologilor. În afară de faptul că a încălcat principiile materialismului dialectic, a pus în umbră și teoria sa potrivit căreia..... *celulele au apărut din materia vie lipsită de structură...!?*. Retragerea acuzațiilor pe care le-a adus Olga Lepeșinskaia avea să fie făcută de anatomopatologul rus I V Davidovski într-un articol cu titlul *Centenarul patologiei celulare a lui Virchow*, publicat în anele Româno-Sovietice, seria Biologie în anul 1958. Profesorul sovietic a precizat :*însăși ideea a numeroși autori și însăși a lui Virchow despre formarea „ substanțelor virulente „ din substanțele avirulente și din celulele corpului este într-o anumită măsură corectă și fecundă*. Mai mult, a susținut ...*că cei care au abordat o problemă strict medicală nu au înțeles esența patologiei celulare....* În consens cu I.P. Pavlov sau cu A.D. Speranski și Rudolf Virchow a*considerat că legăturile noi și fine ale organelor nu pot fi identificate decât după apariția leziunilor în celule. Nu a pus niciodată problema separării stării normale de cea patologică contestată de fiziologii sovietici. În anul 1868 a*

combătut teoria lui Weismann potrivit căreia caracterele dobândite nu pot fi transmise la urmași.

Concluziile formulate de I V Davidovski au fost următoarele:

1. *Patologia celulară a influențat o anumită etapă în dezvoltarea științelor naturii și anume eliminarea capitolului reprezentat de filozofia naturii.*

2. *Patologia celulară a consolidat concepția actuală privind materialitatea și structuralitatea corpului.*

3. *Celulele sanguine nu acționează individual ci sub influența sistemului nervos și a circulației sanguine, un rol important acordând țesutului conjunctiv.*

4. *Procesele celulare reflectă în mod obiectiv stările funcționale ale organismului și sistemelor sale.*

Astăzi punând întrebarea: Ce este organismul ?, constatăm că a dat un răspuns simplu prefigurând cu aproape o sută de ani apariția *teoriei sistemelor a lui Bertalanfy, o asociație de celule vii, un stat mic bine organizat, cu un personal complet de funcționari superiori și inferioi, servitori mici și mari. ...!?*

La noi în țară atitudinea antiwirchovistă a fost promovată de academicienii Traian Săvulescu și Vasile Mărza, secondați de profesorii Alexandru Eskenazy și Viorel Ciurea. În anul 1957 Alexandru Eskenazy a criticat în cartea sa *Hematopoieza normală și patologică* teoria patologiei celulare a lui Virchow afirmând că: *..... acesta vedea în procesul morbid tisular numai suma proceselor patologice ale celulelor, iar în procsul morbid al organismului – suma leziunilor organelor și țesuturilor cu aceeași organizare structurală.* Mai târziu, impresionat de reabilitarea sovieticilor, biologul I. Steopoe a menționat în *Tratatul de Citologie, Histologie și Embriologie* că : *.... fără studiul structurilor la nivel celular inițiat de anatomopatologului german procesele patologice nu ar fi putut fi înțelese..!?.* Adept al teoriilor lui O. B. Lepeșinskaia a criticat cutuma *.... omnia cellula ex cellula* susținând că *...cercetările cu izotopi radioactivi au confirmat prezența vieții în materia acelulară....* fără a preciza care sunt acestea . *!?!?* Dar poziția antiwirchovistă cea mai înverșunată s-a manifestat la doctorul Viorel Ciurea, profesor titular la Catedra de Anatomie Patologică a Facultății de Medicină Veterinară din București. În Tratatul său publicat în anul 1965 a scris *.... : părerea lansată de Rudolf Virchow că organismul este un stat federativ celular, pe lângă că amplifică ideea greșită a ignorării masei intercelulare, atrage o concepție cu totul nematerialistă despre boală. Astfel, după teoria lui Virchow boala este numai rezultanta celulelor lezate de diferiți agenți. Această idee a frânat în mare măsură evoluța concepțiilor despre boală, întrucât se nega existența organismului ca tot unitar.* În cel mai curat stil materialist dialectic sovietic a concluzionat : *....Teoria patologiei celulare neagă raportul dintre ,, local și general,, sau dintre ,,particular și comun ...!?.* Capitolul privind poziția antiwirchovistă în România a fost închis de profesorul I Steopoe după ce i-a reabilitat teoria în *Tratatul de Citologie, Histologie și Embriologie* publicat în anul 1967 și de profesorul Paul Ioan pentru medicii veterinari în anul 1976. Pentru medicina umană, profesorul Ion Moraru a explicat pe larg în anul 1980 importanța lucrărilor lui Virchow, care au făcut posibilă trecerea la *patologia moleculară.*

Lucrări publicate.

Rudolph Virchow.. *La pathologie cellulaire base sur l etude Physiologique et Pathologique des Tissus* , Paris. Editure Bailliere et fils.1868.

2. „ Teoria plasmei germinative „

AUGUST WEISMAN

(1834 - 1914)

Fig. 5. Profesor universitar August Weismann.

Biologul și omul de știință german August Weisman. este recunoscut astăzi ca unul din fondatorii geneticii. A văzut lumina zilei în anul 1834 la Frankfurt pe Main în Germania. În perioada 1852 - 1856 a urmat cursurile Facultății de Medicină din Göttingen. După absolvire s-a încadrat în armată ca medic militar. În timpul liber și în permisii s-a aplecat asupra problemelor care dominau fizica și chimia din timpul său. A fost perioada în care medicii, fizicienii, chimiștii și matematicienii puneau bazele termodinamicii. În anul 1863 figurează ca angajat la Facultatea de Medicină din Freiburg unde predă zoologia și anatomia comparativă. Aici a inaugurat primul muzeu de științe naturale din Europa, pe care l-a condus până în 1872, anul în care s-a pensionat.

Din punct de vedere profesional August Weisman a fost atras de zoologie și de anatomia comparată lăsând pe plan secundar practica medicală la patul bolnavului. Și-a adus contribuția la studiul metamorfozării insectelor și la cunoașterea celulelor sexuale la Hydrozoa, cercetate cu microscopul optic. Istoriografuli sunt de acord că profesorul Weismann a dezvoltat teoria germoplasmei formulată de Naegeli, cunoscută azi sub numele de teoria micelară. Potrivit lui Naegeli celulele sunt formate din micelii care străbat tot corpul având capacitatea de a se reproduce. Unele se regroupează și se orientează într-un anumit fel, alcătuind o masă densă, aproape solidă numită *idioplasma*. Altele mai mici rămân neorientate pentru a forma *trofoplasma* sau *plasma nutritivă*. *Idioplasma* reprezintă substanța eredității deoarece este singura capabilă să transmită la urmași caracterele ereditare. *Trofoplasma* este implicată în nutriție asigurând substratul reacțiilor metabolice. În concluzie Naegeli a postulat cătoate caracterele unei

fiiințe sunt predestinate în micile și că fiecare părticică a idioplasmei conține și reprezintă în fiecare părticică caracterele unui organism....!? Acest punct de vedere a fost preluat și dezvoltat de Hugo de Vries în *teroia pangenelor* și de Weisman în *teoria plasmei germinative*.

În anul 1883, Weisman a postulat despărțirea corpului în două substanțe cu structuri bine definite pe care le-a redenumit *germen (idioplasma lui Naegeli)* și *soma (respectiv trofoplasma lui Naegeli)*. *Celulele germinale* conțin *germoplasma*, o substanță a cărei constituție fizico-chimică îi dă posibilitatea să devină un nou individ al aceleiași specii. A precizat că *germoplasma nu ascultă de mediul exterior și nu se lasă instruită într-un sens sau altul....!?* i-a înrăit pe materialişti. După el ... *orice modificare produsă de mediul exterior este trecătoare și va dispărea o dată cu individul ...!?* . Cutuma va fi speculată de agronomii sovietici A.C. Timitiazev și T.D. Lâsenko care au lansat începând din anul 1935 o campanie furiundă de condamnare postmortem a lui Weisman ca reacționar și idealist deoarece a negat influența mediului și rolul saltului calitativ în evoluția biologică.

Bazat pe studiile efectuate pe animale sexuate Weisman a precizat că *germenul* este localizat în nucleul și în cromozomul celular. La rândul ei *plasma germinativă din celula sexuală* se poate găsi sub forme de *ide* (cromozomi mici și sferici): *idante* (cromozomi mai mari) ; *determinante* și *biofori*. Fiecare *idă* este alcătuită din particule mai mici denumite *determinanți*, de care va depinde natura diferitelor organe, părți sau caractere ale unui organism. Deoarece *determinații* sunt independenți unii de alții și caracterele vor fi independente unele de altele, a prezis că *determinanții* la rândul lor sunt formați din particule mai mici numite *molecule*. La începutul diviziunii celulare, *plasma germinativă* se separă astfel încât o parte va cuprinde toate caracterele generației viitoare. La mijlocul diviziunii celulare o altă parte din *plasma germinativă* va ceda *determinanții* în așa fel încât aceștia și *bioforii* vor conține toate trăsăturile celulelor sau organelor respective. Celulele *somei* conțin numai *determinații proprii*, spre deosebire de cele ale *germenului* care au toți *determinanții generațiilor viitoare*. Prin acestea a explicat de ce *teoria continuității plasmei germinative este refractară la influența mediului exterior*. Părerea că *variabilitatea* este dată de variația *determinanților* și *bioforilor* aflați în celulele sexuale, a fost preluată și extinsă de V. Roux în *teoria selecției germinale*. Teoria afirmă că *între ide, determinanți și biofori se duce o luptă pentru existență, lupta pentru substanțe nutritive și că numai celulele sexuale care vor fi mai rezistente și dotate cu o energie mai puternică se vor cupla în procesul fecundației pentru a da naștere noului organism*.

După descoperirea rolului acidului dezoxiribonucleic, cel care a dezvoltat cunoștințele elaborând *teoria cromozomială a eredității* a fost Thomas Hunt Morgan. La scurt timp după comunicarea cercetărilor sale, agronomii și biologii sovietici au aderat la *principiile materilismului dialectic*, după care au condamnat în primul val de represiuni adepții *maltusianismului, mendelismului, weismanismului și morgnismului*. Derutați de cutuma lui Virchow *omnia cellula ex cellula* materialişti au inclus inițial *darwinismul* și *teroia relativității a lui Einstein*. Reprezentanții materialiştilor au fost agronomii C.A. Timiriachev, T.D. Lâsenko, biofarmacista

O.B. Lepeșinskaia și biochimistul Alexandr Oparin, ultimul și în calitate de președinte ai Academie de Științe a Uniunii Sovietice

La noi în țară primul care a sesizat importanța *teoriei plasmei germinative* a fost profesorul Dumitru Voinov. În articolul *Teoria eredității și Weismann*, publicat în ziarul *Adevărul* în anul 1894, a numit-o una din cele mai strălucite descoperiri ale umanității. Cu toate acestea a avut curajul să afirme că organismul viu se află sub influența mediului exterior, lucru confirmat mai târziu tot de el prin cu descoperirea aneuploidiei la insecte. Mai târziu principiile materilismului dialectic în biologie adoptate în unanimitate în plenaryle prezidate de I V Stalin au fost exportate pentru a fi aplicate la noi de academicienii Traian Săvulescu și Alice Săvulescu (agricultură), academicianul Vasile Mârza, cercetătorul profesor profesorul v Alexandru Eskenazy (medicină), , profesorul Ionescu Varo (biologie), și profesorul Viorel Ciurea (medicină veterinară).

Lucrări publicate.

Weismann A., *The Germ Plasm. A Theory of Heredity*, 1899.

Weismann A. *The Evolution Theory* 1904.

3. „ Legile lui Mendel „

GREGOR MENDEL

(1822 - 1914)

Fig. 6. Abatele Gregor Mendel

Gregor Mendel reprezintă molekul omului născut pentru a fi om de știință. A venit pe lume la Heizendorf pe teritoriul Austriei în anul 1822 și s-a stins din viață în anul 1884 în orașul Bruno, astăzi pe teritoriul Republicii Cehe. În tinerețe a urmat doi ani cursurile Institutului de filozofie de la Olomu. În anul 1843 a intrat în viața monahală la Mănăstire Augustină din Bruno purtând numele de călugărul Gregor. Din acel moment s-a dedicat credinței și științei. Inzestrat cu calități deosebite, în 1849 apare ca suplinitor la Școala secundară din Znojmo, unde a predat greaca și

matematica. Un an mai târziu a luat atestatul de profesor de biologie și geologie. Impresionat de sărguința la învățătură a călugărului Gregor, abatele mănăstirii l-a înscris la Universitatea din Viena unde a studiat chimia, matematica, zoologia și botanica. După terminarea cursurilor, în anul 1854 a revenit la Bruno unde a predat la Școala superioară până în 1868 când a devenit abatele Mănăstirii Augustine.

Experiențele care mai târziu au pus bazele *legilor eredității* le-a efectuat începând din 1856 în grădina de legume a mănăstirii. Spre deosebire de miile de grădinari care au urmărit recolta, părintele Gregor a descoperit după forma și culoarea boabelor de mazăre cultivate de el prezența *factorilor ereditari* de care a depins transmiterea caracterelor de la părinți la descendenți. Observațiile le-a comunicat în anul 1862 la o întrunire a Societății de Științe Naturale întemeiate de el și de câțiva naturaliști pasionați din Bruno. În anul 1900 botaniștii Carl Erich Correns, Erich Tschermach și Hugo de Vries au obținut în experimente independente rezultate identice. După ce au citit comunicarea prezentată de Mendel cu 35 de ani înaintea lor, au admis prin consens ca prioritatea descoperirii *legilor eredității* să-i aparțină lui Mendel. Dar ce a descoperit Mendel putem afla din cartea *Ereditate și Eugenie*, publicată de profesorului Gh. K. Constantinescu în anul 1936 la București.

.....A trebuit însă ca să vină un om de un discernământ rar care să aducă o dăru mare de lumină în această materie. A fost un călugăr augustin abatele Gregor Mendel, care a trăit în a doua jumătate a secolului trecut. El locuia la Bruno (Cehoslovacia), unde în afara preocupărilor sale religioase se preocupa și de o grădină botanică în care cultiva diferite plante, urmărind însușirile lor. Și i-a venit acestui călugăr ideea minunată de a cerceta cum merg aceste însușiri diferite ale plantelor sale din generație în generație, dacă le-ar încrucișa între ele. Iar din aceste cercetări a ajuns la o concluzie surprinzătoare. El a făcut mai multe încrucișări fecundând între ele plante cu însușiri variate, însă experiența clasică pe care o voi cita și eu aici și care este todeauna folosită în toate conferințele mele, în articolele de revistă, ect este încrucișarea între mazărea galbenă și mazărea verde.

Ce a descoperi Mendel în această experiență?. A constata că din mazărea galbenă încrucișată cu mazărea verde, la prima generație toate boabele care apar sunt galbene, prin urmare a dispărut pigmentul verde. Deci, când punem două însușiri una alături de cealaltă, una din ele este mai tare, rămâne în ființă și aceasta a luat numele de însușire dominantă. iar cealaltă care dispare ia numele de însușire recesivă. Prin urmare este un lucru stabilit că există anumite însușiri cum este verdele de mazăre, care la prima generație de încrucișare nu se mai văd fiind acoperite de însușirea sau caracterul dominant. ...!?

Din considerabilul număr de cercetări care s-au făcut ulterior în această direcție sunt cunoscute o sumă de caractere dominante, atât la plante și animale, cât și la om. De pildă la om ochii negrii sunt dominanți, ochii albaștrii sunt recesivi ; adică dacă tatăl are ochii negrii și mama ochii albaștrii, copilul trebuie să aibă ochii negri.

Și totuși îmi vei reproșa ceva d-ta cetitorule....

- *In familia mea este altfel...!*
- *Te rog să ai răbdare și vom vedea că se întâmplă în adevăr și altfel. Tocmai acesta este rostul științei moderne a eredității, ea a lămurit toate nedumeririle și ne explică toate fenomenele, chiar și pe cele mai neașteptate. Vom reveni deci asupra ochilor negri. Dar să dăm mai întâi alte exemple. Părul creț este dominant și părul neted este recesiv. Culoarea neagră a părului este dominantă asupra culorii roșii, care este recesivă. Sprâncenele îmbinate sunt recesive și cele despărțite sunt dominante. Prin urmare și la plante și la animale, și la oameni, o ice însușiri ereditare se încadrează în aceste tipuri de ereditate : unele sunt dominante, altele recesive.!...*

Mai târziu, considerat dușman al poporului pentru susținerea teoriilor lui Mendel, Weisman și Morgan, dar și pentru propunerea unor măsuri care urmăreau puritatea rasei românilor profesorul Gh. K. Constantinescu a fost urmărit de securitate pentru a fi judecat și condamnat de regimul instaurat cu sprijinul tancurilor sovietice. A dispărut în condiții neclare, iar la înhumare, întrebat de un trecător cine-i decedatul, un gopar a răspuns sec ...*Un om care a fost mult prea mare pentru țara asta.....!?*

Astăzi s-a admis prin consens că Gregor Mendel este fondatorul geneticii datorită aportului său în clarificarea noțiunilor de ereditate, variabilitate, caractere dominante și caractere recesive, precum și a raporturilor dintre fenotip și genotip în transmiterea caracterelor ereditare de la păriți la urmași. Concepțiile lui sunt cunoscute azi ca legile lui Mendel: Prima lege postulează că gameții sunt întodeauna puri genetic, adică conțin numai unul din factorii ereditari pereche (allele). Legea doua stipulează că fiecare pereche de factori ereditari segregă independent de altă pereche de factori ereditari. Pentru un caracter raportul de segregare este de 3:1, iar pentru două perechi de caractere este 9: 3: 3 :1. Aceste legi au clarificat multe aspecte privind variabilitatea, conservabilitatea speciilor și recombinarea genetică.

Dar pentru ca acestea să poată fi înțelese au fost hotărâtoare legile formulate de genetistul american Thomas Hunt Morgan.

Lucrări publicate.

Mendel Gregor. *Experiențe privind hibridarea la plante*, Societatea de Științe Naturale. Bruno, 1865

4. „ Teoria cromozomială a eredității „

THOMAS HUNT MORGAN

(1866 - 1945)

Fig. 7. Academician profesor universitar Thomas Hunt Morgan
Laureat al premiului Nobel pentru Medicină și fiziologie în anul 1933

Zoologul american Thomas Hunt Morgan, cunoscut mai mult sub numele de genetistul Morgan s-a născut în anul 1866 la Lexington în Statele Unite. Atras de tânăr de Stiințele Naturale s-a înscris în anul 1886 la Colegiul statului Kentuki unde a urmeat cursurile de zoologie. A continuat studiile la Universitatea John Hopkins unde a aprofundat pregătirea de morfolog și embriolog fiind atestat cu gradul de biolog. După absolvirea Universității în anul 1899 a predat biologia la Colegiul Bryn Mawr. Aici a început cercetările de embriologie obținând între anii 1893 – 1910 primii embrioni din blastomere separate provenite din fragmente de ouă anucleate sau din ouă fertilizate la musculița de oțet. . În anul 1904 s-a căsătorit cu Lilian Sampson, specialistă în citologie și embriologie, moment din care au format prima familie de cercetători. În același an a fost numit profesor la Catedra de Zoologie Experimentlă a Universității California unde pe parcursul a 24 de ani a făcut numeroase descoperiri apreciate pe plan internațional și concretizate prin acordarea în anul 1933 a premiului Nobel pentru medicină și fiziologie.

La Universitatea California și-a lărgit colectivul de cercetare asupra genomului la *Drosophila* prin cooptarea lui A. H. Stutervant , C.B. Bridges și H,J, Miller, deveniți și ei laureați Nobel. Per ansamblu, cercetătorii americani au demonstrate conform previzunilor lui Mendel că fiecare genă semnează o anumită poziție (map) dealungul aceluiași cromozom identificându-se ma multe situații : a) *înlnțuirea liniară a genelor în același cromozom* ; b) *schimbul de gene sau crossing-overul* ; c) *orânduirea liniară a genelor în cromozomi de care va depinde replicarea cromozomilor (situație confirmată după descoperirea conjugării la bacterii)* d) *existența unui număr limitat de înlănțuiri (confirmat de faptul că la toate animalele*

și plantele studiate numărul grupelor de înlănțuire nu a întrecut nici o dată numărul haploid de cromozomi) ..

În anul 1928 Thomas Hunt Morgan a preluat conducerea Institutului de Tehnologie California. După primirea premiului Nobel a urmat o avalanșă de onoruri și distincții americane și străine la care s-a adăugat numirea în calitate de președinte a Academiei Naționale de Științe Americane. Sorții au decis ca cei doi președinți de Academii Naționale, T.D. Lîseno în Uniunea Sovietică și T.H. Morgan în Statele Unite să conducă destinele geneticii de pe poziții potrivnice. Ieșirea din scenă a fost diferită. Primul ca învins declarat impostor, al doilea ca învingător. În termeni ideologici putem spune că în genetică a învins contrarevoluția.

În țara noastră adeptul *teoriei cromozomiale a eredității* a fost profesorul universitar Gh. K. Constantinescu. Împreună cu doctorii veterinari Gheorghe Radu și Veturia Derlogea au creat prima școală de genetică care a abordat subiecte de cercetare strâns legate de tematica abordată de geneticii nobeliști americani. Ultima lucrare elaborată de colectivul nominalizat mai sus la Institutul Național de Cercetări Zootehnice purta titlul *Cercetări asupra populațiilor de Drosophila melanogaster din România, (publicată în Notationes Biologiques vol V nr 1 – 2, București 1947)*. Un an mai târziu profesorul și colaboratorii avea să fie hăituiți și destituiți din funcții de organele de represiune comunistă. Cel mai mult a avut de suferit profesorul Gh. K. Constantinescu, care cercetând legile geneticii s-a gândit ce trebuie să facă omul de știință pentru a asigura prosperitatea țării sale România.

Iată ce scria în anul 1936.Ei bine, aici trebuie să acționeze eugenia, în dirijarea acestui material, din combinațiile cărui să ne dea un om din ce în ce mai perfect.

Fiecare nație, fiecare rasă are o zestre ereditară alcătuită din factori mendelieni, un patrimoniu biologic care-l determină tipul fizic și psihic. Și pe care Eugenia vrea să-l perfecționeze.

Există deci în sânul fiecărei nații o infinitate de fermenti ai eredității, care sunt elemental nemuritor al rasei, depozitat în trecere în fiecare generație. Materialul ereditar este forța vie a nației, omul ca individ este efemer, comparabil cu frunzele verzi care apar primăvara pe rizoma unei plante vivace, pentru a dispărea la ivirea frigului, în timp ce rizoma va rămâne să trăiască mai departe în pământ. Viața nației, a speciei, a rasei este veșnică. Prin ea circulă virtualitatea ereditară împletindu-se în tot felul de combinații actuale la fiecare generație. ...

...

În aceeași perioadă în care profesorul universitar Gh. K. Constantinescu publica reflecțiile sale în cartea *Ereditate și Eugenie*, agronomul T D Lîsenko și apropiații declanșau în Uniunea Sovietică o campanie antimorganistă fără precedent. Capetele de acuzare au fost prezentate de Radu Iftimovici în cartea sa *Ore fierbinți în biologia contemporană*, astfel: Mai întâi, privitor la numărul fix de cromozomi al unei specii anume „Acuzatul”, *Morgan a acceptat teoria lui Karl Rable din 1883 care susținea că fiecare specie are un număr fix de asemenea formațiuni în nucleul celulei diploide. În continuare actul de acuzare precizează că*

acuzatul nu a luat în considerare ereditatea citoplasmatică demonstrată la in (Bateson, 1921), ceapă (Johnson, 1924) ș.a.m.d. In fine procurorii au negat însăși existența cromozomilor ca formațiuni permanente ale nucleului cerând includerea lui Mendel , Weisman și Morgan, în lotul reacționarilor care au respins teoria evoluționistă. Nu au recunoscut ereditatea citoplasmatică și nu au acceptat transmiterea caracterelor dobândite de părinți la urmași.. Rămășițele care au subscris la teoriile lor trebuie sancționate fără milă. La noi în țară recomandările Academiei de Științe a Uniunii Sovietice Sovietice, transmise de academicianul T.D. Lâsenko prin Analele Româno- Sovietice ale Academiei Române au fost puse în aplicare de academicianul Traian Săvulescu și discipolii săi în perioada totalitaristă cuprinsă între anii 1948 – 1962..

Lucrări publicate :

Morgan T. H. Sturtevant A., H., Miller H. J., Bridges C. B., *The Mechanism of Mendelian Heredity*. Henry Colt H. . New York, 1915.

Morgan T. H. *The Physical Basis of Heredity*. Lippincott Philadelphia, 1919

Morgan T.H. Bridges C. B., Sturtevant A., H. *The Genetics of Drosophila*. Bibliografia Genetica 2, 1925.

Morgan T. H. *The Theory of Heredity*. Of the Gene. Yale University, 1925.

3. Teorii materialist dialectice în agricultura, biologia și medicina sovietică în perioada stalinistă (pavlovismul, miciurinismul, lisenkismul, oparinismul, teoria neogenezei celulare a O.B. Lepeșinskaia).

Până în momentul de față s-a vorbit doar despre o condamnare formală a comuismului regizată prin sesiuni conținate ale Parlamentului României. Ce a însemnat imixtiunea materialismului dialectic în agricultură, medicină și biologie nu a interesat pe nimeni. Azi resimțim din plin dezinteresul față de aspirațiile comunismului transformate în iluzii pierdute pentru generații dezrădăcinate cu destine sau vieți distruse. Din acest motiv problema aducerii în fața justiției a celor responsabili de imixtiunea materialismului dialectic în România nu se pune. Când se va întâmpla, discursul lui Lisias împotriva lui Eratostene (Athena, 432 î.e.n.) ținut în Grecia Antică li se va potrivi de minune.

Motto :

Judecători am impresia că este mai greu să sfârșesc decât să încep acuzația de față, căci oamenii aceștia au săvârșit fărădelegi așa de mari și de multe, încât cel ce le-ar aminti n-ar putea aduce împotriva lor acuzații mai mari decât faptele săvârșite de ei, iar când ar voi să spună adevărul n-ar putea spune totul.

Lisias. Discursul împotriva lui Eratostene (Athena, 423 î.e. n)

1. „ Principiul structuralității „

IVAN PETROVICI PAVLOV

(1849 - 1936)

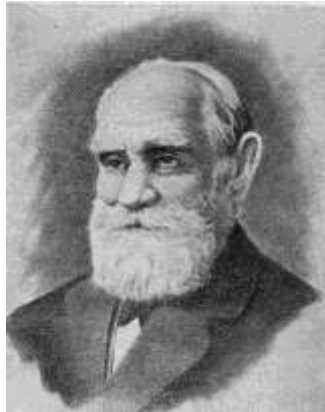

Fig. 8. Academician profesor universitar I. P. Pavlov
Laureat al premiului Nobel pentru Medicină și fiziologie în anul 1904.

Este considerat unul din fondatorii fiziologiei moderne și a concepției materialiste privind activitatea nervoasă superioare a omului și animalelor. Ivan Petrovici Pavlov s-a născut în anul 1849 în orașul Reazan din Rusia în familia unui preot. După absolvirea liceului nu a dat curs dorinței familiei de a se dedica studiului teologiei, așa că în anul 1870 s-a înscris la Facultatea de Științe Naturale a Universității din Petersburg unde sub influența prelegerilor și demonstrațiilor practice ale lui I.M. Secenov (*Reflexele creierului*) a abordat fiziologia sistemului nervos. După absolvire a continuat studiile la Academia de Medicină și Chirurgie pe care a terminat-o în anul 1879. Aici, după ce l-a ascultat pe profesorul S.P. Botkin care a enunțat *teoria rolului coordonator al sistemului nervos pentru toate activitățile organismului*, a postulat la rândul lui că *activitatea nervoasă poate fi cercetată și înțeleasă ca un tot unitar, numai dacă este abordată într-o permanentă și strânsă legătură cu mediul înconjurător....!?*. A absolvit cursurile susținând teza ca temă *Cercetarea nervilor centrifugi ai inimii*. În anul 1891 i s-a încredințat conducerea Secției de Fiziologie a Institutului de Medicină experimentală, iar în anul 1885 a fost numit profesor la Academia Militară de Medicină. Din anul 1907 va figura ca membru al Academiei Militare de Științe. După Reoluția din anul 1917 cercetările sale au fost apreciate de Lenin și de puterea sovietelor care în anul 1924 au înființat Institutul de Fiziologie I. .P. Pavlov la Holtuși, lângă Leningrad și o clinică de neotopsihiatrie în Petersburg, orașul care va purta numele lui V I Lenin, adică Leningrad. Principiul său fundamental a rămas unitatea dintre organism și mediu la organisme superioare, care se realizează prin intermediul sistemului

nervos. Deoarece și Miciurin a pus accentul pe unitatea plantelor cu mediul exterior, ambele formulări sunt cunoscute *ca noua orientare a științei sovietice în agricultură, biologie și medicină*. În activitatea de cercetare I. P. Pavlov a înlocuit vivisecția cu fistula care nu dizlocă și nu afectează organul investigat. Prin acest procedeu a demonstrat rolul pe care îl are sistemul nervos în realizarea pe de o parte a integrării cu mediul exterior, iar pe de altă, în reglarea metabolismului intern prin asimilarea apei și a nutrienților. A împărțit activitatea nervoasă în *inferioară* (reglează funcțiile metabolismului intern) și *superioară*, de care va depinde relația sa cu exteriorul. A demonstrat raportul între *reflexele necondiționate* (înnăscute) și cele *condiționate* (dobândite). A susținut că la baza apariției bolilor nervase stau dereglările în conlucrare neuronilor prin dendrite și sinapse. În acest sens a demonstrat prin experimente animale că reflexele condiționate se formează în encefal, rolul principal revenind cortexului..... *Cu cât un organism va acumula mai multe reflexe condiționate și necondiționate cu atât se va adapta mai ușor la condițiile mediului exterior asigurându-și mai bine supraviețuirea...* afirma în lucrările sale I P Pavlov. Pentru histologie, esența învățării lui a fost sintetizată în *principiul structuralității*. *Structura este rezultatul echilibrului dintre mediul intern, sistemul nervos și mediul extern, echilibru la care s-a ajuns la un moment dat în evoluția filogenetică și filogenetică a materiei vii. Funcția unui organ determină structura acestuia și în același timp structura acestuia influențează activitatea lui funcțională. Între funcție și structură, ca și între conținut și formă există o interdependență dialectică.*

Pentru importanța cercetărilor sale I P Pavlov a primit în anul 1904 premiul Nobel pentru medicină și fiziologie. Cercetările lui împreună cu cele ale neurologilor I. M. Secenov și N. D. Vvedendki au fost apreciate de putere care astfel am primit confirmarea științifică că educația politică duce la formarea omului sovietic de tip nou, eliberat de ugnoranță și de opiul religiei. Cine nu adera la principiile comuniste și la învățământul ideologic de masă mai avea o șansă să trăiască în lagărele de reeducare, unde la instruirea teoretică pentru a consolida reflexele condiționate se adăuga munca forțată. În Uniunea Sovietică, antivirchovismul creat de O. B. Lepeșinscaia a apărut din necesitatea de a fi negat pentru a obține *forța motrice* necesară evoluției societății.. În plenary ale Sovietului Suprem negarea mendelismului, weismanismului și morgansmului a fost dispusă de miciurism și de lisenkism, iar a virchovismului de geneza celulară și de materia vie acelulară și de pavlovism. Acest cerc vicios a fost întreținut în România prin articolele publicate de Academia Română în perioada 1948 – 1960, mai precis în Aalele Româno- Sovietice însoțite de o propagandă prin cărți de specialitate, referate sau chiar prin învățământul de masă care trebuia să creze noi sinapse și reflexe condiționate poporului muncitor. În medicina veterinară imixtiunea materialismului dialectic și pavlovidmul s-au stins în anul 1976 când profesorul Ioan Paul în cartea *Morfopatologie veterinară* publicată în anul 1976,... *a spus lucrurilor pe nume. !?.*

Lucrări publicate.

Bîkov. K.M. I.M. Seceniv, I.P. Pavlov, N.E. Vvedenski. *Fiziologia sistemului Nervos, volumul I. . Cap I. I. P. Pavlov, a) Conferințe științifico sociale și discursuri. B) Pagini din istoria fiziologiei ruse.* Editura Medicală, București, 1953

Bîkov K.M, Banișnikov V.M.,Hagiaturian A.A . Seceniv I.M., . Pavlov I.P, Vvedenski N.E.. *Fiziologia sistemului Nervos, volumul II. Articole publicate de I.:P. Pavlov. 1. Cu privire la problema excitației termice a nervilor. 2. Cum își deschide anodonta valvulele.* Editura Medicală, București, 1955.

Bîkov K.M, Banișnikov V.M.,Hagiaturian A.A . Seceniv I.M., . Pavlov I.P, Vvedenski N.E.. *Fiziologia sistemului Nervos, volumul III. Conține un număr de 13 articole publicate de I. P. Pavlov.* Editura Medicală, București, 1957

Pavlov I P. *Experința de 20 de ani în stutiul activității nervoase superioare a animalelor.* Editura Academiei R.P.R., 1953.

2. „ Tehnicile hibridării vegetative și ale selecției „

IVAN VLADIMIROVICI MICIURIN

(1855 - 1935)

Fig. 9. Ivan Vladimirovici Miciurin.

A văzut lumina zilei în anul 1855 în satul Vershino de lângă Dolgoe, gubernia Reazan într-o familie în care bunicul și tatăl sau, pasionați pomicultori au creat soiuri de pere care le purta numele. A urmat Liceul la Reazan până în anul 1878, dar pe care nu l-a terminat deoarece în urma unui conflict cu directorul a fost eliminat. Criza economică și socială care a cuprins imperiul țarist au dus la sărăcirea familiei. A lucrat un timp în calitate de casier după care a promovat ajutor de șef de stație în mai multe gări. A deschis un atelier de reparat ceasuri pentru ca în final să revină la îndeletnicirea înaintașilor săi, adică la cultivarea pomilor. Mergând mult cu trenul a sesizat cu ochii profesionistului starea jalnică în care se afla pomicultura în Rusia creionând în mintea sa un plan de redresare. În anul 1882, Când lucra ca funcționar la gara Kozlov a arndat o suprafață de teren pe care a plantat o livadă de vișini. Aici a creat primele sale de soiuri. După șase ani va cumpăra un alt teren mai mare, de 13 ha în satul Turmasovo, nu departe de Kozlov, unde s-a stabilit cu familia. Ca prin minune în noua livadă au

apărut noi soiuri de meri, peri, pruni, cireși, vișivi, dar și pomi și plante nemaiîntâlnite prin partea locului: caiși, piersici, viță de vie, tutun galben, în total vreo 600 de soiuri..

I.V. Miciurin a demonstrat că aclimatizarea plantelor este posibilă dacă pornește de la semințe plantate din aproape în aproape în generații succesive dinspre zone care să se apropie treptat de Nordul Rusiei. Argumentele lui au fost noiul soi de cais *Severnîi abricosov (caisul din Nord)* și prunul *Pervaia lastocika*. (prima rîndunică). Observația sa că un soi valoros altoit pe portaltoi sălbatic își păstrează calitățile, dar dacă este cultivat prin semințe le va pierde l-a convins pe T.D. Lâsenko că *rolul principal în transmiterea caracterelor la descendenți revine eredității citoplasmatică sau chiar difuze, în nici un caz factorilor ereditari, germenului, sau cromozomilor cum au susținut Medel, Weisman sau Morgan*. Concluziia la care a ajuns I V Miciurin în urma cercetărilor a fost că în ciuda metodelor de hibridare vegetativă și a celor de selecție pe care le-a aplicat, un rol important a revenit solului care pentru scopurile sale trebuia să fie unul arid . După Revoluția din Octombrie a fost sprijinit de puterea sovietică care în anul 1922 i-a pus la dispoziție o suprafață de 900 de hectare. De fapt proprietarii au fost expropriați, iar locuitorii au devenit peste noapte salariați sau deportați sistemului sovietic, lucru care l-a marcat psihic. În anul 1931 pe suprafața repartizată s-au pus bazele Stațiunii de genetică și selecție pomicolă I.V. Miciurin. La inaugurare contabiliza 30.000 de soiuri de plante de novo sau aclimatizate care rivalizau cu cele mai importante stațiuni similare din Franța, Germania și America. Tot de atunci orașul Kozlov a devenit Miciurinsk.

I.V. Miciurin nu a fost un om fără educație școlară, un practician pasionat care s-a încadrat în tiparele omului sovietic de tip nou, cum cerea teoria marxist – leninistă pentru fiecare cetățean. Nu a pus accentul pe aspectele teoretice, dar a tradus experiența sa în limbajul faptelor cu finalitatea în rentabilitate. Inzestrat cu un echilibrat simț analitic și sintetic moștenit de la înaintași, de fiecare dată găsea soluțiile cele mai bune pe care le-a aplicat. Au fost și situații neșteptate. Mai în glumă sau mai în serios experiențele au dus în unele cazuri la selecția regresivă, când din încrucișarea spre exemplu dintre vișin și dovleac rezultatul a fost invers față de cel așteptat, adică dovleacii era cât vișina.

După moartea sa în anul 1935, academicianul T.D. Lâsenko s-a autointitulat continuatorul tradițiilor miciuriniste. A încercat să fundamenteze științific realizările sale postulând *dogma influenței mediului asupra eredității și a rolului major care revine, hibridării vegetative și hibridării sexuate*.. Aplicarea principiilor miciuriniste în zootehnie i-a revenit academicianului I. F. Ivanov, care a înscris printre realizările sale rasa de bovine Kostroma și rasa de ovine Ascania Nova, nume dat după regiunea sau numele Stațiunii de genetică și selecție la animale. La noi în țară aplicarea metodelor de selecție dispuse de Moscova a fost realizată de profesorul Nicolae Teodoreanu și de cercetătorul medic veterinar Sava Timaru la Stațiunea de Cercetări pentru creșterea ovinelor Palas – Constanța.

3. „ Teoria generală a dezvoltării stadiale a plantelor agricole „

TROFIM DENISOVICI LÎSENKO

(1897 – 1976)

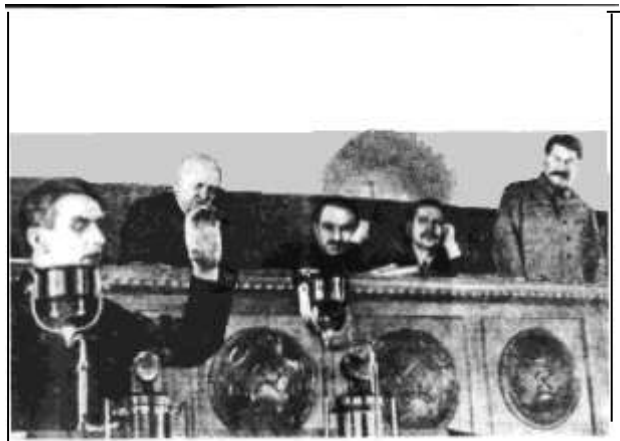

Fig. 10 . Academicianul T.D. Lîsenko la tribuna Plenarei Partidului Comunist a Uniunii Sovietice în anul 1935. La prezidiu se disting I. V. Stalin și A. A. Mikoian.

Trofim Denisovici Lîsenko s-a născut în anul 1898 la Karlovka – Poltava în Ucraina. A absolvit Școala de Horticultură din Uman unde în anul 1921 a obținut gradul de agronom. Primul loc de muncă l-a avut la Stațiunea de selecție a plantelor Belaia Tserkov. De aici s-a înscris la doctorat Institutul la Agronomic din Kiev, iar după susținerea tezei în anul 1925 a devenit doctor în științe agronomice. A promovat la Stațiunea Experimentală Gyandzha în Azerbaidjan unde a lucrat până în 1929, când a început ascensiunea profesională și politică. Mai întâi în perioada 1929 - 1934 a lucrat în calitate de cercetător la Institutul de Selecție și Genetică din Odesa pentru între anii 1935 și 1938 să o conducă în calitate de director. Impresionat de foametea care a decimat populația Ucrainei în anii 30 a propus un plan de redresare agricolă și s-a angajat în fața lui I V Stalin să crească producția la cerele fără costuri suplimentare. Cerele în schimb ferme mari de tipul colhozurilor și sovhozurilor și combaterea ideilor reacționare care dominau agricultura și biologia, idei formulate de profesorul C. A. Timiriazev. Programul propus este astăzi cunoscut sub numele complex *Docuceaev - Williams – Kostăcev*, care va fi introdus și aplicat la noi în țară noastră de academicianul Traian Săvulescu, admiratorul *agrobiologiei* create de T D Lasemko, de fapt un amestec de citologie, fiziologie a plantelor, ereditate citoplasmatică și variabilitate.

T.D. Lăsenko a amplificat atitudinea *antimendelistă* și *antimalthusianistă* a profesorului C A Timiriazev, la care a adăugat antiweismanismul și *antimorganismul*. În plus a revizuit *teoria selecției naturale* a lui Darwin, denumită după el *teoria darwinismului plat* deoarece savantul englez nu a admis salturile bruște în evoluția speciilor...!?. Punerea de acord de către el a tezei lui I V Stalin potrivit căreia ... *din punctul de vedere al metodei dialectice evoluția și evoluția trebuie privite ca schimbări cantitative și calitative produse prin salturi ale materiei cu teoria selecției naturale a lui Darwin..* a ajuns să fie cunoscută la noi sub numele de ...*neodarwinism sovietic*. A lansat cutuma ...*variațiile din interiorul speciilor dau naștere la varietăți, iar cele interspecifice asemenea revoluțiilor dau naștere altor specii....!?*. Altfel spus a reluat teza stalinistă*între revoluție și evoluție nu există nici o diferență, depinde doar de felul cum privim lucrurile...!?* Conform lucrărilor lui T.D. Lăsenko și în acord cu principiile materialismului dialectic,.... *sursa vitalității plantelor rezultă din contradicțiile interne ale corpului viu, plantă sau animal, care după contopirea celulelor sexuale crează heterogenitatea zigotului....!?*.

În anul 1940, la propunerea lui I.V. Stalini a fost numit director la Institutul de Genetică al Academiei de Științe a Uniunii Sovietice, unde a lucrat până în anul 1965. Lipsit de pregătirea teoretică cerută de acest post nu a sesizat importanța geneticii moleculare pe care a detestat-o aducând institutul în pragul falimentului. Din anul 1948 a cumulat funcția de președinte al Academiei de Științe Agricole a Uniunii Sovietice ,, V. I. Lenin ,, (VASHNIL) și de redactor șef al revistei *Agrobiologia*. Rolul nefast în practica agricolă, atitudinea sa negativistă față de genetică și valorile biologiei clasice, alături de forțarea a materialismului dialectic în agronomia, biologia și medicina sovietică cu urmări dezastruoase au dus la demiterea sa în 1965 din toate funcțiile. Cu un an înainte a fost atacat vehement de academicianul Andrei Saarov în Adunarea Generală a Academiei de Științe a Uniunii Sovietice care l-a făcut răspunzător de decinul agriculturii, de desființarea geneticii, idei pseudo-științifice, aventurism și defăimarea, persecutarea și deportarea criticilor între care s-a aflat și celebrul profesor Vavilov.

Unul din proiectele pe care l-a propus în anul 1960 conducerii sovietice de o echipă se agronomi și economiști aflată sub conducerea sa a fost proiectul Valev, respins de conducerea P.M.R în frunte cu Gheorghe Gheorgiu Dej. În afară de faptul că a împărțit statele membre C A E R în agricole și industrializate a procedat la zonarea teritoriilor acestora pentru cultivarea cartofului, legumelor, plantelor tehnice și a cerealelor. Nominalizarea țării noastre numai pentru cultivarea cerealelor a determinat conducerea partidului să respingă programul, moment din care a început îndepărtarea ieogică a Românoeo de linia Moscovei. Una din primele măsuri a fost desființarea Institutului de studii Româno-Sovietice al Academiei Române de unde plecau Analele Româno-Sovietice care slăvea pentru fiecare profesie realizările științifice și directivele politice emenate de la Moscova. Alte setalii privind profilul moral și profesional al academicianului T.D. Lăsenko, dar și împrejurările în a fost îndepărtat din funcțiile pe care le-a avut au fost prezentate de N.P. Dubinin în cartea *Mișcarea eternă*, publicată la Editura Politică în anul 1977. La noi în țară discipolii care l-a fascinat, așa cum au spus în articolele publicate în Analele Româno – Sovietice au fost academicianul biolog Traian

Săvulescu, academicianul agronom Alice Săvulescu, profesorii biologi Vasile Mârza și doctorul Alexandru Eskenazy. O prezentare curajoasă a celui care a fost eminența cenușie a biologiei sovietice a făcut-o asumându-și riscuri care pândeau la tot pasul doctorul Radu Ibrimovici în cartea cu nume predstinat acelor vremuri, *Ore fierbinți în biologia contemporană.....*, publicată la Editura Albatros. în anul 1976.

...Unul din cei mai mari acuzatori a lui Mendel, Weisman și Morgan a fost a fost agronomul D. T. Lâsenko. În anii 1948 – 1956 el a atacat în termeni violenți, nu numai unele vederi înguste ale adepților geneticii clasice, cum ar fi monopolul absolut al nucleului în ereditate, negarea existenței eredității dependente de citoplasmă, ci întregul fundament al moranismului și mendelismului. D.T Lâsenko a negat existența cromozomilor ca unități fixe ale celulei, a negat existența genei, a negat că ereditatea ar avea în celulă un „ aparat specializat,, și a declarat că ereditatea este o proprietate difuză a materiei vii. Decizi să prezinte un tablou trandafiriu, ideal al dezvoltării umanității, adepții lui Lâsenko au repins ideea după care ar exista boli ereditare depinzând de anomalii ale cromozomilor, și au fetșizat rolul mediului exterior în evoluția viețuitoarelor.Respingerea teoriei cromozomiale a eredității, prezentarea lui Mendel, Weisman și Morgan drept ideologi ai biologiei reacționare este un pas pe care Lâsenko l-a făcut cu riscul de a se compromite el însuși în fața posterității.....!?

La destituirea lui T.D Lâsenko din toate funcțiile au contribuit savanții N.I. Vavilov, N.D. Ivanov și N.V. Turbin care au infirmat existența *neodarwinismului sovietic*, identificat cu incapacitatea lui T.D. Lâsenko de a înțelege cuceririle științifice ale vremii lui, înlocuită cu angajamente politice fără posibilitate de realizare. După cum a precizat N.P. Dubinin eliminarea de T.D. Lâsenko a genetiștilor sovietici din competiția de ideilegate de genetica moleculară și avalanșa premiilor Nobel acordate pentru studiile privind structura și funcția cromozomilor sau a genelor, în principal ale cercetătorilor americani (în anii 1946, 1958, 1959, 1962, 1965, 1968, 1969, 1970, 1974 și 1975), a fost cea mai mare pedeapsă pe care a trebuit să o suporte până când s-a stins din viață.

Trofin Denisovici Lâsenko a trecut în neființă în anul 1976 și a fost înmormântat la Kiev în Ucraina.

Lucrări publicate

Lâsenko T.D. *Agrobiologia*. Editura Selhoghiz., Moscova, 1948.

Lâsenko T.D. *Despre situația în știința biologică*. Raport al Sesiunii Academiei Unionale de Stiințe Agricole V I Lenin, 1948.

Lâsenko T.D. *Planul trienal de dezvoltare a științei zootehniei și sarcinile științei agricole*. Soțialisticescoe selco hoziasstevo 7, 37, 1949.

Lâsenko T.D. *Planul trienal de dezvoltare a zootehniei obștești în colhozuri și sovhozri*. Editura Selhoghiz., Moscova, 1949.

Lâsenko T. D. *Câteva probleme din domeniul plantelor cultivate*. *Agrobiologia*, 2, pg 19, 1949.

Lâsenko T.D. *Selecția naturală și concurența intraspecifică*. Agrobiologhia, 8, 27, 1949.

Lâsenko T.D. *Vitalitatea organismelor vegetale și animale*. Agrobiologhia nr. 5, 1952.

Lâsenko T.D. *Depre învățătura agronomului W.R. Williams*. Academia R.P.R. Analele Româno-Sovoetice . Seria Agricultură, 3, 56, 1950.

Lâsenko T.D. *I V Stalin și agrobiologia miciurinstă*. Socialisticeskoe jivotnovostvo. Nr.1, 3, 1950.

4. „Teoriia apariției vieții pe Terra și în Univers „

ALEXANDR OPARIN

(1894 - 1980)

Fig.11. Academicianul profesor universitar Alexandr Oparin .

Alexandr Oparin s-a născut în anul 1894. la Uglich, o mica localitate de lângă Moscova din Rusia. In vremurile tulburi ale primului război mondial și după , revoluțiile din 1905 și 1917 continuate cu represiunea puterii sovietelor asupra intelectualilor s-a scris la Facultatea de chimie din cadrul Universității de Stat din Moscova. După cum a relatat în memoriile sale, atras de personalitatea profesorului K.A. Timiriachev, a frecventat cursurile acestuia studiind fiziologia plantelor. In anul 1927, numit profesor la Catedra de biochimie a început cercetările asupra enzimelor plantelor și a rolului lor în metabolism. In anul 1935 In colaborare cu academicianul Alexei Bach a inaugurat în anul 1935 Institutul de Biochimie al Academiei de Științe Sovietice, loc în care a elaborat teoria sa privind apariția scânteilor vieții în spațiul cosmic. Munca sa a fost umbrită de colaborarea și creditul pe care l-a acordat savanților considerați astăzi pseudoștiințifici, respectiv T D Lâsenko și O. B. Lepeșinskaia. In anul 1939 a fost primit membru corespondent în Academia de Științe a U R S S, iar din anu 1946 a figurat ca membru plin.

Prima sa lucrare științifică în care și-a prezentat punctul său de vedere privind originea vieții pe Terra a comunicat-o la Congresul Societății de Botanică din Moscova în anul 1922. Deși Lenin mai trăia, a fost perioada în care după preluarea *de facto* a conducerii statului sovietic de I.V. Stalin, campania ideologică și represiunile asupra religiei au atins punctul culminat. Pentru a justifica masacrarea slujitorilor bisericii politrucii staliști resimțeau lipsa unui suport care să înlocuiască dogma creștină potrivit căreia că lumea și rânduiala ei sunt creația lui Dumnezeu. Cartea *Originea speciilor* a lui Darwin era inaccesibilă mușicilor ruși prea analfabeți și prea habotnici pentru a ieși din cuvântul Domnului. Încă de pe atunci preocupările și calitățile intelectuale ale tânărului chimist au fost sesizate de conducătorii sovietici care i-au netezit drumul pentru a ajunge un valoros academician îndoctrinat politic. La scurt timp, adică în anul 1924 a publicat prima sa carte *Apariția vieții* la Moscova. Au urmat altele, dar cele care l-au făcut cunoscut pe plan internațional au fost colaborările cu savantu și filozoful englez John Bernal.

Alexandr Oparin a postulat primul că....*viața trebuie privită ca un fenomen cosmic care s-a produs pe toată suprafața planetei acolo unde au existat condiții potrivite pentru aceasta. Atmosfera primitivă conținea metan, amoniac, vapori de apă și hidrogen, care sub acțiunea descărcărilor electrice și a razelor ultraviolete au rupt moleculele pentru ca din recombinații să rezulte substanțele organice din care au apărut primele structuri precursoare ale vieții numite de el coacervate....!?*

Postulatul respecta cu strictețe teoria lui I.V. Stalin potrivit căreia ... *din punctul de vedere al metodei dialectice evoluția și revoluția trebuie privite ca schimbări cantitative și calitative ale materiei și ale societății.!? Pentru a facilita aplicarea materialismului dialectic în biologie în anul 1935 a fost înființat Institutul de Biochimie, pe care avea să îl conducă în calitate de director până la sfârșitul vieții. În anul 1954 era șeful Secției de Biologie a Academiei de Științe a Uniunii Sovietice. În anul 1957 a organizat la Moscova primul Congres Internațional cu tema Originea vieții, la care au participat delegați din 16 țării, cei mai interesați fiind Vest europenii, japonezii și americanii.*

Prin activitatea sa Alexandr Oparin și-a înscris numele alături de Haldane (1928), Calvin (Premiul Nobel pentru chimie, 1958), Fox (1968), Eigen (Premiul Nobel pentru chimie, 1967), în grupul savanților lumii care au avut un cuvânt de spus în dezlegarea misterului apariției vieții pe planeta Terra. Dar lucrările unei alte biochimiste și farmacistice Olga Lepeșindkaia, care a încercat la Teșkent să demonstreze apariția celulelor din vitelusul blastomerelor, de la care a pornit *condamnarea teoriei patologiei celulare a lui W irchov*, pe care de altfel a acceptat-o au umbrat activitatea sa științifică. .

În ce-l privește pe I A Oparin punctul său de vedere privind apariția vieții este cunoscut astăzi ca *teoria Oparin - Haldane*, deoarece posteritatea le-a recunoscut ambilor savanți prioritatea în cercetări efectuate independent. În rezumat, *teoria admite existența a trei etape: 1.) Etapa Neoorganică,- prebiologică 2) Etapa Organică – prebiologică și 3). Etapa biologică.*

1) *Etapa Neoorganică – prebiologică*. Este numită și etapa formării hidrocarburilor primare strâns legată de apariția pe pământ și în spațiul cosmic a primelor hidrocarburi. Metanul și hidrogenul au jucat un rol primordial în formarea primilor compuși de pe Terra.

2) *Etapa Organică – prebiologică a preistoriei vieții* s-a concretizat în apariția aminoacizilor. Lipsa oxigenului și a barierii protectoare de ozon a permis razelor UV solare să atingă suprafața planetei. Surplusul de energie luminoasă a dus la dezvoltarea plantelor verzi și o dată cu acestea a fotosintezei, moment din care a început formarea stratului de ozon. Punctul de vedere formulat de Haldane și apoi susținut de Oparin și de Bernal a fost confirmat de Stanley Muller în anul 1953, cel care a obținut în laborator acid cianhidric și formaldehidă în condițiile descărcărilor electrice într-un amestec de metan și hidrogen, în absența oxigenului: Mai târziu Kornberg, Sharma și Pomamperoma au produs acizi nucleici, fragmente de nucleotide și acid ademnozin monofodoforic.

3) *Etapa 3- Biologică*, corespunde fenomenului de coacervare, adică de structurare în picătură a moleculelor de proteină, posibil în oceanul primar, unde moleculele pluteau dispersate în apa lui, numită sugestiv de Haldane *supra primitivă*. Dobândeau proprietăți noi prin delimitarea de mediul exterior prin membrane proprii și prin absorbția selectivă de substanțe chimice. Dobândeau capacitatea de a agrega în structuri simple capabile de diviziune, care au fost numite plastic scânteile vieții.

În anul 1970 a fost ales Președinte al Societății Internaționale de studii privind apariția vieții iar în anul 1974 Premiul Lenin. Cinc ani mai târziu a primit medalia de aur Lomonosov. De numele său se leagă celebrul discurs prin care în calitate de președinte a anunțat reorganizarea în anul 1963 a Academiei de Științe a Uniunii Sovietice și în primul rând a cercetării științifice. A promovat biochimia, biofizica și genetica moleculară. În țara noastră discipolul cel mai cunoscut a fost academicianul chimist Eugen Macovsch, autorul unei teorii proprii asupra biostructurii materiei vii. Un alt admirator a fost agrozootehnistul Eugen Celan, de asemenea autor de cărți.

I..A. Oparin s-a stins din viață în anul 1980 la Moscova și a fost înmormântat în cimitirul Novodedici.

Lucrări publicate .

Opartin I.A *Proishojdenie jizni*. Po -. Moskovskii rabotnicii, 1924.

Oparin I. A. *Bozniknobenie jizni po Zemle*. Izsatelctvo Academii Nauki CCCP Moskva, 1936. . .

Oparin I.A. *Acțiunea fermentilor din celula vie*. Biohimia 2, 135, 1937

Oparin I A., *Raport la Sesiunea secției de științe biologice a Academiei de Științe A U R S S în lumina hotărârilor Congresului al XIX – lea al PCUS și a unor directive ale lui I V Stalin privind problemele economiei și ale socialismului* . Izvestia Academii Nauki SSSR , seria biologicescoe nr. 3, 1953

Oparin I A. *Cu privire la problema apariției vieții*. Anale Româno – Sovietice, seia Biologie, nr. 3 pg 22, 1953.

Oparin I. A., *Probleme ale originii vieții în lumina științelor naturale sovietice*. . Biologiha nr.2 pg 3, 1954.

Oparin I. A: Fesenkov V. *Jizni na vecelennoi*. . Izdatelstvo Academii Nauki CCCP Moskva, 1956. .

Oparin I. A. *The Origin of the Life on the Earth*. Edit. Olivier and Boyd. Edinburgh and London, 1957.

Oparin I. A. *Proceedings of First International Symposium of of The Origin of Life and Earth*, International Union of Biochemistry, 1959.

Oparin i. A. *Life and its origin*. Nature and development. Edit. Olivier and Boyd. Edinburgh and London, 1961

Oparin I..A . *The chemical origin of life*. . Springfield, Illinois, 1961.

Oparin I.A. *Originea vieții pe Pământ*. Ediția III-a .Editura Stiințifică. , București, 1960

Oparin I.A. *The pathways of primary development of metabolism and arhtificyal modelling of this development in coacervate drops*. In *The prebiological modelling systems* S.W. Fox Editor, Acasemic Press, New York, 1965.

5. „ Teoria formării celulelor din materia vie acelulară „

OLGA B. LEPESINSKAIA

(1871 – 1963)

Fig. 12. Academician profesor universitar O. B. Lepeșinskaia.

Olga B. Lpeșinskaia s-a afirmat mai întâi ca revoluționară aflată în prima linie a grupului de acțiune condus de V I Lenin și I V Stalin. A văzutl umina zile într-o familie modestă cu cinci copii din orașul Perm din Rusia. La vârsta de 4 ani a rămas orfană de tată, dar cu efort a reușit să termine în anul 1891 liceul - secția matematică. In același an s-a înscris la cursul de felceri și subchirurgi de pe lângă Istitutude Marină din Petersburg. După absolvire a lucrat câțiva ani la Punctul de prim ajutor din gara Celeabinsc, oraș în care l-a întâlnit pe I. P. Lepeșinschi, viitorul soț. S-a mutat cu familia în Krasnoiark unde prin intermediul prietenei apropiate fiica unui lider marcant bolșevic (I P Simirov) a aderat la ieologia comunistă. Reperată de ohrana țaristă s-a reugiat între anii 1903 - 1910 în Eveția unde și-a continuat activitatea de militantă revoluționară. A revenit în Rusia în anul 1910 unde

a participat la organizarea logistică revoluțiilor sociale și socialiste din 1905 și 1917. În anul 1919 s-a înscris la Universitatea din Moscova, unde a urmat de chimia farmaceutică. După absolvire a rămas asistentă, iar după un an, adică din 1926 până în anul 1941 a condus o secția de Citologie și Histologie la Institutul de Biologie C. A. Timitiazev din Tașkent. Aici a aprofundat embriologia, culturile celulare și a elaborat primele lucrări privind neogeneza celulelor din substanța vie acelulară. În anul 1941 a fost rechemată la Moscova ca șef al Departamentului pentru cercetarea materiei vii la Institutul de Biologie Experimentală a Academiei Medicale a Uniunii Sovietice.

Sub presiunea descoperirilor geneticienilor americani, T.D. Lîsenko, I. A. Oparin și O.B. Lepeșinskaia au încercat să câștig timp mutând confrunarea ideilor politice în alt domeniu și anume în cel al *originii vieții*. Pentru aceasta s-au raportat la cutuma lui Fr. Engels care suna astfel:..... *nu celulele ci protocelulele sunt cele care conțin caracterele fundamentale ale vieții.....!?* Tot Engels a precizat că *... ori de câte ori întâlnim un corp albuminoid care nu se află în stare de descompunere găsim fără excepție și fenomenul vieții....!?* După O. B. Lepeșinskaia *.....materia vie este o masă protoplasmatică fără structură celulară care conține în ea dizolvată într-o formă sau alta substanța nucleară...!?* Aplicând concepția materialist dialectică a lui Engels, cerceătoarea O.B. Lepeșinskaia a demonstrat în crezul ei posibilitatea existenței substanței vii, proteice, capabile de creștere, înmulțire și metabolism. Conform viziunii sale *noua teorie celulară* postula: 1. *Substanța vie poate fi privită ca o masă protoplasmatică care poate să nu aibă structura de celulă, ea trebuie să conțină masă nucleară sub diferite aspecte, fie răspândită în mod difuz, fie granular sau în grămezi, care nu amintește cu nimic de forma nucleară.* 2). *Substanța vie trebuie să aibă obligatoriu metabolism.* Bariera de care s-a lovit și pe care nu a depășit-o a fost sintetizată de Robert Virchow în expresia *...omnia cellula ex cellula...*, motiv pentru care l-a declarat dușman, idealist și reacționar.

La teoria ei cunoscută și sub numele de *teoria originii celulelor și a rolului substanței vii în organism* biochimista O.B. Lepeșinskaia a adăugat că *..... anumite structuri rămase după distrugerea celulelor în anumite condiții pot reconstitui celula bazându-se pe fenomenul regenerării descoperit la Hidra medicinalis. !?* Tot ea a explică fenomenul prin labilitatea legăturilor chimice care au permis crearea de hibridi moleculari simpli prin mecanismele intuite de I. A. Oparin în spațiul cosmic, dotați cu posibilități metabolice superioare proteinei primare. În concepția ei *.....substanța acelulară vie a organismului este cea care influențează celulele sexuale legându-le de influențele exterioare celulei, i care le vor conferi calitățile ontogenetice noi. ..!?* Abordând problema cancerogenezei distinge în celulele transformate malign forme de *coacervate libere citoplasmatică* și *coacervate libere nucleare* care apar printr-un proces asemănător cu formarea trombocitelor din megacariocite. Astăzi, la fel ca în cazul lui T. D. Lîsenko, ideile ei au fost respinse fiind etichetate ca pseudo-științifice. Discipolii cei mai activi au fost profesorul A. N. Stodițki, Stroganova, Gluscenko și Atanasova, iar la noi academicienii Traian Săvulescu, V. Mărza, B. Menkeș și profesoara Constanța Râmniceanu.

În anul 1950 i s-a conferit titlul de Laurată a premiului Stalin și tot în acel an fost aleasă membru titular a Academiei de Medicină a U R S S. S-a stins din viață la vârsta de 92 de ani la Moscova.

Lucrări publicate.

Lepeșinskaia O.B. *K voprosu o novoobrazovanii kletok jivotnîh organisma.* Izd. Biol Inst. Tașkent, 1934.

Lepeșinskaia O.B. *Formarea celulelor din substanța vie și rolul substanței vii în organism.* , Izd. AN SSSR., 1951.

Lepeșinskaia O.B. *Dezvoltarea proceselor biologice în perioada precelulară.* Izd. AN SSSR., 1951..

Lepeșinskaia O. B., Criucov V.G., *Despre unele greșeli în interpretare privind briginra substanței vii.* Izvestia Academii Nauki SSSR, seria biologicescoe nr. 3, 1952.

Lepeșindkaia O.B., *Despre unele greșeli în interpretarea teoriei referitoare la dezvoltarea substanței vii.* Anale Româno-Sovietice, seria Biologie, 2, pg. 137, 1953.

4. Adepții teoriilor materialist dialectice, așa cum apar în Analelele Româno – Sovietice publicate sub egida Academiei Republicii Populare Române.

Fig. 13 Constantin I Parhon. Fig.14 Dr. Petru Groza. Fig. 15. Gh. Gheorghiu Dej

În România, aderarea la materialismului dialectic s-a intensificat după abdicarea Regelui Mihai al României la 30 decembrie 1947. România avea statutul de țară ocupată și în plus exista o comisie interaliată care verifica achitarea despăgubirilor de război datorate Uniunii Sovietice prin Tratatul de pace din anul 1946 de la Paris. În urma înțelegerii tacite de la Ialta între I V Stalin, W. Churchill (1874- 1965) și F. Roosevelt (1882-1945), România a intrat în sfera de influență a Uniunii Soietce care a oferit Angliei garanții că nu va intrveni politic sau militar în Grecia, țară unde comuniștii aveau aderență la mase. Ca urmare, la noi preluarea puterii de comuniștii prosovietici s-a realizat după consilierea Comitetului interimar alcătuit din C.I. Parhon, M. Sadoveanu, Stefan Voitec, Gheorghe Stere și Ion

Nicolici, urmat la scurt timp de Prezidiul Marii Adunări Naționale. În primăvara anului 1948 în spatele lor s-au aflat Partidului Muncitoresc Român consolidat ulterior de Gheorghe Gheorghiu Dej (1901 – 1965) și primul Ministru, doctor avocat Petru Groza (1884-1958), care au legiferat statutul de țară ocupată de sovietici. În locul regatului, Republica Populară Română și-a organizat rapid instituțiile pentru a aplica directivele primite de la Moscova. Cine nu s-a adaptat noilor reguli a luat drumul lagărelor de muncă, inclusiv la Canalul Marea Neagră, al închisorilor sau al emigrației. Alte măsuri au fost stabilizarea monetară, naționalizarea și colectivizarea agriculturii. În ce privește agricultura, biologia și medicina, ca factor de decizie un rol important l-a jucat academicianul profesor universitar Traian Săvulescu (1898 – 1963), ales multă vreme președinte al Academiei Române și Director al Institutului de Cercetări Agricole. S-a dovedit a fi omul momentului, cel care și-a legat numele de imixtiunea materialismului dialectic sovietic și de transformare socialistă a agriculturii, cu părțile mai rele sau mai bune, discutate în contradictoriu și astăzi. În articolul *Ridicarea productivității agricole din R.P.R prin socialism și folosirea științei agricole sovietice* publicat în anul 1950 a promovat teza lui I V Stalin care a spus: *... puterea gospodăriei mari ... este singura cale de aplicare a complexului Docuceaev- Kostîcev - Williams, care alături de planificarea, electrificarea și mecanizarea permite atingerea producțiilor agricole record. !?* Articolul continua : *....Prin sfărșirea barierelor idealiste introduse de genetica morganistă în tehnica selecției ființelor viețuitoarelor folosite în agricultură, prin valorificarea tuturor însușirilor acestora în raport cu mediul înconjurător, prin dezvoltarea și amplificarea ideilor privitoare la ereditate Timiriachev, Miciurin, Lâsenko și numeroșii lor colaboratori au ridicat concepția despre viața a omului sovietic la un nivel de gândire filozofică în acord perfect cu principiile materialismului dialectic...!?*

.Sub conducerea sa rolul director în statul deocrat popular a revenit Academiei Republicii Populare Române, for care prin anelele româno-sovietice folosite ca punte de legătură trebuia: a) să transforme pe baze marxist leninist – agricultura românească; b) să aplice complexului Docuceaev- Williams - Kostîcev completat cu planificarea, electrificarea și mecanizarea pentru creșterea producțiilor agricole, c) să promoveze pe scară largă industrializarea și rețehnologizarea, d) să combată teoriile potrivnice materialismului dialectic și e) să promoveze omul sovietic și realizările sale. Diferențiate pe științe și domenii acvitate (agricultură, biologie, chimie, construcții de mașini, fizică, geologie, geografie, matematică, medicină etc) pentru scurt timp în anul 1953 s-a adăugat seria zootehnie – medicină veterinară.. Valoarea deosebită a materialelor prezentate, dorința de a promova realizările românești, dar mai ales atitudinea vădit antiveterinară a lui Traian Săvulescu care urmarea să comaseze după modelul sovietic facultățile cu profilul legat de viața satului în *...Samaia Bolșaiă Agronomnaia Platforma*, au făcut printre altele ca numărul revistelor veterinare să dispară. De atunci până în anul 1989 revista profesională a purtat numele de Zootehnie și Medicină veterinară, apoi Creșterea animalelor, la care s-a redus din cauza articolelor ce priveau economia fermelor și mecanizarea. Medicul veterinar trebuia să se regăsească sub titulatura de specialist în creșterea animalelor. O selecție cuprinzând 20 lucrări publicate de aderenții materialism dialectic în Buletinele științifice ale Academiei R P R și în Analele Româno – Sovietice pot fi văzute „ in extenso„ pe suport electronic pentru ca să fie păstrate în memoria mrdicinii veterinare. Alte date privind academicienii

Traian Săvulescu, Vasile Mărza și profesorii universitari Alexandru Eskenazy, și M. Ionescu Varo, urmează în continuare.

„ U R S S se află în fruntea întregii omeniri și dezvoltă drumul altor popoare spre progres pentru că numai în condițiile socialismului apar și se dezvoltă în mod deplin posibilități pentru progresul științei spre binele poporului, spre binele întregii omeniri „

(Traian Săvulescu. Ridicarea productivității agricole ale R.P.R. prin socialism și folosirea cuceririlor științei agricole sovietice . Anale Româno – Sovietice, seria biologie, 3, 8, 1950)

1. TRAIAN SAVULESCU

(1898 – 1963)

Fig.16. Academician profesor universitar Traian Săvulescu.

Traian Săvulescu a fost prezentat în anii construcției socialismului de Ion Ceaușescu ca unul din cele mai mari personalități ale biologiei din țara noastră. S-a afirmat prin studii și cercetări în taxonomia plantelor, micologie și fiziopatologia vegetalelor. Autorul a trecut sub tăcere faptul că atât în calitate de profesor universitar, director la Institutul de Cercetări Agricole, dar mai ales din înalta funcție de președinte al Academiei Populare Române a fost cel care a preluat cutumele staliniste venite de la Mocova devenind antimendelistul, antiweismanistul, antimorganistul, și antiwirovistul care a militat pentru aplicarea materialismului dialectic în agricultura, biologia și medicina din țara noastră. A fost admiratorul teoriilor lui T.D. Lâsenko, iar prin atitudinea sa față de colegii pe care i-a nominalizat reacționari a schimbat în rău destinul multor academicieni și profesori universitari. Dar iată care au fost crezurile sale așa cum le-a prezentat în articolul citat mai sus:

- a) *ncesitatea economică și politică de transformare socialistă a agriculturii pe baza învățaturii marxist leniniste;*
- b) *realitățile actuale din agricultura noastră;*
- c) *metodele dialectic materialiste în punerea și soluționarea problemelor ;*

- d) *complexul Docuceav – Viliams – Kostăcev în agrotehnică;*
- e) *concepția miciurinstă în agrobiologie;*
- f) *experiența și realizările sovietice în știința și practica din toate domeniile.*

Traian Săvulescu a văzut lumina zilei în anul 1898 în orașu Râmnicu Vâlcea în familia unui negustor. A urmat cursuri liceale la Iași și la Buzău pentru ca în anul 1907 se înscrie la Facultatea de Medicină din București. Din anul doi urmează în paralel cursurile Facultății de Științe Naturale din București. Din motive rămase neclare părăsește în anul IV medicina, dar absolvă în anul 1912 Facultatea de Științe Naturale devenind biolog. Totuși școala medicală, chiar neterminată își va pune amprenta asupra evoluției sale profesionale dedicându-se micologiei și fiziopatologiei plantelor, domenii create de el. În anul 1916 a susținut teza de doctorat cu tema *Studiu asupra speciilor de Campanul L.* după care a ocupat postul de șef de lucrări la ierbarul Grădinii Botanice din București.

În anul 1919 apare ca profesor suplinitor la Școala de Agronomie de la Herestră. Alte locuri unde a predat botanica, așa cum rezultă din biografia sa au fost Facultățile de farmacie, medicină umană și medicina veterinară. A publicat articole de specialitate, iar în anul 1921 a fost ales membru al Societății Lineene din Lyon – Franța. Din anul 1926 a fost membru activ al Societății de Biologie din Geneva, Elveția. A editat lucrările *Herbarium Mycologicum Romanium* și *Starea fitosanitară în România* în calitate sa de profesor titular la Institutul Agronomic, iar din anul 1929 prin cumul a primit funcția de director al secției de Fitopatologie a Institutului de Cercetări Agricole. La propunerea academicianului Dumitru Voinov a fost nominalizat în anul 1932 membru corespondent al Academiei Române. După patru ani în urma unui laudatio ținut de academicianul Alexandru Lepădatu a devenit Membru al Academiei Române și Vicepreședinte al Secției de Științe.

În anul 1938 publică *Patologia vegetală, baza teoretică și importanța practică*. Între 1938 – 1940 a fost decanul Facultății de Agronomie. Din 1938 până în anul 1948 a îndeplinit funcția de Secretar General al Academiei Române. O altă lucrare așteptată de viticultori, *Mana viței de vie*, a văzut lumina tiparului în anul 1941. Un an mai târziu a fost nominalizat membru al colectivului de redacție al revistei *Phytopatologische Zeitschrift* de la Berlin - Germania. După război s-a reorientat, iar în anul 1945 a fost ales membru al Societății Naturaliștilor din Moscova.

În anul 1946 a devenit Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii pentru ca ulterior să ajungă Ministru plin, funcție pe care a deținut-o până în anul 1948. Alte funcții în care a fost ales sau a fost numit: Președinte al Societății Române de Botanică, Secretar General al Consiliului Național de Cercetare Științifică, Profesor la Universitatea de Științe Biologice, deputat în Marea Adunare Națională. A condus în calitate de președinte Academia R.P.R. până în anul 1958 și Institutul de Cercetări Agricole până în anul 1960. În calitate de redactor șef a pus bezele Analelor Institutului de Cercetări Agronomice care vor apărea neîntrerupt între anii 1952- 1961 și a supervizat activitatea colectivelor de redacție ale analelor româno-sovietice în perioada 1949-1960. O altă lucrare monumentală *Flora R.P. Române* realizată sub coordonarea sa a văzut lumina tiparului în anul 1960.

În anul 1959 este a fost Membru de Onoare al Academiei Române, și a primit titlul de Om de știință emerit, urmat de alte medalii și distincții academice internaționale. Steaua roșie ca adept fidel al teoriilor sovietice a început să apună după ce conducerea P M R în frunte cu Gheorghe Gheorghiu Dej și Ion Maurer au respins proiectul Valev de transformarea în cadrul Pactului de la Varșovia a României într-o țară eminentemente agrară.

S-a stins din viață în anul 1963, eveniment nefericit la care a contribuit și epurarea din toate funcțiile a modelului ideologic și profesional Trofim Denisovici Lâsenko. Din aceluși moment presiunea materialismului dialectic de tip sovietic în agricultura, biologia și medicina românească a început să scadă. Nu și presiunea asupra medicinei veterinare care avea să fie preluată de discipolii săi zootehniști care a durat până la Revoluția prodemocratică și anticomunistă din decembrie 1989. Până în ultima clipă a vieții nu s-a dezis de la crezul său antiwiiemanist și antimorganist care după cum a afirmat *conduc la vitalism, fixism și scepticism, fatalism, moleșism, anticomunism, fascism degradant și barbar....!?*..

În ce privește atitudinea antiveterinară, aceasta s-a manifestat în momentul în care a eșuat în transformarea Institutului Agronomic construit o dată cu Casa Scânteii după un proiect sovietic la Sosea în*Samaia Bolșaiia Agronomnaia Platforma...!?* La aceasta adăugat coeziunea și refuzul cadrelor didactice de la Facultatea de Medicină Veterinară din București de a părăsi locația istorică din Splaiul Independenței 105 și de a înălța osanale mentorilor săi care au fost I.V. Miciurin, T.D. Lâsenko și , O.B. Lepeșinskai. Cercetarea lucrărilor publicate de Traian Săvulescu au scos la iveală faptul că încă din anul 1946 a format propuneri prin care cerea desființarea Facultății de Medicină veterinară, care promova disensiunea agronomilor și veterinarilor. În cuvântarea ținută anul 1946 cu tema *Aspecte actuale ale agriculturii românești* a spus următoarele : *A sosit momentul să stărpim zăzania dintre corpul agronomic și cel veterinar , zăzanie care își are obârșia sus la facultăți și să creiem o facultate e agronomie și de medicină veterinară pentru ca acei care vor acționa în viața practică în comun să trăiască aceiași atmosferă academică, să aibă aceiași pregătire de bază, să pornească înfrățiți la lucru, nu desbinați.....!?*.

În urma atacurilor adresate Institutului de Fiziologie a reușit în anul 1948 să o rupă din cadrul Universității București integrând Facultatea de Medicină Veterinară în Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu, astăzi Universitatea de Științe Agricole și Medicină veterinară. . Șocul a fost resimțit de profesia veterinară mulți ani. Ca urmare din cele 300 de personalități ale vieții științifice, politice și culturale ale vremii care i-au trimis telegrame de felicitare cu ocazia aniversării a 70 de ani de viață, prezentate in extenso academaician Alice Săvulescu în volumul omagial de nu s-a găsit nici una care să fie senată de un medic veterinar.

Lucrări publicate.

Săvulescu Traian. *Științele biologice și rolul lor în învățământ*. Analele Academiei de Științe Române. Memoriile secțiunii străine. Seria 3., Tom 15, nr.8 pg.357, 1939 – 1940.

Săvulescu Traian. *Aspecte actuale ale agriculturii românești. Rolul inginerilor agronomi*. Cuvântare ținută la deshiderea conferinței directorilor camerelor de agricultură și inspectorilor regionali în ziua de 12 august 1946. Monitorul Oficial și Imprimeria statului, 1946.

Traian Săvulescu. *Dela practica domesticirii plantelor la principiile biologice generale. Reflecții pe marginea raportului lui T.D. Lâsenko la comunicarea prezentată la ședința plenarei din 11 martie 1939*. Ann. Acad. R P R., secția de științe geologice, geografice și biologice, seria A., tomul 2, vol. 1., Editura Academiei R.P.R., 1949.

Traian Săvulescu. *Ridicarea productivității agricole ale R.P.R. prin socialism și folosirea cuceririlor științei agricole sovietice*. Anale Româno – Sovietice, seria biologie 3, 8, 1950.

Săvulescu Traian. *Dezvoltarea științei și agriculturii în R.P.R.* Editura Academiei R.P.R., 1954.

Săvulescu Traian. *Știința sovietică la XXXVI-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și rezultatele folosirii ei în R P R*. Natura nr. 5., pg 3, 1955.

Săvulescu Traian. *Vladimir Ilici Lenin și opera lui. Comunicare jubiliară rostită în ședința din 20 aprilie 1955 a Academiei R P R închinată cele de a 85-a aniversări a nașterii lui V I Lenin*. Analele Academiei R.P.R., vol 5, p I-a , pg 143., 1955

Săvulescu Traian. *Raport la ședința Academiei Române consacrată aniversării nașterii lui V.I. Miciurin*. Scînteia nr. 25, 3426, p3 29 octombrie 1955.

Săvulescu Traian. *Puetearea creatoare a Marii Revoluției Socialiste din Octombrie*. România Liberă nr 15., 4060 pg 1, 30 Octombrie 1957.

Săvulescu Traian. *Proiectul de Directive al Congresului al II-lea al P M R cu privire la dezvoltarea agriculturii și sarcinile științei din R. P.R.* Scînteia, 23, nr. 3085, pg 1 din 5 mai 1957

Traian S[vulescu. *Aplicarea creatoare a teoriei lui I.P, Pavlov în medicina din țara noastră*. Academia R.P.R., vol VI, 178, 1959 (B A R cota II 389158).

Săvulescu Traian. *Probleme gnoseologice ale științelor naturii în lumina lucrării lui V.I. Lenin. Materialism și emperiocriticism. 50 de ani de la apariția operei lui V I Lenin*. Editura Academiei R S R, București, 1960.

Giosan N. *Traian Săvulescu savant și cetățean*. Contemporanul. Nr.14 5 aprilie, pg 7, 1963.

Săvulescu Alice. *Traian Săvulescu. Bio-Bibliografie*. Universitatea București .Biblioteca Universitară, București, 1968.

„ O. B. Lepeșinskaia aplicând teoria recapitulației în domeniul evoluției substanței vii a demonstrat că atât în trecutul îndepărtat, cât și în zilele noastre în organismele simple, cât și în cele complexe ale plantelor și animalelor are loc formarea de substanță vie celulară și necelulară, precum și trecerea de la stadiul necelular la cel celular „

(Mârza D., Date noi în concepția acad.. O. B. Lepeșindkaia. Bul. șt, Academia R P R, vol . V, nr 4, 1952.)

2. VASILE D. MÂRZA (1902 - 1995)

Fig. 17. Academician profesor universitar Vasile Mârza

Medic, histolog și embriolog, profesor la Facultățile de Medicină din Iași și București. Membru al Academiei R.P.R și al Academiei de Științe Medicale. Vasile Marza s-a născut în anul 1902, în comuna Sipote din județul Iași. A absolvit Facultatea de Medicină din Iași în 1927, an în care a obținut și titlul de doctor. A lucrat ca medic la Spitalul "Sf. Spiridon" din Iași. În anul 1930 a figurat șef de lucrări la catedra de Histologie la Facultatea de Medicină din același oraș. Din 1932 a lucrat în Franța, la Institutul de Histologie al Facultății de Medicină din Lyon și ulterior în laboratorul de Anatomie Patologică al Facultății de Medicină din Paris. În 1925 s-a înscris în rândurile Partidului Comunist care s-a constituit în anul 1921. În luna februarie 1947 s-a reactivat și a fost numit pentru scurt timp ambasador extraordinar și ministru plenipotentiar al României în Belgia. În august 1948 a fost numit Ministrul Sănătății. La fel ca și academicianul C I Parhon, în anul 1952 s-a retras din politică lucrând ca profesor la Facultățile de Medicină din Iași și din București. S-a manifestat ca discipol al *miciurinismului și a teoriei formării celulelor din substanța vie acelulară* a biochimistei sovietice O. B. Lepeșinskaia contribuind activ la imixtiunea materialismului dialectic în medicină, biologie și

agricultură. Într-un articol publicat în anul 1953 a spus că ... *legile hibridării vegetative formulate de T.D. Lîsenko sunt legi obiective deoarece pot fi aplicate și în creșterea animalelor*. În acest sens a precizat metodele de lucru : a) *transplantul de zigoți* ; b) *schimbul de substanțe embriotrofe (albuș) între ouă de rase diferite*; c) *transfuzia de sânge*; d) *mentorul sexual*. Vasile Mârza a extins astfel de cercetări prin introducerea de vitelus lichefiat în vezicula alantoidiană a altui embrion de pasăre . În alte lucrări afirmă că a realizat transplantarea de endoderm vitelin embrionar bogat în vitelus pe membrana alantoidiană de embrion heterorasial sau heterospecific. Pe când erau la Facultatea de Medicină din Iași, împreună cu profesorii C.I. Parhon și St. Milcu au format grupul de lucru care a urmărit zdruncinarea eredității la păsările din rasa Rhodde Island cu ajutorul hormonilor tiroidieni. Toți au fost răsplătiți cu funcții și onoruri pe linie de partid și de stat.

În alt articol profesorul Vasile Mârza a afirmat că : *până la apariția lucrărilor savantei O.B. Lepeșinskaia a dominat concepția virchowistă în medicină și biologie după care organismul este o federație de celule. Concepția virchowistă asupra celulelor era exprimată de formula omnia cellula ex cellula.... , adică orice celulă ia naștere din altă celulă preexistentă și generată de același fel. Această concepție despre celule a fost preluată de weismaniști-morganiști deosebit de sprijinindu-le transmiterea imunabilă a caracterelor ereditare prin mijlocirea cromozomilor și a genelor. În apus continuă să domine și acum ideile reacționare ale lui Virchow-Weisman-Morgan, idei care constituie o frână în dezvoltarea științei.!?*

Mai mult, a susținut teoria biochimistei sovietice care a afirmat că. insulele sanguine și vasele sanguine la embrionul de pasăre provin din sferule viteline, adică din masa acelulară vie. În continuare a elogiat activitatea biochimistei sovietice precizând că *O.B. Lepeșinskaia în lucrările sale nu s-a limitat numai la descrierea observațiilor făcute , ci a încadrat cercetările sale din punct de vedere principial în în legile dezvoltării generale a naturii și unității dialectice dintre filo și ontogeneză, legi stabilite de Miciurin.....!?* Colaboratorii apropiați au fost academicianul Benedict Menkeș, medic și embriolog, precum și profesoara univ Râmniceanu Constanța de la Facultatea de Medicină din Timișoara. Din 1948 a fost membru al Academiei R P R. S-a stins din viața în noiembrie 1975 fiind înmormântat la Iași.

Lucrări publicate.

Mârza V.D.. *Histochimie du spermatozoide.*, Paris, 1936.

Mârza V.D.. *Histophysiologie de l'ovogenese.* Paris. Ed. Herman, 1939.

Mârza V, C. Râmniceanu, , C. Miclea, B. Lungulsecu. *Relația dintre vitelus și embrionul de găină.* Bul șt, Academia R P R, vol IV, nr 4, 1952.
Mârza D., *Date noi în concepția acad. O. B. Lepeșinskaia.* Bul șt, Academia R P R, vol . V, nr 4, 1952.

Mârza V.,D (în colaborare cu Menkes B.) *Acțiunea metodelor miciuriste în dezvoltarea embrionară la animale.*, Bul. șt, Academia R P R, Secția de Științe medicale, tom IV., nr. 3, 1952.

Mârza V.D. *Embriologie.* Editura Academiei R.P.R., 1952.

Mârza V.D. *Realizările din R.P.R. obținute prin aplicarea metodelor micriuriste la animale*. Analele Româno – Sovietice, 4, 23, 1953.

Mârza V.D., Teodorescu M.. *Formarea insulelor sanguine din vitelusul alb al embrionului de găină*. Bul șt. Academia R.P.R., secția științe medicale, t. VII, , nr. 3, pg. 393, București, 1954.

Mârza V.D. *Mârza Variațiile formei de diviziune ale substanței vii în condiții normale și patologice*. Nota I și II. Morfologia, III,4, pg 289 -298, 1958.

Mârza V.D.. *Relațiile dintre vechi și nou în cursul filogenetice și ontogenetice ale animalelor*. Studii și cercetări de medicină, X, pg 1 – 30, 1959.

Mârza V.D., Szekely C., *Interrelațiile citoarhitecturale și variațiile lor în biologia pielii*. Morfol. norm. și patologică, 6, X, 184, 1965

Mârza V.D (în colaborare) *Biomorfologia corticalei ovariene la mamifere* , 1972 (sursa nenominalizată)

„, Adevărații oameni de știință spune I V Stalin își dau seama de forța lor și de însemnătatea tradițiilor folosite în știință și, folosindu-le cu dibăcie în folosul științei n-ar vrea să fir sclavii acestor trasiții ; acești oameni de știință au totuși curajul, hotărârea de a sfărma vechile ttraditii, norme și principii, când acestea devin învechite, când se transformă în frâne pentru progres ; adevărații oameni de știință pot să creeze noi tradiții, noi norme și principii.

(Eskenasy Alex. *Anemiile*. pg 10, Editura Medicală, 1955)

3. ALEXANDRU ESKENAZY

Cercetător științific, medic uman

În anul 1955 a apărut în prefața ediției a II-a a cărții *Anemiile* publicată în Editura Medicală în calitatea de șef de cercetări în Institutul de Fiziologie. După cum a afirmat, revizuirea în vederea reeditării a apărut ca necesitate datorită apariției multor lucrări care au scos în evidență rolul sistemului nervos în hematopoieza normală și patologică sau a noilor cercetări din Uniunea Sovietică. Pentru a confirma cele de mai sus în zilele rânduri ale introducerii a prezentat aproape integral cuvântarea academicianului A.L. Miasnikov rostită la ședința reunită a Academiei Unionale de Științe și Academiei de Științe Medicale a Uniunii Sovietice din iunie 1950, lăsând posterității un model asupra imixtiunii materialismului dialectic în biologie și medicină.

...Un capitol al medicinei care încă nu s-a eliberat de concepțiile celulare virchoviste , în care nu se oglindește deloc învățătura pavlovistă este hematologia. Nu este deloc greșit faptul că în studiul așa numitor boli ale sângelui s-a construit mult pe baza așa numitor celule sanguine. Greșit este faptul că hematologii consideră elementele sanguine și țesutul hematopoietic . și într-o anumită măsură

așa numitul mezenchim activ, ca ceva de sine stătător, ca un organism, care reacționează autonom, care suferă, se naște etc, fără legătură cu sistemul nervos, deși asupra acestei legături a atras atenția la timpul său D.P. Botkin.

De la Pappenheim și Ehrlich încoace, în plină înflorire a teoriei celulare a lui Virchow, hematologia este dominată de citologie. Studiul anatomoclinic al diferitelor entități nosologice a pus alături simptomatologia clinică de cea hematologică, fără ca de cele mai multe ori să fi putut stabili vreo legătură între cele două serii de fapte care rămân paralele. O epocă întreagă a fost dominată de studiul anemiei biermeriene și de încercărilor de explicare a naturii megaloblastului,, a identității megaloblastului biermerian cu cel embrionar sau a dualității acestora. S-au a dualității acestora. In toată această epocă prezumțiile lui Botkin, care încă în preajma ultimului deceniu al secolului trecut atrăgea atenția asupra rolului sistemului nervos în bolile sânhelui și a rolului terminațiilor nervoase în patologia anemiei pernicioase helmintice, nu au fost luate în seamă....!?

În cartea care a văzut lumina tiparului în anul 1957, după ce a amintit numele profesorului Titu Vasiliu ca precursor al materialismului dialectic a continuat promovarea realiărilor hematologilor sovietici care din *contradicția dintre formă și structură au descifrat motorul cunoașterii*. În plus a mai adăugat că studiul agenților cauzali și a leziunilor produse de aceștia făcute în corelație cu tipurile de reacții ale acestora față de agenții de mediu extern au arătat că suferința hematologică reprezintă afecțiunea întregului organism. Nimeni nu a îndrăznit să pună problema independenței de sistemul nervos a grupelor sanguine descoperite de Lansteiner încă din anul 1940, care pot fi transfuzate de la un individ la altul fără a se ține seama de S.N.C. Mai târziu s-a descoperit transplantul de măduvă hematogenă și independența celulelor stem care au reprezentat călcâiul lui Achile al teoriei organismului ca tot unitar Pavlovistt. Dacă analizăm condițiile și forma în care au apărut cele două volume de *Histologie (volumul II – Histologie specială, în anul 1955 . și volumul I - Citologia – 1957* apare clar că histologii și hematologii tradiționaliști români s-au opus introducerii concepțiilor revizioniste micurinate și pavloviste sovietice. Multe obstacole le-a creat Alexandru Eskenazy. Nu am găsit explicația faptului lucrările laborioase ale doctorului Alexandru Eskenazy, cu o singură excepție, nu au fost citate alți colegi decât prin faptul că poziția sa profund aservită materialismului dialectic a fost considerată ca un afront aduși colegilor.

Lucrări publicate:

Eskenazy Al. *Diencefalul și hematopoieza*. Teză, 1945.

Eskenazy Al. *Aspecte și concepții în hematologia sovietică*. I.S.R.S. Comunicări și conferințe. I, 1947.

Eskenazy Al. *Reglarea neurovegetativă a hematopoiezei*. Revista științelor medicale 1 - 2, 1948.

Eskenazy Al. *Controlul endocrin al hematopoiezei*. Revista științelor medicale 1,, 1949.

Eskenazy Al. *Aspecte ale corelației dialectice structură f – funcție.. S S M, , Morfologie, mai, 1954.*

Eskenazy Al. *Anemiile*. Editura Medicală, 1955.

Eskenasy Al. , Bianu G. *Hematopoieza normală și patologică*. Editura Academiei R. P. R., București, 1957.

„ In urma discuțiilor care s-au dus în Sesiunea din 31 iulie - 7 august 1948 a Academiei de Științe Agricole V I Lenin a fost zdrobit weismanism/-/morganismul și a triumfat micurismul darwinismul creator sovietic Discuțiile științifice asupra problemelor de biologie - a atârnat V M Molotov în raportul ținut la a 31-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie - au fost duse sub influența și îndrumarea partidului nostru. Ideile îndrumătoare ale tovarășului Stalin au jucat și aici un rol hotărâtor deschizând noi și largi posibilități în munca științifică și practică „

(Ionescu Varo M. *Discuții din biologia sovietică în problema originii speciilor. Analele Româno-Sovietice, seria Biologie, numărul 3, pg 116, 1953*)

5. M. IONESCU VARO

Profesor universitar

Biologul M. Ionescu Varo a fost format la Școala de citologie a renumitului academician Dumitru Voinov (1869 – 1951) Astăzi , la bibliotecile Academiei Române și ale Universității de Științe Biologice există în patrimoniu o valoroasă colecție de reviste cu lucrările științifice ale președintelui de onoare al Academiei Române, profesorul universitar Dumitru Voinov. (*Arch. se zool. gen. et exp.: Archives de biologie Paris, Archiv de anat. Microscop Paris.; Zeitschrift for Zellforschung und Ultramicroscopische Anatomie, The Journal of Biophysical and Cytochemical Biology*, înlocuite după anul 1948 cu *Uspehii sovremenoj biologhii, Moskva și Uspehii anatomii, ,ghistologii i embriologhii, Moskva*). Dumitru Voinov, asemenea lui Galileo Galilei nu s-a dezis de concluziile cercetărilor sale rezistând presiunilor materialismului dialectic sovietic până la accidentul de mașină care i-a curmat viața în anul 1951 aproape de Sinaia . A admis părțile bune ale teoriei lui Weisman, nu a negat rolul cromozomilor în diviziunea celulei și nici rolul cromozomilor în transmiterea caracterelor ereditare. Nu avea cum să combată aneuploidia și condrodieriza, descoperiri cu prioritate mondială pentru care a fost întâmpinat cu onoruri de lumea științifică din toate colturile lumii.

În plus, viitorul profesor M. Ionescu Varo a beneficiat de sprijinul discipolilor academicianului Dumitru Voinov, profesorii G.T. Dornescu și I. Steopoe. Într-un articol de sinteză cu titlul *Considerații generale asupra constituenților și structurilor citoplasmatiche*, publicat în anelele româno-sovietice în anul 1956 , Gh T Dornescu și I Steopoe au servit o adevărată lecție de citologie partenerilor sovietici atunci când au prezentat realizările citologiei românești. Dovedind un curaj ieșit din comun pentru acele vremuri, autorii nu s-au alăturat campaniei de condamnare a teoriilor reacționare, mai mult, au prezentat începând cu anul 1935 o bibliografie vastă cuprinzând țări de dincolo de cortina de fier în condițiile a ceea

ce s-a numit Războiul Rece. La concluziile au lăsat poarta deschisă pentru viitoare cercetări precizând că *....materia vie se lasă greu descoperită în ce privesc secretele vieții....!?* În același timp cu articolul curajos al biologilor români alt articol prezentat de doctorii A. Haagi Parasciv și L. Lisievici Oprescu avea titlul sugestiv : *Figuri proeminente de hsiologi ruși și sovietici*. Probabil a fost prețul plătit ca volumul I al tratatului de *Histologie* blocat de cenzură la Editura Medicală cu trei ani în urmă să primească unda verde. Atitudinea responsabilă a fost confirmată de profesorul I. Steopoe, care în volumul său *Citologie, Histologie și Embriologie* publicat în anul 1967 l-a reabilitat pe anatomohistopatologul german acuzat ca reacționar de T. D. Lâsenko și de Olga Lepeșinskaia, când a scris negru pe alb :

.....Din punct de vedere practic studiile de citologie și histologie sunt de o îndemnătate covârșitoare în medicina umană, veterinară și zootehnie. Procesele patologice nu pot fi înțelese dacă nu se studiază modificările de ordin structural și funcțional care se petrec în organismul bolnav. Acest principiu fundamental, materialist a fost enunțat pentru prima dată de Robert Virchow!?

Trebuie precizat că nici în ziua de azi agronomii spre desosebire de biologi și de medicile surori și-au precizat poziția față de imixtiunea micurismului și a, lăsenkismului preferând să păstreze tăcerea. Tot prin anii 50, animat de curajul tinereții, biologul M. Ionescu Varo a scos la iveală în două numere publicate în anele româno-sovietice contradicțiile care au apărut între partizanii micurismului, pavlovismului și lăsenkismului grupați în jurul lui T.D. Lâsenko și criticii lor. Primul articol a început cu un citat din I. V. Stalin potrivit căruia : *.....nici o știință nu se poate dezvolta și nu poate prospera fără lupta de opinii, fără libertatea criticii?* Critica era doar o capcană, după care curajosul trebuia să-și facă autocritica pentru a nu ajunge într-un lăgăr deuncă forțată, cum de altfel s-a întâmplat cu profesorul Vavilov. În continuare profesorul M. Ionescu Varo a prezentat diplomatic criticile aduse de profesorii N.V. Turbin și F.D. Ivanov teoriilor lui T.D. Lâsenko,, la care s-a alăturat academicianul V.I. Sucacev, așa cum au fost publicate în revistele botanice și de științe naturale *Botaniceschii jurnal (1952)* *Biuletin moskovskovo obscestva ispitatelor prirodî (1953)*, în care autorii i-au cerut academicianului T.D. Lâsenko să-și revizuiască teoria privind apariția speciilor deoarece ar lichida darwinismul clasic.. Ce s-a întâmplat am aflat din conținutul celui de al doilea articol. Academicianul T. D. Lâsenko nu a răspuns, deoarece cum ar spune o epigramă.... *era prea sus....!?* Din proprie inițiativă sau la comandă adepții au reacționat vehement acuzând criticii că au trecut de partea dur dușmanului de clasă conform invectivelor care se pot vedea la bibliografia generală în dreptul numelui lor. (N.I. Nujdin , Isaeev S I, Polikov I.A).

În ce privește teoria patologiei celulare a lui Virchow, aceasta a fost reabilitată în Uniunea Sovietică în anul 1958 într-un articol scris de anatomopatologul I. V. Davidenko, cu ocazia sărbătorii a 100 de ani de la nașterea marelui savant. După publicarea articolelor sale M. Ionescu Varo nu a mai apărut la indexul de autori al analelor româno-sovietice. A reapărut în calitate de autor al tratatului de *Biologie celulară cu subtilul citohistofiziologie animală* publicat în 1971. Tratatul a fost completat și republicat în anii 1976 și 1981 de data asta în colectiv de autori. Debarasat de balastul teoriilor micuriste, pavloviste și lăsenkiste, primul tratat de

Biologie celulară a luat în considerare doar aprecierile făcute de Engels la apariția teoriei celulare a lui Schleiden și Schwann, dar numai din punctul de vedere al filozofului materialist:*Abia cu această descoperire atât anatomia și fiziologia comparată, cât și embriologia au căpătat un fundamen solid. Misterul care învăluia apariția, structura și creșterea organismelor a fost înlăturat ; miracolul care până atunci părea de neânțeles a apărut ca un proces care în esență se desfășoară identic pentru toate organisme.!?* Adusă la apogeu de academicianul biolog Traian Săvulescu, imixtiunea materialismului dialectic în agricultură, biologie și medicină avea să fie destrutată de foștii săi colegi începând din anul 1967.

Lucrări publicate

Ionescu Varo M. *Discuții din biologia sovietică în problema originii speciilor.* Analele Româno- Sovietice, seria Biologie, numărul 3, pg 116, Editura Academiei R.P.R., București, 1953.

Ionescu Varo M. *Noi discuții în problema originii speciilor.* Analele Româno- Sovietice, seria Biologie, numărul 4, pg 112, București, 1953.

Ionescu Varo.M. *Curs de histologie.* Litografia și tipografia institutului. (citată de I. Stopoe fără a specifica anul.).

Ionescu Varo M. *Biologie celulară* . Editura Did. și pedagog., București, 1971.

Ionescu Varo M. *Biologie celulară*. Editura Did și pedagog. , București, 1976.

Ionescu Varo M., Gh. Ddumitru, Camelia Dinu. *Biologie celulară* . Editura didactică și pedagogică, București, 1981.

5. Poziția histologiei veterinare față de imixtiunea principiilor materialismului dialectic în România.

Fig.18. Personalul didactic al Institutului de Fiziologie cu viitorii profesori de histologie de la Facultatea de Medicină Veterinară Ion Dr[goiu și Gheorghe Nichita. (foto 1915).

In față: I. Nițescu (șef de lucrări), conferențiar D. Călugăreanu, profesor I. Athanasiu, I. Drăgoiu (șef de lucrări), In spate: G. Teodorescu (asistent), St. Niculescu (preparator), Gh. Nichita (preparator), S. Teodorescu (preparator – mecanic).

Prin formația ei Disciplina Disciplina de Histologie și Embriologie a Facultății de Medicină Veterinară din București a funcționat între anii 1914 -1937 aprpae integrată cu Disciplina de Citologie a Facultății de Științe Biologice, având programa de învățământ, cursurile și temele de cercetare redactate împreună de biologi și de medici veterinari. Profesorii universitari cei mai reprezentativi au fost Ioan Athanasiu, Dimitrie Călugăreanu, Dumitru Voinov, Ion Drăgoiu și Gheorghe Nicchita. In perioada 1937- 1948, . după numirile de profesori de Catedra de Hstologie și Embriologie a Facultății de Medicină din București, centru de greutate al colaborarilor a trecut de partea acesteia din urmă. Profesorii cei mai reprezentativi au fost: I. T. Niculescu și Ilie Bădescu. După reforma învățământului din anul 1948 continuată cu intefgrarea Facultății de Medicină Veterinară în structura Institutului Agronomic, Disciplina de Histologie și Embriologie a trecut prin momente grele. Sefii de lucrări Viorel Ciurea, și Ilie Dicuscu, iar mai târziu conferențiarul doctor Gheorghe Borda cu eforturi deosebite i-au asigurat continuitatea. Legăturile tradiționale cu discilinel pe profil din Facultatea de Științe Biologice și din Facultatea de Medicină umană au început treptat, trptat să dispară astfel încât din acestea au rămas mai mult amintirile. In ce privește atitudinea pofesorilor titulari față de imixtiunea materialismului dialectic în biologie și medicină, atitudinea lor s-a manifestat diferit, , de la respingere, la contrmplare sau adearea cu tot sufletul.

Dar înainte de a discuta această situație, să revenim cu o precizare. Pe prima filă al monumentalului tratat de *Histologie* - volumul II - , publicat în anul 1955 la Editura Medicală a apărut o notiță aproape neobservată de cititor.

Restructurarea histologiei în general și a citologiei în special, în lumina ultimilor descoperiri ale științei a împiedicat apariția celor două volume ale manualului de histologie în ordinea lor normală. Din acest motiv, a apărut întâi volumul II de histologie specială, urmând ca tratatul de histologie generală să apară la scurt interval de timp după volumul de față!?

Până la urmă timpul scurt avea să treacă de doi ani. Cauzele decalări și a inversării publicării în ordinea numerică firească au fost dezvăluite de profesorul universitar Cornel Crișan în capitolul introductiv astfel:*Histologia, ca de altfel toate ramurile biologiei au fost terenul unor nesfârșite și permnente lupte ideologie între idealism și materialism din cauza necunoașterii adevăratei concepții dialectice asupra lumii...!?* Lansată de ideologii marxism - leninismului și stalinismului concepția privea *principiul părților componente, adică integrarea organismului ca tot unitar* ; *principiul relației acestuia cu condițiile mereu schimbătoare ale mediului; pricipiul dintre unitatea formei și funcției și în fine unitatea teoriei cu practica*, exprimate prin învățătura *miciurinstă și nevrismului pavlovist*. Dovada că lupta dintre apărătorii valorilor histologiei românești cu aventurierii materialismului dialectic nu a fost ușoară o avem prin faptul că doi ddin autori au trecut în peroadă 1955 – 1957 în neființă. Aceștia sunt profesorii i A Tupa (?) și I T Niculescu

(1995 – 1957). În anul 1957, profesorul I T Niculescu (cunoscut veterinarilor căroră le-a fost profesor) a avut numai succese. A scos de sub tipar monumentalul *Atlas trilingv privind aspectele morfologice ale terminațiilor nervoase viscerale*, s-a bucurat la apariția volumului I al *Tratatului de histologie* (blocat de cenzură din anul 1955 că nu a acordat atenție micurismului și pavlovismului) și a uimit lumea medicală din țările aservite Moscovei, când la Congresul Internațional de Neurologie de la Moscova a afirmat în același ancă după felul cum sunt grupate terminațiile nervoase în țesuturi și organe (vizualizate cu metoda lui de colare carmin orange), Robert Virchow a avut dreptate când a postulat că organismul viu este o federație de celule. !?...Coincidență sau nu, în anul 1958 V I. Davidenko, urmașul renumitului profesor A.I. Abrikosov îl va reabilita pe anatomopatologul german aniversând în cadrul festiv la Moscova centenarul nașterii sale în ciuda faptului că pentru alții era ideolog și reacționar.

Volumul II al *Tratatului de Histologie – specială* scos în 1955 nu a citat decât trei nume de histologi, respectiv pe Pavlov, Bîkov și Secenov. În volumul I al *Tratatului de Histologie – generală*, apărut în 1957 în capitolul introductiv sunt pomeniți 43 autori ruși și sovietici, 15 străini și 8 români, aleși cu grijă din cei care nu au cochetat cu wweisamniștii și morganisștii adtfel: L. Sculy, histolog (1873), Petrini Galați, (1846-1926), dermatolog și histolog, Victor Babeș (1854-1926), anatomopatolog și bacteriolog, Constantin Levaditi (1874-1953), microbiolog, virusolog, imunolog Dumitru Voinov (1967-1951), zoolog, citolog, Scriban Ion (1878-1937), zoolog și histolog., Marinescu Gheorghe (1863-1938), neurolog Emil . Racoviță (1868-1947), biospeolog. În țara ocupată de trupele sovietice prioritatea trebuia să o dețină oamenii de știință sovietici, iar în ce privește savanții români să se păstreze tăcere. Omisiunea a fost corectată de profesorul universitar vizionar Ilie Diculescu, cel care în *Tratatul de Histologie medicală (Biologia celulară și moleculară a țesuturilor)*, publicat 1987 la Editura Medicală a redat adevărata istorie a histologiei din țara noastră, ascunsă medicilor umani, biologilor și medicilor veterinari mai bine de treizeci de ani. Dar mai înainte să analizăm particularitățile și contextul în care și-a desfășurat activitatea Disciplina de Histologie și Embriologie a Facultății de Medicină Veterinară în perioada anilor 50!?,

După ruperea Facultății de Medicină Veterinară din Universitatea București și încorporarea ei în Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu, eveniment legat de demersurile academicianului Traian Săvulescu, disciplina de Histologie și Embriologie s-a izolat. După preluarea conducerii Academiei Române de Traian Săvulescu, Facultatea de Biologie a primit teme de cercetare în participație cu Instutele de Cercetări ale Academiei Române, cu Institutul Agronomic și cu Institutul de Cercetări Agricole sau Zootehnice ale Ministerului Agriculturii. Acestea taveau în plan prezentarea cuceririlor științifice ale agriuculturii sovietice, în special performanțele complexului de măsuri Docuceaev Wiliams.Kostâcev. Temele de cercetare vizau hibridarea vegetativă, zdruncinarea eredității semințelor prin iradiri, coacervatele, etc. Cu sprijinul teoretic și metodologic pe care Facultatea de Biologie l-a acordat Institutului Agronomic, prefoesorii Nicolae Giosa, Tiberiu Mureșan. Ion Anghel, sau Petre Raicu au publicat primele cărți de citologie și genetică aplicată la plante. În același timp, beneficiind de coordonarea inteligentă a

președintele onorific al Academiei Române profesorul Dumitru Voinov, au lărgit paleta cercetărilor de citologie, histologie și embriologie a viețuitoarelor. Prin efortul profesorilor I. Steopoe și M. Ionescu Varo au publicate volumele proprii de *Citologie și de Biologie celulară*.

La Institutul de Medicină și Farmacie Carol Davilla din București situația era alta. Pentru Catedra de Histologie și Embriologie condusă de profesorul I.T. Niculescu apariția *teoriei nevraste* fundamentată de Sevenov, Bîkov și Pavlov nu era o noutate. Profesorul, I T Niculescu a continuat tradițiile neurologului Gheorghe Marinescu consolidând împreună cu O. Sagter și A Kreindler Scola de neurologie românească, care prin valoarea cercetărilor concura cu renumita școală sovietică.. La Școlala profesorului I T Niculescu au aderat anatoșiștii și histologii veterinari Vasile Gheție, Eugen Paștea, Zenobia Paștea, Ilie Diculescu și Ghoerghe Borda., care au publicat primele lucrări de neurologie veterinară. În compensație, Disciplina de Histologie și Embriologie a devenit centrul de consultanță pentru Facultatea de Medicină și Institutele Academiei de Medicină care efectuau cercetări pe animale fiind cunoscută de medicii umani mai mult ca Histologia Experimentală. Printre beneficiarii lamelor histologice lucrate la Disciplina Facultății de Medicina Veterinară s-au numărat C I Parhon (primul președinte al R P R în perioada 1948-1952, ulterior retras din politică pentru a reveni la profesia medicală și academicianul Stefan Milcu, președintele Academiei de Medicină Române, care printre altele cercetau zdruncinarea eredității pe embrionii de pasăre.. Profitând de conjuncturăprofesională și politică profesorul Ilie Diculescu și-a publicat lucrările în analale româno sovietice (seria biologie și în câteva numre din seria zootehnie –medicină veterinară) reușind să se impună prin valoarea lor. S-a întâmplat în perioada în care agronmii urmăreau reorganizarea după modelul sovietic a Institutului Agronomic prin crearea a ceea ce trebuia să fie *Samaia Bolșaiia Agronomnaia Instituta.!?* Dar profesorii veterinari au mai făcut ceva interesant, care astăzi s-ar numi *...semnalizarea direcției la stânga cu schimbarea adevărată spre drerapta....!?* Grupul de profesori nominalizați mai sus de la Facultatea de Medicină Veterinară consiliați de reunitul membru al Academiei Franceze profesorul de biochimie Lascăr Buruiiană au continuat cercetările de citochimie și citoenzimologie care avea să le aducă recunoașterea internațională. . Nu s-au implicat sub nici o formă în disputele materialismului dialectic.

Într-o periadă în care singura cale de a comunica cu lumea științifică era consultarea revistelor științifice sovietice și-au publicat lucrările în revistele de din R. D. Germnaă . păstrând în felul acesta în mod discret legăturile întrerupte cu colegii lor din Europa de Vest. În anul 1963 profesorul Gheție Vasile a primit titlul de Doctor Honoris Causa al Universității din Leipzig, iar profesorul Ilie Diculeascu, cu puțin timp înainte a devenit profesor titular la Catedra de Biologie, Histologie și Embriologie a Facultatății de Medicină Carol Davilla din București.

Aici va organiza în perioada 29 august 3 septembrie 1976 al V-lea Congres de Mondial de Histoachimie și Citoachimie, dar drumul pentru atingerea acestei culmi la care au participat laureați Nobel și sute de prticipamți a început în urmă cu două decenii la Disciplina de Histoogie și Embriologie a Facultății de Medicină Veterinară.

Acum să urmărim poziția profesorilor Ilie Bădescu, Gheorghe Borda, Ilie Diculescu, și Viorel Ciurea față de imixtiunea materialismului dialectic în medicină.

„ C est par les nerfs et par les vaisseaux que toutes les parties du corp son solitaires en sante comme en maladies „

Xavier Bichat

(Bădescu Ilie Note de hematologie . Conferințe ținute la Facultatea de Medicină în anii 1923 - 1924 cu 12 planșe schematice. Prefața profesor G. Besnea. Tipografia Lupta N. Stroilă. Calea Victoriei nr.26, București, 1924)

1. ILIE BADESCU (1887 – 1970)

Fig. 19 . Profesor universitar Ilie Bădescu

Absolvent al Facultății de Medicină Umană din București din anul 1920. După un an de practică în clinică a fost încadrat asistent în Laboratorul de Histologie condus de celebrul profesor universitar Stefan Besnea (1918 – 1936). În anul 1923 a figurat ca șef de lucrări pentru ca în 1929 să ajungă conferențiar. În 1930 s-a transferat la Disciplina de Histologie Embriologie și Teratologie de la Facultatea de Medicină Veterinară din București, cu titlul de conferențiar. După doi ani a devenit profesor titular. Între anii 1930 – 1948 a predat studenților medicinii veterinari histologia și hematologia după cursurile pe care le-a redactat inițial pentru studenții de la Facultatea de Medicină Umană. În anul 1948 a fost inclus în grupul celor care au format primul val al cadrelor didactice pensionate sau epurate. Probabil o comisie de analiză dominată de activiști de partid a constatat că din lucrările publicate nu reieșeau concluzii care să scoată în evidență valoarea histologiei din Uniunea Sovietică. Lucrările lui științifice publicate, majoritatea în limba franceză tratau probleme de teratologie, un fel de patologiei a feteșilor neviabili care involunar făcea triniteri la patologia celulară a lui Robert Virchow.. Nu au înțeles că citatul falsit ca a *motto* pe prima pagină a cărții de Hematologie,

atribuit lui i Xavier Bichat (1771-1802) a spus un lucru pe care I P Pavlov l-a în
 trevăzut parțial după o sută de ani:.... *prin nervi și vase de sânge toate părțile
 copului sunt solidare în sănătate și în boli. ...!?*. Alte lucrări aveau o marcată
 încărcătură filozofică.. Intr-un articol citat la bibliografue..... *Atila, căpetenia
 unguirilor era prezentat ca un monstru degenerat rezultat din încrucișarea atipică
 între om și câine.....* Datorită. competenței și puterii de muncă de care a dat
 dovadă profesorul Ilie Bădescu, Disciplina de Histologie Embriologie și Teratologie
 a ieșit din structura istorică a catedrelor de anatomie sau de fiziologie. In perioada
 în care a fost profesor a susținut și a impus punctul de vedere potrivit căruia
anatomia, histologia și fiziologia sunt disciplinele fundamentale ale medicinei. In
 calitate de bun organizator a stabilit locația disciplinei în clădirea principală și a dotat-
 o cu microscopae, aparatură și reactivi conform standardele vremii. Activitatea
 didactică și pedagogică a completat-o cu munca de cercetare finalizată prin
 publicarea de cursuri și articole științifice. In anul 1924 a scos cartea *Note de
 hematologie* cu o prfață de profesorul George Besnea. Prin compensație a predt
 hematologia studenților mediciști umani, iar profesorul I T Niculescu țesutul
 nervos studenților veterinari.

. După scoaterea la pensie sarcina presdării cursurilor și-au asumat-o șefii de
 lucrări Viorel Ciurea și Ilie Dicuescu, ajutați de doctorul Borda Gheorghe în calitatea
 de asistent , situația titularulu disciplinei fiind reglementată după anul 1952.

Lucrări publicate .

Bădescu Ilie *Note de hematologie . Conferințe ținute la Facultatea de
 Medicină în anii 1923 - 1924 cu 12 planșe schematice. Prefața profesor G. Besnea.*
 Tipografia Lupta N. Stroilă. CaleaVictoriei nr.26, București, 1924.

Bădescu Ilie . *Noțiuni de tehnică istologică și lucrări practice de istologie
 normală.* Volumul I. Editura Muscanu, București 1928.

Bădescu Ilie . *Trei cazuri de monștrii umani.* Arh.Vet. nr.3, 1928.

Bădescu Ilie, Vasile Gheție. *Trois cas de monstres doubles chez les animaux
 domestiques.* Arhiva Veterinară nr.5-6, 3-15, 1934.

Bădescu Ilie, Vasile Gheție. . *Ciudățenii din lumea păsărilor.* Avicultura nr.
 3,4,5,, 1935.

. „ Cu toate amenințările, presiunile și criticile care i-au fost făcute și-a păstrat sub raportul concepției politice o linie de conduită morală proprie. I se spunea să elaboreze un curs în care era obligat să prezinte unele concepții neconforme cu rigorile științifice, ori să critice unele idei considerate de ideologia partidului comunist ca idei retrograde, antimaterialiste , etc. Profesorul Borda a preferat să fie criticat dur, chiar sancționat cu reducerea salariului , dar nu a editat nici un curs care să conțină neadevăruri științifice sau să promoveze unele idei contrare concepțiilor sale. O dovadă convingătoare despre caracterul integru al unui mare om....! „

(profesor universitar Lascăr Buruiană, 12 februarie 2000)

2. BORDA GHEORGHE (1925 – 2000)

Fig.20 . Conferențiar universitar Gheorghe Borda

S-a născut în anul 1925 în localitatea Timișoara din Banat. Ajunge la Sebeș Alba unde urmează cursurile Liceului german din localitate. La marginea localității spre Alba Iulia începea satul Lancrăm unde a văzut limina zilei marele poet și filozof român Lucian Blaga. S-a înscris și a urmat cursurile Facultății de Medicină Veterinară din București pe care a absolvit-o în anul 1950. S-a angajat preparator la Disciplina de Histologie și embriologie unde a dovedit multă pasiune pentru însușirea tehnicilor de laborator într-o perioadă în care șeful de laborator Viorel Ciurea suplinea postul rămas vacant după plecarea profesorului Ilie Bădescu . Alte discipline aveau o situație la fel de grea sau au fost desființate. . Plutea amenințarea că de la o zi

la alta Facultatea va fi strămutată pe platforma a Institutului Agronomic. Studenții erau agitați, iar la histologie, mai mult ca la oricare din discipline cadrele didactice care nu aderau la cutumele pavlovismului și micurismului erau persecutate de șefii noilor discipline de la socialismul științific la economia agrară, care aveau spate politic. . Depășind aceste greutăți a parcurs treptele ierarhice de la preparator la asistent, apoi de la șef de lucrări până la conferențiar. Bun cunoscător al limbii lui Gheote și Schiller a fost cel mai apropiat colaborator al profesorului Ilie Diclescu. A realizat lame histologice și frotiuri de sânge pe care au efectuat cercetări științifice personalitățile medicale ale vremii : C I Parhon, și Stefan Milcu care purtau discuții îndelungate când veneau în laborator însoțiți de omologii de la Medicina Umană. A susținut logistic cu reactivi și materile de lucru laboratoarele de hematologie de la două catedre și , a efectuat traduceri din și în limba germană a articolelor de specialitate. care au fost publicate în Germania Răsăriteană. Atunci lucra cot la cot cu profesorul Vasile Gheție, bun vorbitor de limba germană. S-a distins prin acuratețea preparatelor histologie din care unele apar în fotografiile din lucrările publicate între anii 1950 -1960. După transferul profesorului Ilie Diclescu la cadetra de *Biologie celulară și Histologie* a Facultății de Medicină a preluat conducerea disciplinei. A predat după *Notele de curs* ale profesorului Ilie Diclescu pe care le-a completat pentru capitolele de hematologie cu date preluate de la profesorul Ilie Bădescu, iar pentru sistemul nervos cu noutățile descoperite de profesorul I. T. Niculescu. A îmbinat calitatea de practician cu gândirea filozofică preluată de la înaintași. A sesizat necesitatea reeditării pentru studenți a unui curs actualizat de *Embriologie animală* pe care l-a finalizat în colaborare cu Ligia Diaconescu în anul 1985. . *Cursul holograf de Embriologie generală* al profesorului Gheorghe Nichita diin anul 1927, dispăruse de mult. Pasiunea pentru lucrul bine făcut în tradiție pur germană a făcut ca doctorul Gheorghe Borda să ridice mult în lumea medicală faima Scolii de citochimie și citoenzimologie veterinară.

La cermonia de înhumare din 12 februarie 2000 profesorul Lascăr Buruiană a spus: *Om de o deosebită cultură literară și științifică, profesor mult apreciat pentru darul său pedagogic de multe generații, profesorul Borda a organizat și dotat cu un microscop electronic un renumit centru de cercetări în domeniul histologiei, conform celor mai exigente cerințe ale sesiunilor științifice cerute de Catedra de Biologie celulară și histologie la Facultatea de Medicină, unde era în largul său. Dar profesorul Lascăr Buruiană a mai adăugat ceva :....Pentru a ilustra profilul moral al profesorului Borda trebuie să amintim și să subliniem atitudinea lui de dizident față de unele directive impuse de regimul comunist. Cu toate amenințările, presiunile și criticile care i-au fost făcute și-a păstrat sub raportul concepției politice o linie de conduită morală proprie. .I se spunea să elaboreze un curs în care era obligat să prezinte unele concepții neconforme cu rigorile științifice, ori să critice unele idei considerate de ideologia partidului comunist ca idei retrograde, antimaterialiste , etc. Profesorul Borda a preferat să fie criticat dur, chiar sancționat cu reducerea salariului , dar nu a editat nici un curs care să conțină neadevăruri științifice sau*

să promoveze unele idei contrare concepțiilor sale. O dovadă convingătoare despre caracterul integru al unui mare om....!

În cele relatate mai sus avem confirmarea etichetărilor la care a fost supus, care conform mesajului transmis peste timp de profesorul Cornel Crișan sunau astfel : a) lipsă a unei gândiri dialectice prin necunoașterea filozofiei materialiste; b) lipsă de aprofundare și de înțelegere a fiziologiei pavloviste; c) necunoașterea biologiei miciurinate ; d) moștenirea concepției wirchoviste care ici colo mai persistă în mințile întârziate. Prin atitudinea sa conferențiarul Borda s-a alăturat poziției de rezistență la atacurile materialismului dialectic asupra biologiei a profesorului Dimitrie Voinov (nu a negat niici o dată rolul cromozomilor în mecanismul eredității și a susținut fenomenul de condrodieroză). Era perioada fierbinte când profesorul I. T. Niculescu susținea la Moscova în fața meicilor umani îndoctrinați ideologic că *federația de celule a lui Wirchov* era o realitate argumentată științific de filetele nervoase care separau le separă și le înconjurau în funcție de rolul lor ca într-o federație. .

Conferențiarul doctor Gheorghe Borda a pus la punct tehnicile de numărare a hematiilor, leucocitelor și a trombocitelor la păsări (tehnica Rees Ecker). Numele său este legat de cercetarea histochimică sau histoenzimologică a lipazei în țesuturile conjunctive sau musculare, a celulelor întunecate și clare din ganglionii spinali, a corpului glicogenic din măduva sacrală la păsări, a enzimelor din cutis și producțiile cornoase, dinamica celulară în corticosuprarenală și insulele Langherhans, histoenzimologia ficatului, a glandei mamare, oviductului la mamifere și păsări.

Nu a fost membru de partid. S-a stins din viață în anul 2000. la București.

Lista lucrărilor publicate.

Borda Gheorghe (în colaborare cu Diculescu Ilie și Paștea Zenobia). *Celule multipolare în ganglionul spinal de pasăre*. An. Inst. de Patologie și Igienă Animală, vol 4, 205-207, 1953.

Borda Gheorghe (în colaborare cu Diculescu Ilie). *Recherches histologiques sur le glande uropygène*. Acta Histochemica Bd. 6 S., 225 – 229, 1959.

Borda Gheorghe (în colaborare cu Diculescu Ilie). *Cercetări histochimice asupra lipazei din țesutul conjunctiv*. Lucr. Șt. Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu seria C VII, Zootehnie și Medicină Veterinară, Editura Agrosilvică, 1959.

Borda Gheorghe (în colaborare cu Diculescu Ilie). *Recherques histochimiques sur la lipase du tissue graisseux*. Acta Histochemica, 9, 166 – 168, 1960.

Borda Gheorghe (în colaborare cu Diculescu Ilie). *Rescherques histochimiques sur la lipase des tissues conjunctifs et du tissue musculaire*. *Compt Rend. First Int. Histochem and Cytochem Congrsss, 28 VIII – 2 IX, Paris, 1960.*

Borda Gh, Ligia Diaconescu, Petica M., *Aspecte ale frotiului vaginal la taurine*. . Lucr. Șt. Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu seria C XXVII Zootehnie și Medicină Veterinară 1984 .

Borda Gh, Ligia Diaconescu, *Embriologie animală*. Curs litografiat., Institutul Agronomic Nicolae Bălcescu. Facultatea de Medicină Veterinară București, 1985.

„ Scoala de embriologie din U R S S a obținut rezultate practice și teoretice excepționale datorită justeii orientării ideologice – materialiste. În felul acesta a fost posibilă descoperirea unor legi ale dezvoltării în stadii a animalelor și hibridarea vegetativă a animalelor . Cunoașterea și dezvoltarea acestor legi mai departe va duce la noi realizări și noi descoperiri „

(Diculescu Ilie. *Noi cercetări cu privire la dezvoltarea embrionară a animalelor agricole. Anale Româno – Sovietice , Seria Zootehnie și Medicină Veterinară, 5, 3, 1956.*)

3. ILIE DICULESCU (1924 – 1987)

Fig. 21. Profesor universitar Ilie Diculescu

Profesorul Ilie Diculescu s-a născut în anul 1924 la Târgu Cărbunești în județul Gorj, nu departe de localitate în care a văzut lumina zilele marele sculptor român Constantin Brâncuși. După absolvirea cursului elementar și a liceului din localitate s-a înscris la Facultatea de Medicină Veterinară din București ca bursier al Armatei. . În anul 1946, încă student, a fost atras de studiul celulelor și țesuturilor figurând ca preparator la Disciplina de Histologie și Embriologie condusă de profesorul Ilie Bădescu. După absolvirea Facultății a parcurs toate treptele ierarhice (asistent -, 1948, șef de lucrări -1950, conferențiar -1951, profesor - 1960). Ca urmare a unei

activități de excepție a obținut o bursă de studii în Franța unde a publicat lucrarea *Recherques sur l'oviducte de la poule*, care a fost publicată în anul 1962 în volumul Facultății de Științe a Universității din Paris. Cu această ocazie a participat la lucrările primului Congres de Histochimie de la Kiel – Germania. Peste 15 ani va conduce în calitate de președinte lucrările celui de la V-le Congres Internațional de Histochimie și Citochimie de la București, la care au participat peste 600 de invitați din 36 de țări, inclusiv laureați Nobel pentru medicină și fiziologie.

În perioada în care agronomii în lumina teoriilor lui Lâsenko militau pentru aplicarea în agricultură a complexului de măsuri Docuceaev – Williams – Kostâcev, iar biologii își însușeau tehnicile de altoire ale amelioratorului Ivan Vladimirovici Miciurin (1853 – 1935) profesorul Ilie Diculescu a ridicat citochimia și histochimia veterinară pe cele mai înalte culmi ale științei mondiale. Alături de el au fost Borda Gheorghe (1925-2000), Zenobia Paștea și Lascăr Buruiiană (1904 - 2003),

În anii 50, alături de profesorii Alexandru Niculescu și Alexandru Furtunescu profesorul Ilie Diculescu a acționat pentru păstrarea locației Facultății de Medicină Veterinară în Splaiul Independenței 105. În anii „50„ activitatea Disciplinei de histologie era apreciată de lumea biologică și medicală bucureșteană, care o cunoștea sub numele de laborator experimental. Practic, din anul 1915 a funcționat împreună cu disciplina de citologie a Facultății de Științe, iar din anul 1930 cu Catedra și Institutul de Histologie și embriologie din cadrul Facultății de Medicină. Acadeicienii C I Parhon și Stefan Milcu și alții cu rang de înalți demnitari din perioada 1948-1952, reveniți la profesia lor de bază cercetau în cadrul unor programe integrate Româno-Sovietice zdruncinarea eredității la embrionul de pasăre folosind hormoni. Cu diferite ocazii vizitau Disciplina de Histologie și embriologie apreciind în calitate de beneficiari calitatea preparatelor histologice sau a froturilor de sânge.. Nu erau ocolite nici catedrele de Fiziologie unde preda profesorul C C Parhon, fiul primului președinte al R P R sau de Anatomia animalelor domestice unde profesorul Vasile Gheție a uimit lumea medicală după ce a primit în anul 1953 titlul de doctor honoris causa a din partea prestigioasei facultăți germane din Jena. Expunând punctele lor de vedere celor mai avizate personalități strâns legate de conducerea partidului și statului au oprit comasarea Facultăților de Agricultură și de Medicină Veterinară în cadrul Institutului Agronomic cerută cu insistență de academicianul Traian Săvulescu, după ce prin Reforma învățământului din anul 1948 Facultatea de Medicină veterinară a fost încorporată de agronomi. Traian Săvulescu care și-a făcut o ocupație din a comasa și desființa facultăți a dorit să construiască o platformă agricolă – *Samaia Bolșoia Agronomnaia platforma* la Șosea, alăturată cu o Expoziție Agricolă permanentă, asemănătoare cu cea de la Moscova, care să adune la un loc sub denumirea de specialiști agricoli toți agronomii, zootehniștii și patologii. În gelul acesta spera să pună capăt disensiunilor care existau, pe care le-a criticat într-o conferință din anul 1946. Noua structură se încadra perfect în ambianța mediului alături de care se conturau turnurile Casei Scânteii. Datorită rezistenței corpului veterinar până la urmă agronomii s-au mulțumit cu comasarea Facultăților de Agricultură și Zootehnie. .

Marele merit al profesorului Ilie Diculescu constă în faptul că a evitat imixtiunea materialismului dialectic în histologia veterinară abținându-se de la condamnarea teoriilor idealiste și reacționare cunoscute. A susținut că preocuparea imediaă constă în cercetarea structurii și infrastructurii celulelor folosind tehnici de citochimie, citoenzimologie și microscopia electronică. Acest punct de vedere l-a prezentat clar în cartea sa de *Biologie celulară* publicată în anul 1971 în care a spus : *Viața este posibilă numai atunci când toate elementele componente ale unui organism intră în relații ce pot fi redată sub forma unor legi specifice, când din aceste relații se dezvoltă polarități care asigură o dezvoltare caracteristică a fluctuațiilor, când competența dintre comportamentul structurilor corespunde necesităților.... !*

Un alt merit al profesorului Ilie Diculescu este acela că foosit spațiul acordat în Analele Româno-Sovietice pentru a face cunoscute fratelui mai mare de la Răsărit realizările citologiei și histologiei românești. După cum se poate vedea în articolele prezentate „*in extensor*;; aprecierile s-au adresat în primul rând profesorilor și colaboratorilor săi direcți I T Niculescu, Ilie Bădescu, Bord Gheorghe, Zenobia Paștea, Lascăr Buruiană și alții. Într-o vreme în care agronomii se străduiau prin toate mijloacele să demonstreze prin osanale politice aduse Scolii sovietice de agronomie de la Moscova că sunt elita agriculturii românești, profesorul Ilie Diculescu, membru în colectivul de reacția al Analelor Româno- Sovietice , seria Biologie a pronovat publicarea articolelor scrise de profesorii români, medici umani, biologi și veterinary (G.I. Dornescu, I. Steopoe ,Ionescu Varo, Hagi Paraschiv, , T. Bușniță, Alexandru Furtunesc, Nicolae Stamatina, I Suhaci etc.). Componența comitetului de redacție din care a făcut parte în anu 1956 a fost următoarea : profesor A. Ionescu, membru corespondent a Academiei R.P.R., M. Manolache membru corespondent a Academiei R.P.R., profesor O. Săvulescu, profesor T. Ștefureac, prof. N. Botnariuc, conferențiar Ilie Diculescu.

Anul 1957 a marcat publicarea în *Anatomische Anzhalt . Bd.104 heft 1/6 S, pg. 251 – 265*, a primei lucrări de histochimie a profesorul ilie Diculescu cu titlul *Histochemische untersuchungen uber kiss – schen Poligonalzellen*. Din acel moment centrul de greutate al citochimiei și histoenzimologiei medicale care a permis ridicarea vâlului care acopereau structurile apărate de rigiditatea membranelor celulare și nucleare s-a mutat la Facultatea de Medicină Veterinară din București. În anul 1957 profesorul Ilie Diculescu a studiat celulele multipolare din ganglionul spinal. Atunci a clarificat natura celulelor întunecate și clare arătând că diferă prin conținutul lor în vezicule lizozomale. În condiții fiziologice neuronii și celulele gliale pot acumula dehidrogenaze acide, substanțe glicolipido-proteice (cromofile) și alte enzime caracteristice lizozomilor. Împreună cu conferențiarul dr. Gheorghe Borda au demonstrat că peste jumătate din cantitatea de acizi grași care pătrund în celula cardiacă esterificați sub formă de trigliceride ca rezervă sunt eliberați sub acțiunea lipazelor. Folosind o metodă proprie de cercetare a reușit să localizeze proteinlipaza în ergastoplasma adipocitelor. A susținut ipoteza că adipocitele care au o bogată activitate lipoid – dehidrogenazică provin atât din fibrocite, cât și din histiocite.

De-a lungul anilor împreună cu colaboratorii de la Catedra de Biologie celulară și histologie a Facultății de Medicină din București au meritul că au știut

să sintetizeze cercetările efectuate în țară și peste hotare în paginile primului tratat de *Biologie celulară* publicat la Editura Academiei Române în anul 1971. Tratatul a fost apreciat de lumea medicală, lucru confirmat de acceptarea de Comitetul de Organizare a cererii ca al V-lea Congres Internațional de Histochimie și Citochimiecare din anul 1976 să aibe loc la București. Altele lucrări publicate în țară sau în străinătate au tratat histochimia și histoenzimologia oviductului la pasăre. În anul 1963 profesorul Ilie Diculescu și colaboratorii au descoperit că discurile intercalare din mușchiul cardiac reprezintă rezervorul ionilor de Ca^{++} . De asemenea a descoperit rolul mastocitului de placă turnantă între capilarul sanguin și fibra nervoasă. A confirmat că citocromoxidaza este markerul transferul de electroni de-a lungul lanțului respirator de la substrat la oxigenul molecular care are loc în membrana mitocondrială. O altă temă abordată a fost fosforilarea oxidativă, adică mecanismul transformării energiei chimice în energie utilă proceselor metabolice din celule.

Profesorul Ilie Diculescu și colaboratorii apropiați (profesor Doina Onicescu, profesor Laurențiu Popescu, Letiția Mischiu, Maria Stoica, Radu Aurora etc) au meritul că nu au inclus în textul cărților de *Histologie* și de *Biologie celulară* apărute înainte sau după 1970 capitolele impuse de ideologia leninistă și stalinistă a vremii care cerea combaterea virchovismului și promovarea micriurinismului și palvovismului în medicină. Pentru a putea aprecia valoarea acestei atitudini trebuie să vedem ce s-a întâmplat *genetica celulară*. Alci, cu oate că academicianul Stefan Milcu a fost primul academician care a cerut revizuirea atitudinii față de weismanism și morganism într-o comunicare cu titlul *Metode de cercetare în genetica umană* prezentată la în anul 1963 Academia Română, a fost nevoie de ani buni până când prima carte de genetică umană eliberată de balastul materialismului dialectic să vadă lumina tiparului. .

La catedra de Histologie, Embriologie și Biologie celulară de la Facultatea de Medicină Carol Davilla, profesorul Ilie Diculescu a militat pentru afirmarea citologiei, histologiei și embriologiei româneșt pe plan internațional Continuator al tradiției moștenite de la profesorii Stefan Besnea, I.T. Niculescu, Ilie Bădescu, Dumitru voinov, Ion Drăgoiu a afirmat că bazele histologiei au fost puse deopotrivă de medicii umani, de biologi și de veterinari. Activitatea sa didactică și pedagogică a fost completată cu cercetări de histochimie și citochimie folosind microscopul electronic. A publicat cărți și tratate de specialitate valorase: *Histologie – citologie și histologie generală - , volumul I* (Ilie Diculescu, Doina Onicescu, Constanța Râmnicăneanu), Editura Medicală, 1970 : *Histologie – histologie specială - , volumul II* (Ilie Diculescu, Doina Onicescu, Constanța Râmnicăneanu). Editura medicală, 1971. *Biologie celulară* (Ilie Diculescu , Doina Onicescu, Letiția Mischiu), Editura Medicală, 1981., *Biologie celulară pentru facultățile de medicină* (Ilie Diculescu, Doina Onicescu, Laurențiu M. Popescu), Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983, *Histologie medicală – biologia celulară și moleculară a țesuturilor –* (autori Ilie Diculescu, Doina Onicescu , colaboratori Laurențiu M. Popescu, Mihai Popescu, Cristina Voiculescu), Editura Medicală, 1987. Dar evenimentul cel mai important din viaa l-a eprezentat organizarea celui de al V-lea Congres Internațional de Histochimie și Citochimie la care au susținut rapoarte și comunicări științifice peste 600 de invitați din 36 de

țări. (București 29 august – 3 septembrie 1976). A condus teze de doctorat ale medicilor veterinari : Hillebrand A, Diaconescu Ligia, Melpomeni Gh, Barna Ilie, Mihăilescu Dinu. le

Profesorul Ilie Diclescu s-a stins din viață în anul 1987 pe când lucra la volumul II al tratatului de Histologie generală. După cum a spus profesorul Nicolae Cornilă, distinsul titular al *Disciplinei de Biologie celulară, histologie și embriologie*, *Profesorul Ilie Diclescu a imprimat o orientare nouă în medicină, în activitatea didactică și științifică, a acordat o atenție deosebită citofiziologiei și histofiziologiei pentru studierea celulelor și țesuturilor, a adus chimia sub lentilele microscopului...!*

Lista lucrărilor publicate

Diclescu Ilie, Borda Gh., Paștea Zenobia. *Celule multipolare în ganglionul spinal de pasăre*. An. Inst. de Patologie și Igienă Animală, vol 4, 205-207, 1953.

Diclescu Ilie. *Cercetări asupra structurii histologice a peritoneului de cal*. An. Inst. de Patologie și Igienă Animală, vol 4, 338 -343, 1953.

Diclescu Ilie.. *Terminațiile nervoase din peritoneul de cal*. Buletinul Institutului Agronomic Nicolae Bălcescu, 1, 229 – 232.,1955.

Diclescu Ilie. *Cercetări asupra leptospirozei câinelui*. Analele Româno – Sovietice, Seria Zoorehnie. 1, 55 – 59. 1956, 1956.

Diclescu Ilie. *Unele probleme ale fecundității la animalele agricole*. Analele Româno – Sovietice, Seria Biologie , 3, 114, 1956.

Diclescu Ilie. *Noi cercetări cu privire la dezvoltarea embrionară a animalelor agricole*. Anale Româno – Sovietice , Seria Zootehnie și Medicină Veterinară, 5, 3, 1956.

Diclescu Ilie. *Dezvoltarea embrionară a animalelor agricole*. Analele Româno – Sovietice, Seria Zoorehnie. 2, 5 – 7. 1957.

Diclescu Ilie. *Histochemische untersuchungen uber kiss – schen Poligonalzellen*. Anat. Anz. Bd.104 heft 1/6 S, 251 – 265, 1957.

Diclescu Ilie. *Celule multipolare din ganglionii spinali*. Analele Româno-Sovietice, seria Biologie 2, aprilie – iunie, 1957.

Diclescu Ilie. *Observations concernant l action des fixateurs sur les cellules nerveuses. du ganglion spinal*. Acta Histochem. Suppl, Band 1, 255 – 257, 1958.

Diclescu Ilie.. *Recherches histochimiques sue la glande uropygene*. Acta Histochem. Bd, 6, 225 – 229., 1959.

Diclescu Ilie. *Recherches histochimiques sur qelque enzymes de l oviducte de poule*. Arch. Histochem. 5, 321 – 339, 1960.

Diclescu Ilie., Borda Gheorghe . *Recherques histochimiques sur la lipase du tissue graisseux*. Acta Histochemica, 9, 166 – 168, 1960.

Diclescu Ilie. *Recherques histochimiques sur les tissue graisseux*. Acta Histochemica, 9, 166 – 168, 1960.

Diclescu I., Naum N., *Isledovaii nad lipazoi iz misceina tocini*. Ghis Archiva Anat, Istol I Embriologi, Leningrad 10, 60 – 63 ,1960.

Diculescu Ilie, Borda Gheorghe, *Rescherques histochimiques sur la lipase des tissues cojunctifs et du tissue musculaire. Compt Rend. First Int. Histochem and Cytochem Congrsss, 28 VIII – 2 IX, Paris, 1960.*

Diculescu Ilie. *Recherches sur les rapports entre les cellules polygonales des ganglions spianux et cellules des ganglions symphatiques.* . Archives d Anatomie Microscopique et de Morphologie Experimentale 50, 81-90, 1961.

Diculescu Ilie. *Correlation entre les activites ATP-azique et les dehydrogenases d un muscle en forte energie.* Ann. Histochem., 6, 46 – 54, 1961.

Diculescu Ilie. *Histochemical Study on Lipase in Muscular Tissues.* Archiv Anatomii, Ghistologii, Embriologii., 11, 60 – 64, 1961.

Diculescu Ilie. *Asupra fiziologiei discuriilor intercalare.* Morfologia Normală și Patologică.,7, 317 – 325, 1962.

Diculescu Ilie, *Recherche histologique sur l oviducte de la poule.* Univ. de la Faculte de Science , Paris, 1962.

Diculescu Ilie, Doina Onicescu, N. Ionescu, Camelia Ciobanu, *Inframicroscopic Localisarion of Lipoic Dehydrogenase.* Acta Anatomica, 49 . 343 – 348, 1962

Diculescu Ilie. *Recherques histochimiques sur la lipase du tissues conjonctivea et musculaires.* Ann. Histochem., 8,1, 257 – 265, 1963.

Diculescu Ilie. *On ATP – ase Intercalated Disk.* Acta Histochem., 18, 58 – 64, 1964.

Diculescu Ilie. *Cercetări histochimice asupra lipazei din țedururile conjunctiv* . Lucr. Șt.. IANB., , vol 7., seria C., 23 – 32, București, 1964.

Diculescu Ilie. *Recherques histochimiques sur les lipogenase.* Ann. Histochem., 9, 336 – 375, 1964.

Diculescu Ilie. *Problemes histologiques de la differenciation des tissues musculaires* . Ann. Histochem., 9, 235 – 250, 1964.

Diculescu Ilie. *Recherches sur le variation des esterases carboxyliques de certaines dehydrogenases et de l ARN dans le myometre de lapin.* Ann. Histochem. 9, 315 – 321., 1964.

Diculescu Ilie. *Asupra enzimologiei vaselor în ateroscleroza experimentală.* Congresul National de Medicină Internă., 44, 1964.

Diculescu Ilie. *Variation of Dehydrogenase Activity in Cardiac Muscle Tissue. Abstracts for the II International Congress of Histochemistry and Cytochemistry, Frankfurt Main, August 16 – 21 , 1964*

Onicescu Doina, Diculescu Ilie, Wagmann R., Braut W., *Recherques histochimiques et cytochimiques sur les raport entre l activite ATP - azique et les enzymes oxyreductrices du muscle cardiaque.* Ann. Hisrochem., 9, 349 - 365, 1964.

Diculescu Ilie. *La demonstration histochimique des epimerases de l acid uridin - diphospho - D – glucuronic,* Histochemie, 5, 340 – 452., 1965.

Diculescu Ilie. *A Histochemical Analysis of Dehydrogenase Variety in the Different Types of Muscular Tissues.* J. Histochem and CYrochem 12, 145 – 152, 1965.

Diculescu Ilie. *A histochemical Method for beta hydroxiacil – Co A* Die Naturwissenschaften, 52, 37 – 57, 1965.

Diculescu Ilie. *Sur l hystoenzimologie des vaisseaux dans l atherosclerose experimentale* . Ann. Histochem.,10, 71 – 80. 1965.

Diculescu Ilie. *Cercetări asupra tipurilor de cellule din ganglionul spinal al mamiferelor și păsărilor și considerații asupra semnificației lor histofiziologice*. An. I A N B., vol 1, pg 1 – 22, București, 1965.

Diculescu Ilie.. *Cercetări histochemice asupra raportului dintre filetele nervoase și parenhimul glandular din hipofiză, tiroidă și suprarenală* . Volumul memorial profesorul . C.I. Parhon. Academia Română. 149 .- 206., 1966.

Diculescu Ilie., *Sur l'histoenzymologie des dehydrogenases et des phosphatases du tissue adipeux*. Histochemistry. et Cytochemistry des lipides. Simp, Sophia., 399 – 404, 1966.

Diculescu Ilie. *Histochemistry of Epimerase. II. Uridine Diphosphate Glucuronic Acid Epimerase*. Acta Histochemica, 25, 242 . 250, 1966.

Diculescu Ilie, *Sur certaines caracteres metaboliques du tissue adipeux rechercherai par voie histochemique*. Ann. Histochem., 11, 99 – 106, 1966.

Diculescu Ilie. *Sur certaines activateurs metaboliques dans le paroi arterielle*. C.R. Assoc. Anat., 6, 1981 – 1084, 1966.

Diculescu Ilie, *Sur certaines caracteres metaboliques du tissue adipeux rechercherai par voie histochemique*. Ann. Histochem., 11, 99 – 106, 1966.

Diculescu Ilie. *Sub,icroscopic Localization of Lipoic Dehydrogenase*. J. Histochem. Cytochem., 14, 763, 1966.

Diculescu Ilie. *Sur certaines activateurs metaboliques dans le paroi arterielle*. C. R. Ass. Anat., 130, 1082 – 1084, 1967

Diculescu Ilie. *Recherches histochemiques sur le mastocyte*. Ann.. Histochem, 12, 415 – 422, 1967.

Diculescu Ilie. *Donnees hystoenzynologiques sur l'interrelation entre les mastocytes et les tissue adipeux*, C.R. Ass. Anatomica. 138m 415 – 422, 1967.

Diculescu Ilie. *Les variations histochemiques des fosfatases et des polypeptidases myocardes en cours de l'ontogenese*. C.R. Assoc. Anat., 138, 423, - 428, 1967 .

Diculescu Ilie, Onicescu Doina, Letiția Mischiu., Aurelia Marin *Histochemical Variations of Sulphathase and Peptidase in the Developing Cardiac Muscle*. Acta Anat., 69, 333 – 348., 1968

Diculescu Ilie. *Les cellules claire et les cellules fonce dans le ganglion spinal*. C.R. Assoc. Anat., nr. 141, 818 – 825, 1968.

Diculescu Ilie. *Cercetări histochemice în avitaminoza B 1 experimentală*. Timișoara medicală. Nota I. , Tom XVI, nr. 2, 109 – 114, 1968.

Diculescu Ilie. *Variation de l'activite des amino-oxidase dans les tissue musculaire et les tissues nerveux dans l'avitaminose B 1 experimentale*. . C.R. Assoc. Anat., nr.142., 970 –979, 1968.

Diculescu Ilie. *Histochemical Investigations Concerning Kiss Multipolar Cells*. Acta Morph. Acad. Sci. Hung., Tomes VII, fasc 4., 271 – 375, 1975.

C.R. Assoc. Anat., nr.141., 818 – 825, 1968.

Diculescu Ilie., *Recherches histochemiques sur l'avitaminose B 1 experimentale. Nota II. Acitivte des enzymes de metabolisme acid pyruvique dans le system nerveux*. Ann. Histochem., 13, 83, - 88, 1968.

Diculescu Ilie. Onicescu D., Aurelia Marin, Maria Stoica, Luminița Zancu *On Histochemical and Enzymocytochemical Variations in Tissues Mast Cells*. Acta Histichem, Bd 31. S., pg 264, 1968.

Diculescu Ilie.. *Histochemical des peptidases. sulfatases et des glucuronidases dans le tissue adipeux.* Acta Anatomicam 169, 176 – 182, 1968.

Diculescu Ilie. *Histochemistry of Epimerase. III Urifine Diphospho Galactose – 4 – Epimerase.* Histochem., 14, 143 – 148, 1968.

Diculescu Ilie.. *Asupra citochimiei calciului ionic din epifiză.* Timișoara Medicală. XVII. 2, 115 – 117, 1968.

Diculescu Ilie, Claudiu Casian Jondrea, Cornelia Prundeanu *Histochemical Studies on the Ribonuclease Activity in the Adipose Tissue on the Rat.* Acta Histochemica, Bd, 33, 5, 59 – 69, 1969.

Diculescu Ilie. *Sur l'innervation Colinergique du Tissu Conjonctiv.* Exp. Cell. Res., 2, 251 – 253, 1969.

Diculescu Ilie. *Inframicroscopical localization of lipoic dehydrogenase.* Acta Histocemica, 32, 187 – 192., 1969.

Diculescu Ilie. *Inervația funcțională a țesutului adipos și rolul mastocitelor în metabolismul lipidic.* Morfologia Normală și Patologică, XV, 1, 9 -22 , 1970.

Diculescu Ilie. *Fluorescence Histochemical Investigation on the Adrenergic Innervation of the White Adipose Tissue in the Rat.* J. Neuro-Visceral relations, 32, 15 -36, 1970.

Diculescu Ilie. *Localizarea histochimică a uridin difosfo – N – acetil glucozamin epimearsee.* Morfologia Normală și Patologică, XV, 4, 491 – 496, 1970.

Diculescu Ilie. *Histochemical Method for L – Amino Acid Tetrazolium Reductase.* Histochemie, 21, 9 – 16, 1970.

Diculescu Ilie, Dragomir C.T., Popescu M. *A Histochemical Method for L – Amnioacid Tetrazolium Reductae.* Histochemie, 21, 9 – 16, 1970.

Diculescu Ilie. *Histochemical Research on the Relationship Between Oxydoreductase Enzyme Activity of Lysosomal Hydrolases and Acetylcholinesterase in the Pineal Body.* Rev. Roum. Endocrinology. 8, 303 – 305, 1971

Diculescu Ilie. *Ultrastructural Study of Calcium Distribution in Cardiac Muscle Cells.* Z. Zellforsch, 121, 181 – 198, 1971.

Diculescu Ilie. *Electronic demonstration of calcium in heart mitochondria in situ.* Exptl. Cell Resch., 68, 610 – 614., 1971.

Diculescu Ilie. *Electronmicroscopical Localization of Calcium in Blood Platelets in situ.* Rev. Microscopie Electronică vol 1., nr.1, , mai, 1971.

Diculescu Ilie. *The Localization of Calcium in Mammalian Myocardium.* Acta Histochem. Cytovhem., 4,2,1971.

Diculescu Ilie. *Ultrastructural Distribution of Calcium in Striated Muscle Fibres.* Histocem, Cytochem., 2, 265 – 266, 1972.

Diculescu Ilie.. *Histochemia epimerazelor.* Morfologia Normală și Patologică, XVII, 6, 481 – 490, 1972.

Diculescu Ilie. *Recherches sur la localization cytochimique du calcium dans le miocarde.* Rev. Roum. Phydiol., 9,2, 207 – 202., 1972.

Diculescu Ilie. *Histochemical Study of the Functional Menings During Ontogenical Development.* Rev. Roumanien Neuro 201 – 293, 1973.

Diculescu Ilie, Popescu Laurențiu . *Electronmicroscopic Demonstration of Calcium in Mithochondria of Frog Skeletal Muscle in situ.*, Exptl. Cell. Res., 82, 152 – 158, 1973.

Diculescu Ilie, Doina Onicescu, Programul și volumul de rezumate. Fifth Int. Histochem. And Cytochem. Congress, Bucharest 29 Aout – 3 sept 1976,

Diculescu Ilie, Popescu Laurențiu, Evaluation of the k – oxalate method of the suncelular localization of calcium. Fifth Int. Histochem. And Cytochem. Congress, Bucharest 29 Aout – 3 sept 1976, 94.

Diculescu Ilie. *On Mast Cell Enzymology*. Rev Roumaine de Physiologie, 5, 33 – 36, 1978.

Diculescu Ilie. *Celula ca sistem*. În Filozofie și medicină. București., (FI Georgescu). Esitura Medicală 137 – 160, 1978.

Diculescu Ilie. *Histochemical Localization of Dihydrofolat Dehydrogenase Activity in Normal Bone Marrow Cells*. Histochemie., 1974.

Diculescu Ilie, Doina Onicescu, C. Râmniceanu *Histologie Volumul I. (Citologie și Hidtologie generală) și volumul II (Histologie specială)*L Ed. Did. Și Pedagogică, București 1970 și 1971.

Diculescu Ilie. *On Mast Cell Enzymology*. Rev Roumaine de Physiologie, 5, 33 – 36, 1978.

Diculescu Ilie. *Cuvânt înanite la cartea Tehnici, semiologie și diagnostic veterinar*. Autori Gh. Părvu, Ilie Barna (doctorand la profesorul Ilie Diculescu),, Valer Teușdea. Editura Rev Agricole, București, 1977.

Diculescu Ilie, Ionescu N., Popescu M.L., *Calciun Immobilization in Mithochondria of Failing Myocardium*. J. Molec. Cell Cardiology, 19, 1141 – 1147, 1978

Diculescu Ilie, *The 100 – th Birth Anniversary of I. Drăgoiu.*, Rev Roum. Morphology Embriology., 25, 373 – 375, , 1978.

Diculescu Ilie, Onicescu Doina. Mischiu Letiția. *Biologie celulară*. Editura Academiei Române, 1980.

Diculescu Ilie, Onicescu Doina. *On the Unity of Cytomembranes System in Skeletal Muscle*, Rev Roum. Morphol.,26, 206 – 212, 1980

Diculescu Ilie, Onicescu Doina. Benga Gheorghe, Popescu Laurențiu. *Biologie celulară*.. Editura Did și Pedagogivă, București 1983.

Diculescu Ilie, Onicescu Doina. *At the Hunfred Annyversary of the Department of Histology of the Bucharest Faculty of Medicine*. Rev Roum. Morphology Embriology., 25, 198 . 204, 1989.

Diculescu Ilie, Onicescu Doina. Popescu Laurențiu, Popescu Mihai, Vidulescu Cristina, *Histologie Medicală. Vol I.*, Editura Medicală, 1987

„ Patologia celulară ... pe lângă că amplifică ideia greșită a ignorării masei intercelulare, atrage o concepție cu totul nematerialistă despre boală. Astfel, după Virchov boala este numai rezultanta celulelor lezate de diverși agenți. Această ideie a frânat în mare măsură evoluția

concepțiilor despre boală , întrucât se neagă existența organismului ca tot unitar.

(Ciurea Viorel. Anatomia patologică a animalelor domestice. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965).

**CIUREA VIOREL
(1912 – 1971)**

Fig. 21 Profesor universitar Ciurea Viorel.

A văzut lumina zile la 20 octombrie 1912 în orașul Brăila unde a urmat cursurile școlii elementare și Liceul Nicolae Bălcescu. În anul 1930 s-a înscris la Facultatea de Medicină Veterinară din București pe care a terminat-o ca bursier al Institutului Medico - Militar. Încă din anii studenției s-a remarcat prin curiozitatea științifică și talentul artistic. În anul 1936 a susținut teza obținând titlul de doctor medic veterinar. După absolvire a lucrat un timp ca medic la Spitalul Veterinar Militar, apoi asistent la Disciplina de Medicină Operatoare. În anul 1938 a intrat asistent la Disciplina de Histologie și Embriologie. Demn urmaș al profesorului Ilie Bădescu format la Școala de Histologie a Facultății de Medicină Umană și-a însușit rapid tehnicile histologice și hematologice pe care le-a îmbunătățit cu proceduri proprii. După specializarea pe care a efectuat-o în anul 1943 în Germania a contribuit la creșterea acurateții preparatelor histologice prin introducerea examenelor citoenzimologice, dar și prin modernizarea microscopelor prin introducerea dispozitivelor fotografice. La scurt timp va promova Șef e lucrări.

În perioada 1948 – 1950, marcată de frământări politice, dar și de creșterea presiunii Moscovei de a se aplica materialismului dialectic în biologie și în medicină, după pensionarea profesorului Ilie Bădescu a reușit să-și mobilizeze colaboratorii Ilie Diclescu și Gheorghe Borda pentru pregătirea studenților. În anul

1952 s-a transferat la Facultatea de Medicină Veterinară de la Arad unde a înființat Catedra de Anatomie Patologică. La scurt timp a fost numit conferențiar și apoi profesor titular. După desființarea acestei Facultăți a revenit în București ca profesor titular la Catedra de Anatomie patologică. În această calitate a predat la un înalt nivel academic cursul de Anatomie patologică ilustrat cu numeroase planșe desenate personal. A elaborat manuale și a publicat 135 de lucrări științifice în reviste din țară și din străinătate. După cum a afirmat Constanța Râmnicănu în tratatul de *Histologie* publicat în anul 1965, profesorul Viorel Ciurea a efectuat la Facultatea de Medicină Veterinară din București primele examene histoenzimologice din țara noastră. S-a stins din viață în anul 1971. Discipolul și continuatorul operei sale este marea personalitate a morfopatologiei eterinare profesorul Ion Paul, titular al Catedrei de Morfopatologie de la Facultatea de Medicină Veterinară din Iași.

În primele sale lucrări științifice Viorel Ciurea a abordat *genetica* și *hematologia*. Cooptat în colectivul de lucru a-l profesorului Gh. K. Constantinescu a studiat la microscop culoarea irisului la porumbel (portocalie, galbenă, maron, roșie și albă) stabilind clasificarea genetică a ochilor heterocromi cunoscuți sub numele de *iridis* sau *iridans*. În ce privește *hematologia* a cercetat efectul sulfurizării asupra cailor, de fapt un tratament cu anhidridă sulfuroasă aplicat cailor din armată pentru combaterea paraziților externi. A sesizat variația numărului de globule albe și roșii, modificarea hemoglobinei, precum și a valorii globulare. A explicat monocitoza, că atunci când apare are valoare prognostică favorabilă deoarece anunță vindecarea leziunilor de la nivelul pielii. Într-o altă lucrare de citochimie și citoenzimologie a urmărit comportamentul celulelor din diferite organe la puii inoculați experimental cu virusul eritroblastozei aviare. A stabilit că în cuiburile de celule proliferate malign conținutul în fosfatază alcalină și glicogen scade. A explicat fenomenul prin hipoxia locală cauzată de accelerarea diviziunii celulelor maligne care sollicitau tot mai multe substanțe plastice și energie. A anticipat teoretic creșterea conținutului în acizi nucleici, lucru pe care examenul citochimic l-a confirmat (1963). Cercetările pe care le-a întreprins în direcția leucozelor păsărilor și ale bovinelor au avut un rol major în stabilirea programelor de profilaxie și combatere a leucozelor într-o perioadă în care etiologia virală a bolii nu era clarificată. Buletinele de analiză semnate de profesorul Ciurea Viorel și de colaboratori eliberate de Catedra de Anatomie patologică au confirmat în perioada 1960 – 1971 leucoza la probele trimise de medicii din abatoare prelevate de la bovine din rasa Roșie Daneză, Roșie Poloneză, Roșie Ucrainiană, Brună Letonă aduse din import, dar prezența ei la alte specii de animale.

În ce privește poziția sa față de imixtiunea materialismului dialectic în biologie și medicină profesorul Viorel Ciurea a criticat vehement *teoria patologiei celulare* afirmând în tratatul său din anul 1964 că această teorie *pe lângă că amplifică ideea greșită a ignorării masei intercelulare, atrage o concepție cu totul nematerialistă despre boală. Astfel, după Virchow boala este numai rezultanta celulelor lezate de diverși agenți. Această idee a frânat în mare măsură evoluția concepțiilor despre boală, întrucât se neagă existența organismului ca tot unitar. De asemenea s-a pronunțat ca un fidel admirator al principiului interdependenței și*

unității dintre structură și funcție și asigurării acestei unități în organismul superior prin intermediul sistemului nervos, mai cunoscut sub numele de principiul structuralității lui Pavlov. În anul 1971, cu ocazia republicării tratatului Anatomie patologică și prosectură reactualizat a reconfirmat atitudinea de antiwirschovist de neclintit.

Prin poziția sa fermă de combatere a *wirschovismului* și de promovare a *pavlovismului* în medicina veterinară, profesorul Ciurea Viorel și-a manifestat atașamentul față de mentorii săi A I Abricosov și A I Strukov, autorii monumentalului tratat de *Anatomie patologică*, tipărit în două volume la Moscova în 1956 și 1957. În capitolul introductiv, după ce autorii sovietici au trecut în revistăfloarea cea vestită a histopatologilor ruși..... , au prezentat rezoluția *Conferinței anatomopatologilor sovietice din anul 1951 de la Kuibâșev*, ale cărei teze au făcut legea în restructurarea anatomiei patoogice în țările aflate în zona de ocupație a trupelor sovietice.

.....Condițiile cele mai importante pentru restructurarea anatomiei patoogice sunt următoarele :

- *studiul sistematic al lucrărilor casicilor marxism leninismului, care constituie baza metodologică a întregii științe sovietice, inclusiv a medicinei;*
- ;- folosirea din plin a metodei experimentale, necesară pentru cunoașterea legilor care guvernează procesele patologice ;*
- *lupta necontenită împotriva teoriilor reacționare, pseudoștiințifice;*
- *dezvoltarea criticii și autocriticii în muncă;*
- *aprecierea justă a metodei morfologice;*

Aceasta din urmă nu trebuie să constituie un scop în sine. Scopu ei în principal constă în fundamentarea legilor generale ale patologiei generale în cadrul organismului ca un întreg, deoarece studiul funcțiilor nu poate progresa fără substratul lor morfologic.....!?

Poziția sa de adept hotărât a teoriei materialist i dialectice a explicat-o profesorul Ioan Paul, care în prefața primului tratat de *Moropatologie veterinară* pe care l-a publicat în anul 1976 la Editura Ceres a scris :

....Conform principiului structuralității profesorul Viorel Ciurea (1912–1971) a văzut procesul morfopatologic în dinamică inițiindu-se la nivel morfostructural și desfășurându-se treptat până la evenimentul clinic. În această reglare a aparatului macroscopic cu modificările infrastructurale spre care și-a concentrat tot potențialul interpretativ stă înalta valoare a operei sale.....!

Profesorul Viorel Ciurea s-a stins din viață în anu 1971. Îndepărtarea urmelor imixtiunii materialismului diaectic în medicina veterinară, urmată de deschiderea anatomiei patoogice spre vaorie medicinii universae a făcut-o discipouii său, proesoru Ioan Paul, care în anul 1976 a postulat :

.... *Celula este unitatea fundamentală a organismului, iar sub raport anatomopatologic este ținta atacului indirect a agenților patogeni ca sediu al tuturor bolilor (sedum morborum class). Meritul lui Robert Virchow constă în faptul că a făcut o descriere histologică detaliată a proceselor patologice fundamentale. Ele au constituit punct de plecare a marilor opere ale morfopatologiei animale datorate lui Joest, Kitt, Frei, Seifried, Niebere și Cohrs. etc....!*

Prin acest postulat profesorul Ioan Paul a anticipat concluziile care le-a formulat profesorul Ion Moraru, cel care în tratatul său de *Anatomie patologică* publicat în trei volume în anul 1980 a făcut precizări de o importanță uimitoare :

.....*Cel mai strălucit reprezentant al patologiei este medicul german Rudolf Virchow care a enunțat geniala teorie a patologiei celulare. Aceasta este confirmată de progresele ulterioare ale științelor medico – biologice.. În plus Virchow a constatat sterilitatea concepției statice cu privire la alterările morfologice, introducând în arsenalul gnozeologic din patologie concepția dinamică. El este cel care a introdus dimensiunea timpului în evaluarea leziunilor... Aceasta implică obligativitatea patologului să studieze leziunile de la debut până la stadiile terminale ale bolilor. Virchow a afirmat că o imagine integrală asupra leziunilor nu se poate obține prin jucarea după un singur instantaneu, obținut printr-o singură examinare macro – și microscopică, ci evaluând fenomenele normale și patologice în mișcarea materiei!. Din acest punct de vedere putem afirma astăzi că poate sta alături de Albert Einstein, cel care legând în teoria relativității timpul de spațiu a dat un nou impuls cunoașterii Universului.*

În continuare profesorul Ion Moraru a precizat: ... datorită lui au fost create condițiile dezvoltării patologiei și biologiei moleculare subcelulare în care componentele structurilor vii sunt analizate exclusiv în termenii fizico-chimici. La acest nivel se șterge de multe ori și limita dintre normal și patologic, ca și cea dintre structură și funcție. Coborând nivelul de investigație a pragul molecular a fost posibilă și tranșarea disputei asupra primatului leziunii organice sau funcționale.....!?

Lucrări publicate.

Ciurea Viorel. *Cercetări hematologice la caii sulfurizați*. Revista de Medicină Veterinară și Zootehnie., anul LVI , nr .48, 1945.

Ciurea Viorel (în colaborare cu Gh.K. Constantinescu, V. Derlogea, Gh. Rasu), *Contribuții la studiul eredității culorii ochilor la porumbei.*, Sesiune com.șt.,Fac. Med. vet. Buc., București, 1946.

Ciurea Viorel.*Tehnica microscopică*.. Facultatea de Medicină Veterinară Arad, 1954.

Ciurea V., Macarie I., Paul I., Brânzoi Magdalena., *Modificări morfologice și histochimice în eritroblastoza experimentală*. Lucr. Șt. Institutul de Agronomie Nicolae Bălcescu, seria C., VI., Editura Agrosilvică, pg 349 – 350 1963.

Ciurea V., Macarie I., Paul I., Brânzoi M., *Modificările substanței reticulare în leucoza bovină și porcine*, Lucr. Șt. Institutul de Agronomie Nicolae Bălcescu, seria C., VII pg 325-332, Editura Agrosilvică, 1964

Ciurea Viorel. *Anatomia patologică a animalelor domestice*. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1965

Ciurea Viorel, Bârză Horea. *Cartea specialistului în creșterea animalelor. Volu. II Patologie.*, Editura Ceres, București, 1966.

Ciurea V., Mirea D., Bunea M., *Modificările sinusului limfoganglionar în leucoza bovinelor*. Lucr. Șt. Institutul de Agronomie Nicolae Bălcescu, seria C., XI., Editura Agrosilvică, pg 367 - 378, 1968.

Ciurea Viorel *Morfopatologia și diagnosticul leucozei bovine*. Probleme . de patologie comparată., nr.4., 165, 1968.

Ciurea Viorel. *Practicum de anatomie patologică veterinară.*, Editura Agro Silvică, București, 1969.

Ciurea Viorel. *Anatomie patologică și prosectură*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1971.

6. Post scriptum

Astăzi imixtiunea principiilor materialismului dialectic după modelul sovietic în agricultura, biologia și medicina din România aparține istoriei. Regimul comunist a fost condamnat oficial într-o *Sesiune solemnă a Parlamentului*, dar o analiză cât de cât sumară a dezastrului provocat științei și culturii nu a fost făcută și nu va fi făcută nici o dată. Sunt actori implicați, fie ei agronomi, biologi, zootehniști, medici umani sau veterinari care așteaptă ca trecerea timpului să șteargă sau să dea uitării nume de personae, fapte sau întâmplări reprobabile. Pentru ei doar cuvintele atenianului Lisias, acuzatorul lui Eratostene și apropiații acestuia, rămân în actualitate, motiv pentru care ne permitem să le mai repetăm o dată:

Judecători au impresia că este mai greu să sfârșesc decât să încep acuzația de față, căci oamenii aceștia au săvârșit fărădelegi așa de mari și de multe, încât cel ce le-ar aminti n-ar putea aduce împotriva lor acuzații ma mari decât faptele săvârșite de ei, iar când ar voi să spună adevărul - ar putea spune totul. (*Lisias. Discursul împotriva lui Eratostene, Ahtena, 423 î.e n*)

Dar, în așteptarea uitării există pericolul ca nume de personae, fapte sau întâmplări reprobabile să ajungă în memoria noilor generații deformate sau trunchiate. Se spune că : *...cine cunoaște istoria poate evita mai ușor ca anumite greșeli să nu se mai replete.* Marea problemă a istoricilor medicinei veterinare este de a clarifica care sunt *greșelile* în condițiile în care acțiunile întreprinse de actorii din vremea totalitarismului au permis supraviețuirea profesiei. Una din greșelile care nu va fi prescrisă de generațiile viitoare este autodistrugerea *geneticii moleculare veterinare*. *Agronomii* afirmă că au prioritate în *genetică* și pentru asta fac trimiteri la un manual în care profesorul Sandu Aldea a vorbit în anul 1915 despre ereditate la plante. *Biologii* scriu că profesorul Emil Racoviță a amintit în anul 1929 despre problemele geneticii în lucrarea *Evoluția și problemele ei*. Doar *medicii umani* sunt mai corecți recunoscând că preocupările lor privind *genetica* au început în 1963, an în care într-o ședință a Academiei Române academicianul Stefan Milcu a cerut eliminarea blocajului sovietic în știință și în medicină, cu referire la genetică. În ce privește *medicina veterinară*, despre lucrările profesorului Gh. K. Constantinescu și ale colaboratorilor care au efectuat cercetări comparabile cu cele pentru care profesorul Thomas Hunt Morgan a primit în anul 1933 premiul Nobel

medicii veterinari nu se întreprind acțiuni reparatorii. Din acest motiv ne permitem să le mai cităm încă o dată:

Constantinescu Gh. K și colab.. *Mutațiuni la Drosophila melanogaster, apărute în România*. Comunicare la Societatea regală de ereditate și eugenie, București, 1937.

Constantinescu Gh. K. și colab. *Una nuovo mutazioni ,, peri attortigliati ,, in Drosophila melanogaster*. Scienza Genetica nr. 1., fasc IV., 1040.

Constantinescu Gh. K. și colab. *Recherches sur la genetiques de populations de Drosophila melanogaster en Roumanie. Notationes biologicae.*, vol V, nr 2-3, București. 1947.

În ce privește histologia veterinară autorii și-au propus să rupă tăcerea asupra unei perioade puțin discutate. În plus, în cele 23 de articole selectate din Anale Româno-Sovietice prezentate pe CD-ROM *in extenso*, autorii au posibilitate să-și susțină punctele de vedere. De data asta ...*La masa verde istoria profesiei și foștii acuzatori acuzatori stau față în față.....!?*

7. Bibliografie generală

Abramov V. Victoria științei agrobiologice micuriniene și progresul conomieii continue a economiei URSS. Acadmia >R.P.R. Analele Româno- Sovietice, seria Biologie, numărul 1, pg 7, 1953.

Abricosov A I., Sttrukov. A.I. Anatomie patologică. Editura Medicală. Vo I i II, 1955-1956.-

Anghel Ion. Citologie Vegetală. Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979.

Antipov Carataev I.N. Lupta împotriva neomaltusianismului - lupta pentru pace

Azimov I.E., Lapiner M. N., Teoria acad I.P. Pavlov . .despre activitatea nervoasă superioară . Analele Româno-Sovietice seria Agricultură- Zootehnie , 7, 92, 1951.

Barna Ilie. Istoria hematologiei animale. Tratatul de hematologie animală vol I., (coordonator N. Manolescu), pg 9-18, Editura Fundației România de mâie, , București, 1989.

Barna Ilie, Teușdea V., Begnescu R., Istoria hematologiei veterinare. Comisia pentru istoria Histologiei, hematologiei, embriologiei și biologiei celulare (președinte N. Cornilă), București 2012.

Bologa L. Bădescu G., Duțescu B., Milcu St., Istoria medicinei românești. Editura medicală, 1972.

Botnariuc N., Din istoria biologiei generale. Editura Stiințifică, București, 1961.

Brătescu C. Dicționar cronologic de medicină și farmacie., Editura Stiințifică și Enciclopedică, București, 1975,

Brătescu Gh. (primul în ordine alfabetică din totalul de 15 autori). Personalități ale științei. Mic dicționar. Editura Stiințifică și enciclopedică, București, 1977.

Bernal J.D. The origin of life. Weinfield and Nicolson 1967

Bodnarenko P.. Kaganov V.M. Impotriva teoriilor pseudoștiinței imperialiste - vitalismul. Analele Româno- Sovietice, seria Biologie, numărul 1, 72, 1953.

Ceșescu I., Mohan G., Din viața și opera marilor biologi. Editura didactică și pedagogică, 1977.

Constantinescu Gh.K. *Ereditate și eugenie*. Societatea regală e ereditateși eugenie, București, 1936.

Constantinescu Gh. K și colab.. *Mutațiuni la Drosophila melanogaster, apărute în România*. Comunicare la Societatea regală de ereditate și eugenie, București, 1937.

Constantinescu Gh. K. și colab. *Una nuovo mutazioni ,, peri attortigliati ,, in Drosophila melanogaster*. Scienza Genetica nr. 1., fasc IV., 1040.

Constantinescu Gh. K. și colab. *Recherches sur la genetiques de populations de Drosophila melanogaster en Roumanie. Notationes biologicae.*, vol V, nr 2-3, București. 1947.

Coropov F.M. Importanța lucrărilor lui M.F. Ivanov pentru dezvoltarea științelor veterinare . Analele Româno- Sovietice, seria Biologie, numărul 2 E ditura Academiei R.P.R., București, 1953.

- Cucearova F.M., Dirijarea dezvoltării embrionare la animale prin influențarea organismului matern. *Anale Româno-Sovietice. Seria Agricultură*, nr. 4, 36, 1950.
- Cușner H F., N.I. Fenghinson , Plusin I.N. Teoria vitalistă în biologia micriuristă.. *Analele Româno- Sovietice, seria Biologie*, nr. 3, 58, 1953.
- Davidenko I.V. Centenarul patologiei celulare a lui Rudolf Virchow. *Academia Română. Analele Româno-Sovietice , seria Biologie*, nr 1, pg 5, 1958.
- Dornescu Gh T., Bușniță T., Sur la nature de l appareil Golgi des cellules nerveuses des ganglions animaux de la Grenouille . *Arch de Anat micr. T XXXI*, 1935.
- Dubin N.P. Mișcarea eternă. Editura Politică, București, 1977
- Engels Fr. Dialectica naturii. Editura Politică, 1959..
- Furtunescu Alex., Gh. Ștefănescu, I. Manoliu (coordonatori). Cartea specialistului în creșterea animalelor. Vol. I., Zootehnie. Editura Ceres, București 1988.
- Gheție V., Riga I., Th. Paștea E. Anatomia sistemului nervos central și neurovegetativ la animale. Editura Agro Silvică, 1956.
- Gheție V. Paștea E., Atanasiu I., Zenobia Paștea. Sistemul neurovegetativ la animale și păsări domestice. Editura Academiei R S R., București, 1962.
- Giosan N., Săulescu, Săulescu . Principii de genetică, Editura Silvică, 1969
- Hruscioc G.C., Teoria despre formele necelulare ale substanței vii și problema autoreînnoirii țesuturilor . *Analele Româno- Sovietice, seria Biologie*, numărul 2, 46, 1953.
- Hlopin N.G. Greșeli în elaborarea histologiei evoluționiste și căile dezvoltării în viitor. *Analele Româno- Sovietice, seria Biologie*, numărul 9, 23, 1953.
- Iftimovici R., Ore fierbinți în biologia contemporană. Editura Albatros, Colecția Cristal, București, 1976.
- Ianoși Ion. Marx, Engels, Lenin. Despre dialectică. Bibliotecă pentru toți. Editura Minerva, București, 1979.
- Isaev S., ercurieva T.C., Stroganova N.S., Critica noului în știință de pe poziția vechiului. *Izvestia Acad. Nauki SSSR, seria biologiceskie*, 2, 1953.
- Ivanov N.D., Selecția și interrelațiile dintre organisme. ddin *Biuletin moskovskovo obscestva ispitatellei prirodi , 6 1953*.
- Lenin I.V. *Caiete filozofice. Probleme de istorie a filozofiei dialecticii. Opere complete*. Editura Politică, 1952
- Miasnikov L.A. Dezvoltarea medicinei interne în lumina învățaturii pavloviste. *Kliniceskaia medicina*, 12, 1950.
- Manolescu N. Begnescu R. Bucur E., Ciocnitu V., Agripina Lungeanu, Păltineanu D., Păunescu Gh., Stirbu C., Voiculescu I., Citologie normală și patologică la animale. Editura Ceres, București, 1971.
- Marin Andrei. Pagini alese din oratorii greci. Discursul lui Lisias împotriva lui Eratostene. Athena, 423 îe.n..
- Marinescu Gh. Kreindler A., Reflex conditionnels Etude de physiologie normale et pathologique., Paris, 1936.
- Mohanu Gh., Neacșu D.P., Teorii, legi, ipoteze și concepte în biologie. Editura Scaiul, București, 1992.
- Moraru I. (sub redacție). Anatomie patologică, volumele I, II, III. Edditura Medicaă, București, 1980.
- Mureșan T., Bazele genetice ale ameliorării plantelor. .Editura Agro Silvică, 1967.
- Negrea St. Istoria științelor biologice în România în perioada 1946 – 1989.Noema vol VI, 2007. stnegrea a yahoo.com.
- Nicolae Constantin (coordonator). Alma mater bucurescensis la a 140 –a aniversare. Editura All, 2001.
- Nujdin N.I., Reclivă darwinismului sub steagul apărării darwinismului. *Jurnal obsecstenăi biologii nr.1.*,1953.
- Orwen C.S. World Hunger. Agriculture. The Journal of Ministry of Agriculture, England, vol LIX, pg 51, 1952.
- Paștea E. Cecetări critice comparative entru completarea și corectarea datelor privind sistemul neurovegetativ cervical sistemul neurovegetativ cervicocefalic la animalele domestice. Teză de doctorat I.A:N.B., 1960.
- Paul Ion. Morfopatologie eterinară, Editura Ceres, 1976.

- Popa V., Carabulea M., Istoria medicinei veterinare românești. Editura Fundației România de mâine, București, 2006.
- Popa V., Cornilă Nicolae (coordonatori). 150 de ani de învățământ medical veterinar. Editura medicală, București 2011.
- Picu Maria Valeria. Istoria Dcolii de MedicinăVeterinară. Editura Ceres, București, 2003.
- Platonov I.V. Despre unele probleme ale filozofiei științelor naturii în lumina operei lui I V Stalin. Analele Româno-Sovietice nr.3 seria Biologie, pg 3, 1953.
- Poliakov I.A., Miculinschi S.R., Să demascăm conceptele ostile marxism-leninismului. Voprosî filosofii, nr. 2, 1953.
- Predoi G., Cornilă G., Bereș S., Academician Vasile Gheție, Omul și opera, Omagiu la împlinirea a 100 de ani de la naștere. Editura Ceres, 2003. .,
- Sager O., Diencefalul. Editura Medicală , București 1960-
- Raicu Petre. Poliploidia și aneuploidia la plante.Editura Ceres, 1975.
- Scriabin C.I., Medicina veterinară în sistemul de organizare al Academiei de Stiințe V I Lenin al Uniunii Soietice. Veterinaria nr. 10, 14, 1949.
- Sinescecov A.D. Concepția academicianului I.P. Pavlov în domeniul fiziologiei animalelor domestice.. . Analele Româno- Sovietice seria Agricultură – Zootehnie nr. 7, an V., dria II-a, Esitura Academiei R P R, 1956,
- Sopicov R.M. Transmiterea transformărilor ereditare prin transfuzii de sânge. Analele Româno- Sovietice, seria Agricultură Zootehnie , numărul 2, editura Academiei R.P.R., București, 1953.
- Stalin I. V. Anarhism sau socialism. Editura Politică, București, 1949.
- Steopoe I. Citologie, histologie, embriologie. Editura didactică și pedagogică, 1967
- Studițchi A.N., Tipuri de neoformații celulare din substanța ve în procesul de histogeneză și regenerare. Anale Româno Sovietice nr 3., , 31, 1953.
- Studițchi A.N. Bazele teoriei biologice a regenerării., Analele RomânoSoovietice nr. 3, pg 80, 1953.
- Teodoreanu N. Miciurinismul în zootehnia sovietică și ajutorul lui în zootehnia R P R. Analele Româno- Sovietice,, seria Agricultură – Zootehnie. nr 7 pg 67, 1951
- Turbin V.D. darwinismul și noua învățatură despre specie. Botaniceschii jurnal, 6, 1952.
- Vidrașcu I., Ajutorul dat de marele popor sovietic agriculturii din țara noastră. Concluziile Plenarei P M R din 3-5 martie 1949, baza politicii Partidului în construirea revoluției în agricultură, care a stabilit măsurile necesare colectivizării. Analele Româno-Soovietice . Seria Agriclură – Zootehnie, 7, pg 6, 1951.

8. Lista

celor 23 articole publicate în perioada 1946-1958 în Anale Româno-Sovietice prezentate *in extenso* pe suport electronic

01. Ilie Barna, Romulus Begnescu. *Poziția histologilor veterinari față de imixtiunea materialismului dialectic în biologia și medicina din România*. Comisia de istorie a biologiei celulare, hematologie, histologie și embriologie (președinte prof. universitar Dr. Nicolae Cornilă, Disciplina de Biologie celulară și embriologie Facultatea de . Medicină . Veterinară), București, 2012
02. Bodnarenko P P., Caganov V.A., *Vitalismul.*, Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 1, 9, 1953.
03. Cușner H.F., Ferghison N., *Teoria vitalității în biologia micriuristă..* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, 59, 1953.
04. Davidovski I V., *Centenarul patologiei celulare a lui Wirchov..* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 1,5 1958.
05. Ddiclescu ilie. *Unele probleme ale fecundității la animalele agricole.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 3, 118, 1956..
06. Diclescu Ilie. *Noi cercetări sovietice privitoare la dezvoltarea embrionară a animalelor agricole.* Anale Româno-Sovietice seria Zootehnie – Medicină Veterinară, 3, 5, 1956..
07. Diclescu Ilie. *Celule multipolare din ganglionul spinal.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 2, 21, 1957..
08. Dornescu G.T., Steopoe I., *Observații generale asupra constituantelor și structurii citoplasmei.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 13, 8, 1956.
09. Frolov I.T. *Despre materialismul dialectic în biologie.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, 7, 1958.
10. Hagi Paraschiv A. *Figuri proeminente de histologi ruși și sovietici.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 3,10 , 1956.
11. Ionescu Varo m. *Discuții în biologia sovietică privind formarea speciilor.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 7, 9, 1953.
12. Ionescu Varo M., *Noi discuții în problema formării speciilor.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, 13, 2 1953.
13. Kusmer *Despre genetica micriuristă și studiul creșterii animalelor.* Anale Rom- Son, zoote med vet., 2,
14. Lepeșinskaia O.B., *Despre unele greșeli privind interpretarea teoriei referitoare la dezvoltarea substanței vii.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, ,, 1953.
15. Mârza V H., Iliescu F., *Contribuții românești la noua teorie celulară a O.B. Lepeșinskaia.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 3, 6, 195.
16. Oparin A., *Cu privire la problema apariției vieții* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 3 , 924
17. Oparin A., *Sarcinile secției de Științe Biol a Academiei de știința a URSS, în lumina tezelor lui I V Stalin.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, 5, 1953.
18. Pavlov I. *Autobiografie.* Volum Omagial I. Fiziologia animală, Ed. Medicală, 1956.

- 19 Platonov J.G.V. *Despre unele probleme ale științelor naturii în lumina operei lui I V S talin* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 3, 5, 1953.
- 20 Săvulescu Traian. *Aspecte actuale ale agriculturii românești. Rolul agronomilor..* Academia Română. Buletinul oficial 1946.
- 21 Săvulescu Traian. *Ridicarea productivității agriculturii din RPR prin socialism și folosirea cuceririlor științei sovietice.* Anale Româno-Sovietice seria Agricultură - Zootehnie , 3, 5 1953.
22. Săvulescu Traian. *De la practica domesticirii plantelor la principiile biologiei generale..* *Reflecții pe marginea raportului lui T D Iyssenko*, Editura Academiei Române, 1949
23. Studițchi A.N., *Tipuri de neoformațiuni din substanța vie în histogeneză și regenerare.* Anale Româno-Sovietice seria Biologie, 4, , 35, 1953.

9. CUPRINS

1. Bazele teoretice ale materialismului dialectic.	2
2. Teorii considerate reacționare în perioada stalinistă (wirchovismul, mendelismul, weismanismul, morganismul).	5
2.. Teoria patologiei celulare (Robert Wirchov)	6
2. Teoria plasmei germinative (August Weisman).....	9
3. Legile lui Mendel (Gregor Mendel).....	11
4. Teoria cromozomială a eredității (Thomas Hunt Morgan).....	14
3. Teorii materialist dialectice în agricultura, biologia și medicina sovietică în perioada stalinistă (miciurinismul, pavlovismul, lîsenkismul, oparinismul, teoologia neogenezei celulare a O.B. Lepeșinskaia).....	16
1. Principiul structuralității (Ivan Pavlovi Pavlov).....	
2..Tehnicile hibridării vegetative și ale selecției (Ivan Vladimirovici Miciurin.).....	19
3. Teoria generală a dezvoltării stadiale a plantelor agricole (Trofim Denisovici Lîsenko).....	21
4. Teoria apariției vieții în Univers și pe Terra (Alexandru Oparin).....	24
5. Teoria formării celulelor din materia vie acelulară (O.B. Lepeșinskaia). . .	27
4. Adepții teoriilor materialist dialectice așa cum apar în Analelele Româno – Sovietice, publicate sub egida Academiei Republicii Populare Române.	29
1. Traian Săvulescu.....	31
2. Vasile Mărza.....	35
3. Alexandru Eskenazy.....	37
4. M. Ionescu Varo.....	39

5. Poziția histologilor veterinari față de imixtiunea principiilor materialismului dialectic în România.....	41
1. Ilie B[descu	45
2. Gheorghe Borda.....	47
3. Ilie Diclescu.....	50
4. Viorel Ciurea.....	59
6.. Post scriptum.....	65
7. Bibliografie generală.....	65
8. Lista cu 23 articole publicate în perioada 1946-1958 în Aaale Româno-Sovietice prezentate <i>in extenso</i> pe suport electronic.....	68
9. Cuprins.....	69